

ПАТРИША КОРНУЕЛ РЕШАВАЩА УЛИКА

Част 2 от „Кей Скарпета“

Превод от английски: Елена Чизмарова, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

13 август

Кий Уест

Скъпи М,

Изминаха тридесет дни на еднообразна смяна на сенките със слънчевите цветове и промени във ветровете. Мисля прекалено много и не мечтая.

Прекарвам повечето следобеди при Луи. Седя на верандата, пиша и гледам към морето. Водата е изумруденозелена, с мозайка от слънчеви лъчи, а към дълбочините променя цвета си на тъмносиньо. Небето е безкрайно, пухкавите бели облаци се движат като дим. Постоянният бриз заглушава виковете на къпещите се и шума на лодките, които акостират точно зад рифа. Верандата е покрита и когато внезапно започне буря, както често става следобед, аз си седя на масата, долавям уханието на дъжда и гледам как накъдря водата — като козина, сресана на обратната страна. Понякога вали силно, а слънцето грее в същото време.

Никой не ме безпокои. Вече съм част от семейството на ресторанта като Зулу — черният лабрадор, който преследва фризбита и улични котки, дошли да си изпросят малко остатъци. Четирикраките протежета на Луи се хранят по-добре от някои хора. Приятно е да наблюдаваш нежното отношение на света към неговите създания. Не мога да се оплача от дните си.

Нощите са тези, от които се ужасявам.

Мислите ми изпъзват от тъмните си скривалища и простират злоещите си мрежи около мен. Тогава аз се хвърлям към претъпканите улици на стария град, привлечена от шумните барове като пеперуда от светлината. Уолт и П. Дж. са превърнали нощните ми

навици в изкуство. Уолт се връща в квартирата първи, на здрачаване, защото тогава замира бижутерският му бизнес на площад „Малъри“. Отваряме си по бира и чакаме П. Дж. После тръгваме от бар на бар. Обикновено приключваме в „Мокрия Джо“. Станахме неразделни. Надявам се, че те двамата винаги ще бъдат неразделни. Любовта им вече не ми изглежда странна. Нищо не ме тормози, освен смъртта, която постоянно виждам.

Измършавели и бледи мъже с очи като прозорци, през които виждам изтормозените им души. СПИН е геноцид, унищожаваш жителите на този малък остров. Странно е, че се чувствам близка с умиращите изгнаници. Възможно е повечето от тях да ме надживеят. Нощем лежа, слушам бръмченето на вентилатора и си представям как ще стане това.

Всеки път, когато телефонът звънне, аз си спомням. Всеки път, когато чуя, че някой ходи зад мен, се обръщам. Нощем поглеждам в гардероба, под леглото и зад завесите, после подпирам вратата със стол.

Мили боже, не искам да си отида вкъщи.

Берил

30 септември

Кий Уест

Скъпи М,

Вчера Луи Brent дойде на верандата и каза, че ме търсят по телефона. Сърцето ми се преобърна, когато влязох вътре и чух само сигналите на междуградски разговор, а после телефонът заглъхна.

Как само се почувствах! Казвах си, че съм параноичка. Той щеше да каже нещо и да се наслаждава на ужаса ми. Невъзможно е да знае къде съм, няма начин да ме е проследил дотук. Един от келнерите се казва Стю. Наскоро скъсал с гаджето си и се преместил тук. Може

приятелят му да се е обадил, а връзката беше лоша. Звучеше като „Строу“^[1] вместо „Стю“, но може да е затворил, когато чу моя глас вместо този на Стю.

Иска ми се да не бях казвала никому прякора си. Аз съм Берил. Аз съм Строу. Уплашена съм.

Книгата не е завършена. Парите ми почти свършиха и времето се развали. Тази сутрин е мрачно и има свиреп вятър. Останах си в стаята, защото, ако опитам да работя при Луи, вятърът ще издуха страниците чак в морето. Светофарите мигат. Палмите се люлеят от вятъра, клоните им приличат на преобърнати чадъри. Зад прозореца ми светът стене като ранено животно, а когато дъждът плющи по стъклата, звучи, като че ли зловеща армия е превзела Кий Уест.

Трябва скоро да замина. Островът ще ми липсва. Ще ми липсват П. Дж. и Уолт. Те ми помогнаха да се почувствам в безопасност и се грижеха за мен. Не знам какво ще правя, когато се върна в Ричмънд. Вероятно ще се преместя веднага, но нямам идея къде ще отида.

Берил

[1] Слама (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1.

Върнах писмата от Кий Уест в кафявия плик, извадих пакет хирургически ръкавици, пъхнах го в черната си лекарска чанта и взех асансьора, за да сляза един етаж до моргата.

Плочките в коридора бяха току-що измити и мокри, залата за аутопсии — заключена, работното време беше свършило. Диагонално от асансьора се намираше стоманеният хладилник. Отворих вратата му и ме посрещна познатият отвратителен, студен въздух. Открих трупа бързо, без да си давам труда да проверявам закачените по краката етикети, тъй като веднага познах тясното стъпало, което се подаваше изпод белия чаршаф. Познавах добре всеки сантиметър от тялото на Берил Мадисън.

Замъглени сини очи гледаха безчувствено изпод полупритворените клепащи. Лицето ѝ беше отпуснато и набраздено от бледи прорезни рани, повечето от лявата страна. Вратът ѝ беше прерязан чак до гръбнака, мускулите — също. Над лявата ѝ гърда имаше девет прободни рани, които приличаха на червени илици и бяха почти вертикални. Явно са били нанесени много бързо, една след друга, с толкова жестока сила, че по кожата ѝ имаше белези от дръжката. Разрезите по ръцете и китките ѝ варираха от един до десет сантиметра на дължина. Като се сметнат двете на гърба и се изключат прободните рани и прерязаното гърло, имаше двадесет и седем прорезни рани, всички те нанесени, докато се е опитвала да се предпази от широкото острие.

Нямах нужда от снимки или диаграми на тялото. Можех да видя лицето на Берил Мадисън веднага щом затворя очи заедно с всеки отвратителен детайл на насилието, извършено върху нея. Левият бял дроб имаше четири рани, каротидната артерия беше почти отделена. Извивката на аортата, белодробната артерия, сърцето и перикардият също бяха пронизани. Била е мъртва, когато лудият почти е отрязал главата ѝ.

Опитах да си го обясня. Някой я е заплашвал с убийство. Избягала е в Кий Уест. Страхувала се е до полуда. Не е искала да умре. Вечерта, когато се е върнала в Ричмънд, това е станало.

Защо си го пуснала в къщата си? Защо, за бога, си го направила?

Нагласих обратно чаршафа и върнах трупа при останалите тела в хладилника. По това време утре тя щеше да бъде кремирана, а прахът — на път за Калифорния. Берил Мадисън е щяла да навърши тридесет и четири следващия месец. Нямаше живи роднини, освен една доведена сестра във Фресно. Тежката врата се затвори.

Асфалтът на паркинга зад службата на главния съдебен лекар беше топъл и успокояващ. Можех да помириша креозота от близките железопътни линии, печачи се под необичайно топлото за сезона слънце. Беше Хелюин^[1].

Предната врата беше отворена широко. Един от асистентите ми в моргата поливаше с маркуч цимента. Той игриво насочи към мен струята, която плисна достатъчно близо, за да почувствам влага по глезените си.

— Хей, доктор Скарпета, на банково работно време ли преминахте? — извика той.

Беше малко след четири и половина. Рядко напусках кабинета преди шест.

— Искате ли да ви закарам донякъде? — добави.

— Имам превоз. Благодаря — отговорих аз.

Родена съм в Маями. Не съм чужденка в тази част на света, където Берил се е крила през лятото. Винаги, когато затворех очи, можех да видя цветовете на Кий Уест. Ярkozелено, синьо и крещящи залези, простени само на господата. Берил Мадисън не е трябвало да се връща вкъщи.

Една чисто нова „Корона Виктория“, лъскава като черно стъкло, елегантно спря на паркинга. Очаквах познатия овехтял „Плимут“ и се озадачих, когато прозорецът на новия „Форд“ се спусна надолу.

— Автобусът ли чакаш?

Затъмнените стъкла отразиха изненаданото ми лице. Лейтенант Пийт Марино опита да си придаде безразличен вид, когато електронните ключалки се отвориха с изщракване.

— Впечатлена съм — казах аз и се настаних на меката седалка.

— Идва заедно с повишението ми. Не е лошо, а?

Той запали двигателя. След години на съсипани товарни коне, Марино най-после беше получил жребец.

Забелязах дупката в таблото, докато си вадех цигарите.

— Полицейската лампа ли включваш вътре, или електрическата си самообръсначка?

— О, по дяволите! — оплака се той. — Някакъв кретен ми сви запалката. В автомивката. Имах колата само от един ден, представяш ли си? Закарвам я там, но бях прекалено зает да се разправам с глупаците, защото чистачките счупиха антената. Вдигнах адски скандал...

Понякога Марино ми напомняше за майка ми.

— ... доста по-късно забелязах, че проклетата запалка е изчезнала.

Той спря и бръкна в джоба си, докато аз ровех из чантата си за кибрит.

— Ей, шефе, мислех, че ще отказваш цигарите — саркастично добави Марино и пусна в скута ми запалка „Бик“.

— Ще ги откажа — измърморих аз. — Утре.

В нощта, когато е била убита Берил Мадисън, аз не бях вкъщи. Търпях една досадна опера, последвана от питиета в модна кръчма с пенсиониран съдия, който с течение на вечерта ставаше все по-малко „достопочтен“. Не носех пейджъра си. Полицията не можа да ме открие и повикали Филдинг — заместника ми — на мястото. Сега за първи път щях да вляза в дома на закланата писателка.

„Уиндзър Фармс“ не е от кварталите, където очакваш да се случи нещо толкова зловещо. Къщите са големи и отдалечени от улицата с безупречно подредени градини. Повечето имат аларми и климатични инсталации, елиминиращи нуждата от отворени прозорци. Парите не могат да купят вечност, но поне осигуряват безопасност до определена степен. Никога не бях имала случай с убийство в този квартал.

— Очевидно е имала пари — отбелязах, докато Марино спираше пред знака за предимство.

Белокоса жена, разхождаща снежнобяла малтийска болонка, хвърли поглед към нас, когато кучето спря, за да подуши тревата и да свърши неизбежното.

— Каква безсмислена пухкава топка! — каза той и погледна презрително към жената и кучето. — Мразя такива псета. Лаят като

смахнати и пикаят из цялата къща. Ако ще имаш куче, трябва да е нещо с големи зъби.

— Някои хора просто искат компания — отговорих аз.

— Да.

Марино спря, после се върна към предишната ми забележка.

— Берил Мадисън е вложила повечето си пари в къщата. Каквито спестявания е имала, издухала ги е там, в педерасткия град. Още сортираме документите ѝ.

— Някой ровил ли е в тях?

— Не изглежда така — отговори той. — Открихме, че добре се е справяла като писателка. Имала е акъл за пари. Явно е използвала няколко псевдонима. Ейдър Уайлдс, Емили Стратън, Едит Монтегю.

Никое от имената не звучеше познато, освен Стратън. Казах:

— Бащиното ѝ име е Стратън.

— Може би това изяснява прякора ѝ — Строу.

— Това и русата ѝ коса — забелязах.

Косата на Берил беше руса, със златисти слънчеви отблясъци. Беше дребна, с фини правилни черти. Може да е била впечатляваща като жива. Трудно е да се каже. Единствената снимка на живата Берил, която бях виждала, беше от шофьорската ѝ книжка.

— Когато говорих с доведената ѝ сестра — обясняваше Марино, — открих, че Берил е била наричана Строу от близките си хора. На когото и да е писала там, на острова, той е знаел за прякора ѝ. С такова впечатление съм. — Марино нагласи огледалото си. — Не мога да разбера защо е ксерокопирала тези писма. Тук засякох. Искам да кажа, колко от хората, които познаваш, правят копия от личните си писма?

— Ти самият каза, че тя упорито е водила документация — напомних му.

— Да. Това също ме озадачава. Предполагаме, че смахнатият я е тормозил от месеци. Какво е направил? Какво е казал? Не знаем, защото не е записала обажданията му. Дамата си прави фотокопия от лични писма, но не отбелязва никъде, че се обаждал някой и е заплашвал да я очисти. Кажи ми какъв е смисълът.

— Не всеки мисли като нас.

— Да, някои хора не мислят, защото са забъркани в нещо, за което не искат никой да знае — възпротиви се той.

Марино влезе в частния път и паркира пред вратата на гаража. Тревата беше прекалено висока и обсипана с глухарчета, поллюляващи се от вятъра. Близо до пощенската кутия стоеше табела с „Продава се“. На сивата предна врата имаше жълта полицейска лепенка.

— Возилото ѝ е в гаража — каза Марино, когато излязохме. — Хубава черна „Хонда Акорд“. Някои подробности за нея може да ти се сторят интересни.

Заставахме на пътя и се огледахме наоколо. Косите слънчеви лъчи топлеха врата и гърба ми. Въздухът беше хладен, единствено бръмченето на насекомите нарушаваше тишината. Поех си дълбоко въздух. Изведнъж се почувствах ужасно изморена.

Къщата беше в интернационален стил, модерна и семпла, с издължена фасада с големи прозорци, поддържани от колони. Напомняше на кораб с открита долна палуба. Построена от камък и изпъстрено със сиво дърво, тя имаше вид на къща, каквато би си построило младо богато семейство — големи стаи, високи тавани, много скъпо и изхабено пространство. Улица „Уиндъм“ свършваше пред имота, което обясняваше защо никой не бе видял или чул нещо, преди да стане прекалено късно. Къщата беше заобиколена от дъбове и борове от двете страни и спускаше завеса от растителност между Берил и най-близките ѝ съседи. В задната част дворът слизаше стръмно към дъре, обрасло с храсти, което преминаваше в гъста, девствена гора, простираща се, докдето стига погледът.

— По дяволите. Басирам се, че тук има сърни — каза Марино, докато се връщяхме. — Чудно, нали? Поглеждаш през прозореца и си мислиш, че светът ти принадлежи. Сигурно гледката е страхотна, когато вали сняг. И аз бих искал да имам подобна колибка. Палиш си един хубав огън през зимата, сипваш си малко бърбън и гледаш към гората. Трябва да е хубаво да си богат.

— Особено ако си жив, за да се радваш на богатството.

— Истина е — съгласи се той.

Есенните листа шумоляха под обувките ни, докато заобикаляхме към западното крило. Предната врата беше на едно ниво с терасата и аз забелязах шпионката. Тя ме наблюдаваше като малко празно око. Марино хвърли фаса си в тревата, после бръкна в джоба на синия си панталон. Беше свалил сакото си, големият му корем висеше над

колана, бялата риза с къси ръкави беше разкопчана на врата и набръчкана около презраменния кобур.

Той извади ключ, закачен на жълт етикет за доказателства. Наблюдавах как отключва бравата и за пореден път се изненадах от размера на ръцете му. Загорели и груби, те ми напомняха за бейзболни ръкавици. Никога не би могъл да стане музикант или зъболекар. В началото на петдесетте си години, с оредяваща сива коса и лице, набръчкано като дрехите му, той все още имаше достатъчно внушителен вид, за да стресне някои хора. Едри ченгета като него рядко участват в схватки. Уличните боклуци поглеждат към него и забравят смелостта си.

Застанахме в осветеното от слънцето фоайе и си сложихме по чифт ръкавици. Къщата миришеше на прах и застояло като всеки дом, който е бил затворен за известно време. Макар отделът за идентификация на ричмъндската полиция подробно да беше работил по мястото, нищо не изглеждаше разместено. Марино ме увери, че къщата е имала абсолютно същия вид преди две нощи, когато тялото на Берил е било намерено. Той затвори вратата и запали лампата.

— Както виждаш — отекна гласът му, — тя трябва да е пустила вътре оня тип. Няма следа от взлом, а къщата има тройна аларма.

Марино насочи вниманието ми към таблото с копчета до вратата и добави:

— Деактивирана в момента. Но когато пристигнахме тук, виеше на убийство. Затова и толкова бързо я открихме.

Той продължи и ми напомни, че всъщност е получен сигнал за включена аларма. Малко след единадесет вечерта един от съседите на Берил позвънил на 911, тъй като алармата виела почти от половин час. Патрулна кола се отзовавала на обаждането и полицаят намерил предната врата откритата. Минута по-късно викал по радиостанцията подкрепления.

Всекидневната беше опустошена. Стъклената масичка за кафе лежеше преобърната. Списания, кристален пепелник, няколко стилни купи и ваза се търкаляха по ориенталския килим. Светлосиньо кожено кресло беше се прекатурило близо до една от възглавниците на подхождащото към него канапе. На бялата стена, вляво от вратата към коридора, имаше тъмни петна засъхнала кръв.

— Алармата има ли устройство за време? — запитах.

— О, да. Отваряш вратата и алармата бръмчи около петнадесет секунди, достатъчно дълго, за да набереш кода си, преди да започне да пици.

— В такъв случай тя трябва да е отворила вратата, деактивирала алармата, пуснала човека вътре и после я е нагласила, докато той още е бил там. Иначе алармата нямаше да заработи по-късно, когато той си е тръгвал. Интересно.

— Да — отговори Марино. — Ужасно интересно.

Намирахме се във всекидневната и стояхме до преобърнатата маса за кафе. По цялата ѝ повърхност имаше прах за отпечатьци. Списанията по пода бяха с новини и литературни публикации, всичките отпреди няколко месеца.

— Намерихте ли нови вестници или списания? — запитах. — Ако си е купила вестник оттук, това може да се окаже важно. Трябва да проверим всички места, където може да е ходила след слизането си от самолета.

Видях мускулите на челюстта му да се свиват. Марино мразеше да го уча как да си върши работата. Той каза:

— Имаше няколко неща горе в спалнята, където се намираха куфарът и чантите ѝ. „Маями Хералд“ и нещо, озаглавено „Кийнотър“ — с имоти по островите. Може да е смятала да се премести там. И двата вестника са излезли в понеделник. Сигурно ги е купила от летището на път за Ричмънд.

— Интересно какво ще ни каже агентът ѝ по недвижими имоти...

— Нищо няма за казване — прекъсна ме Марино. — Няма идея къде е ходила Берил. Показвал е къщата ѝ само два пъти, докато я е нямало. На някаква млада двойка. Решили, че цената е прекалено висока. Берил искала триста хиляди за нея. — Той се огледа наоколо с непроницаемо лице. — Предполагам, че сега някой ще сключи добра сделка.

— Берил е взела такси от летището вечерта, когато е пристигнала.

Твърдоглаво исках подробностите. Марино извади цигарата си и посочи с нея:

— Намерих разписката на малката масичка до вратата на фойето. Вече проверихме шофьора, един тип на име Удроу Хънъл.

Тъп като торба с чукове. Каза, че чакал на колонката за таксите на летището. Тя му махнала. Било около осем часа, валял проливен дъжд. Докарал я до къщата около четиридесет минути по-късно, занесъл багажа ѝ до вратата, после си тръгнал. Таксата била двадесет и шест кинта с бакшиша. Върнал се на летището след половин час и качил друг клиент.

— Сигурен ли си, или това е, което той казва?

— Сигурен както в проклетия факт, че стоя тук.

Той загаси цигарата си и започна да си играе с филтъра.

— Проверихме историята. Говорил е истината. Не е докосвал дамата. Не е имал време.

Проследих погледа му до тъмните петна по стената. Дрехите на убиеца са били окървавени. Не е твърде вероятно шофьор с кървави дрехи да качва клиенти.

— Не е била вкъщи за дълго — казах. — Влязла е около девет, съседът се е обадил за алармата към единадесет. Тя виела от половин час, което означава, че убиецът си е тръгнал около десет и половина.

— Да — отговори Марино. — Това е най-неясната част. Съдейки по писмата, тя безумно се е страхувала. Промъква се тайно в града, заключва се у дома, дори слага трийсет и осем калибров на кухненския плот — ще ти покажа, когато стигнем дотам. После, бум! Звъни се, или? И следващото нещо, разбираш ли, тя пуска откачения вътре и наглася алармата след него. Сигурно е бил някой, когото е познавала.

— Не бих изключила и непознат — казах. — Ако човекът е много хитър, тя може да му се е доверила, да го е пустила вътре по някаква причина.

— В този час? — Очите му се свиха, оглеждайки стаята. — Как? Продава абонаменти за списания или шоколадчета в десет вечерта?

Не отговорих. Просто не знаех.

Спряхме до вратата, която водеше към коридора.

— Това е първата кръв — каза Марино, като гледаше към изсъхналите петна по стената. — Тук е получила първата рана. Смятам, че е бягала ужасено, а той е размахвал ножа.

Представих си раните по лицето и ръцете на Берил.

— Предполагам, че в този момент е срязал лявата ѝ ръка или лицето, или гърба. Петната по стената са от кръв, капеща от острието.

Той вече я е срязал поне веднъж, ножът е окървавен и когато отново замахва, капките пръсват по стената.

Петната имаха елипсовидна форма с диаметър около шест милиметра. В горната лява част на вратата се удължаваха. Простираха се поне на пет метра. Убиецът е замахвал с енергията на усърден играч на скуош. Почувствах емоцията на престъплението. Не беше ярост. Беше по-лошо от това. Защо го е пустила да влезе?

— Съдейки по разположението на петната, смятам, че откаченият е стоял тук — каза Марино, като застана на няколко метра от вратата, леко вляво. — Той замахва, срязва я отново и кръвта опръсква стената. Както виждаш, следите започват оттук. — Той посочи към най-високите капки, които се намираха на едно ниво с главата му. — После се спускат надолу и спират на няколко сантиметра от пода. — Той спря и ме погледна предизвикателно. — Ти я прегледа. Какво мислиш? Десняк ли е, или левак?

Ченгетата винаги искат да знаят това. Макар хиляди пъти да съм им казвала, че не може да се твърди със сигурност, те все още продължават да питат.

— Не е възможно да се определи по кървавите петна — отговорих. Устата ми беше изсъхнала и усещах вкус на прах. — Зависи изцяло от това къде е стоял спрямо нея. Що се отнася до прободните рани в гърдите, те са леко наклонени от ляво на дясно. Може и да е левак. Но отново зависи в какво положение се е намирал спрямо нея.

— Просто ми се струва интересно, че всички рани са на лявата страна на тялото ѝ. Тя е бягала. Той идва към нея отляво вместо отдясно. Това ме кара да подозирам, че е левак.

— Всичко зависи от положението на жертвата и убиеца един спрямо друг — повторих нетърпеливо.

— Да бе — измърмори Марино, — всичко зависи от нещо.

Антрето беше с паркет. Имаше очертана с тебешир пътека, показваща капките кръв, които водеха към стълбите на три метра вляво от нас. Берил е побягнала насам и по стълбите. Шокът и ужасът ѝ са били по-силни от болката. На лявата стена, почти до всяко стъпало имаше размазана кръв от порязаните ѝ пръсти, които са опитвали да намерят равновесие.

Имаше черни петна по пода, стените и тавана. Берил е избягала до края на горния коридор, където моментално е била заловена. В този

район имаше голямо количество кръв. Преследването е започнало отново, след като тя е успяла да се измъкне от коридора и да влезе в спалнята си. Там се е изплъзнала от него, като се е покатерила на леглото. В този момент или е хвърлила куфарчето си по него, или вероятно то е било върху леглото и са го съборили. Полицията го намерила на килима, отворено и преобърнато, документите — разпръснати наоколо, включително и фотокопията на писмата, писани от нея в Кий Уест.

— Какви други документи намерихте? — запитах.

— Разписки, туристически справочници, една брошура с улични карти — отговори Марино. — Ще ти направя копия, ако искаш.

— Моля — казах аз.

— Намерихме и купчина печатани страници там, на тоалетката — посочи той. — Вероятно това, което е писала на острова. В полетата има доста забележки, надраскани с молив. Отпечатъците са без значение — няколко размазани и един-два нейни.

От леглото ѝ беше останал матракът, защото напоените с кръв покривка и чаршафи бяха изпратени в лабораторията. Тя се е забавяла, губила е контрол над движенията си, отслабвала е. Спънала се е отново в коридора и е паднала на ориенталското килимче за молитви, което си спомнях от снимките. По пода имаше кървави отпечатъци от ръцете ѝ — там, където се е влачила. Берил е изпъзляла в стаята за гости зад банята и там най-после е умряла.

— Аз — продължи Марино — мисля, че самото преследване го е забавлявало. Можел е да я хване и да я убие още долу във всекидневната, но това е щяло да унищожи преживяването му. Вероятно се е хилил през цялото време, докато тя е викала, молила се е и е кървяла. Когато е стигнала дотук, тя е припаднала. Изродът е въодушевен, но вече няма веселба и я довършва.

Стаята имаше зимен вид, обзаведена в бледожълто като януарско слънце. Паркетът до леглото чернееше, а по бялата стена имаше тъмни петна. На снимките Берил лежеше по гръб с разтворени крака и ръце около главата си, с лице обърнато към прозореца, покрит със завеси. Беше гола. Когато за първи път видях снимките, не можах да определя как е изглеждала и дори какъв е цветът на косата ѝ. Всичко беше червено. Полицаяте намерили чифт кървави таки панталони до трупа ѝ. Блузата и бельото липсваха.

— Шофьорът на таксито, за когото спомена — Хънъл или каквото му беше името — той помни ли какво е носила Берил, когато я е взел от летището? — попитах.

— Било е тъмно — отговори Марино. — Не е сигурен, но смята, че е носила панталон и сако. Знаем, че когато убиецът я е нападнал, е носила панталон — кафявия, който намерихме там. Същото сако висеше на един стол в спалнята ѝ. Не мисля, че се е преоблякла, когато се е прибрала у дома, просто е метнала сакото си на стола. Каквото и друго да е носила — блуза, бельо — убиецът го е взел.

— Сувенир — казах аз.

Марино гледаше втречено тъмните петна по пода, където беше намерено тялото ѝ. После каза:

— Аз го виждам така: той е тук долу с нея, сваля ѝ дрехите, изнасилва я или поне опитва, после я пробощда и почти отрязва главата ѝ. Проклет късмет с това КВМД — добави той, позовавайки се на нейния Комплект възстановени материални доказателства, образците от който не показваха следи от сперма. — Май можем да се простим с ДНК-то.

— Освен ако част от анализираната кръв не е негова — отговорих. — В противен случай — да. Забрави за ДНК.

— Няма и косми — каза Марино.

— Никакви, с изключение на няколко нейни.

Къщата беше толкова тиха, че гласовете ни звучаха изнервящо силно. Навсякъде се виждаха грозни петна. Представих си всичко: пробощданията, следите от дръжката, зловещата рана във врата ѝ, която приличаше на отворена кървава уста. Излязох в коридора. Прахта дразнеше дробовете ми и затрудняваше дишането. Казах:

— Покажи ми къде си намерил пистолета ѝ.

При пристигането си онази нощ полицаите намерили автоматика на Берил на кухненския плот до микровълновата печка. Бил зареден, но със спуснат предпазител. Единствените отпечатъци на него бяха от Берил.

— Пазила е кутия с пълнители в шкафчето до леглото си — каза Марино. — Вероятно и пистолетът е стоял там. Предполагам тя е занесла чантите си горе, разопаковала е и е хвърлила някои от дрехите си в коша за пране в банята, после е прибрала куфара си в гардероба. Някъде по това време е извадила пушкалото си. Сигурен знак, че е

била нервна като дявол. Искаш ли да се обзаложим, че е проверила всяка стая, преди да слезе долу?

— Знам, че аз бих го направила — отбелязах.

Той се огледа из кухнята.

— Може да е слязла тук, за да хапне нещо.

— Може да е мислила за това, но не го е направила — отговорих.
— Съдържанието на стомаха ѝ показваше около петдесет милиметра, или по-малко от шестдесет грама тъмнокафява течност. Каквото и да е яла за последен път, е било напълно смляно по времето на смъртта или по-точно — по времето, когато са я нападнали. Храносмилането спира по време на силен стрес или уплаха. Ако е закусвала, когато убиецът е влязъл, храната нямаше да е напуснала стомаха ѝ.

— То и няма много за хапване — каза Марино, докато отваряше вратата на хладилника.

Вътре намерихме изсъхнал лимон, две пакетчета масло, парченце мухлясало сирене, подправки и бутилка тоник. Фризерът изглеждаше по-обещаващ, но не много. Имаше няколко пакета пилешки гърди и малко телешко. Очевидно за Берил готвенето не е било удоволствие, а необходимост. Сетих се как изглежда моята собствена кухня. Тази беше потискащо стерилна. Кълбета прах се спускаха от сивите дизайнерски щори на прозореца. Мивката и сушилникът бяха празни и сухи. Уредите, всичките модерни, изглеждаха неизползвани.

— Може пък да е слязла за едно питие — замисли се Марино.

— Алкохолната проба беше отрицателна — отговорих.

— Това не означава, че не е мислила да пийне.

Той отвори шкафа над мивката. Нямахме и един свободен сантиметър: „Джак Даниелс“, „Чивас Регал“, „Ганкерей“, ликьори и нещо, което прикова вниманието ми. Пред коняка на горния рафт стоеше бутилка хаитянски „Барбанкорт ром“, петнадесетгодишен и скъп като чист скоч.

Взех го и го поставих на плота. Нямахме етикет с цена, печатът около златната капачка не беше счупен.

— Мисля, че не го е купила оттук — казах на Марино. — Предполагам, донесла го е от Маями, Кий Уест.

— Значи казваш, че го е купила във Флорида?

— Възможно е. Явно е била ценител на хубави питиета. „Барбанкорт“ е великолепен.

— Май ще трябва да започна да те наричам доктор Познавач — каза той.

Бутилката не беше прашна, за разлика от повечето шишета в шкафа.

— Това вероятно обяснява защо е слязла в кухнята — продължих аз. — Сигурно е дошла тук, за да прибере рома. Може да е планирала да пийне, когато някой се е появил на вратата ѝ.

— Да, но това не обяснява защо е оставила пистолета си на плота, когато е отишла да отвори. Тя се е страхувала, нали? Кара ме да мисля, че е очаквала компания, познавала е смахнатия. Хей, тя има толкова луксозни питиета, а? Да не би да си ги пие сама? Няма смисъл. По-разумно ми се вижда, че от време на време се е забавлявала, канила си е по някое гадже. Може да е този „М“, на когото е писала от острова. Може точно него да е очаквала вечерта, когато е била очистена.

— Разглеждаш възможността „М“ да е убиецът — казах аз.

— Ти не мислиш ли така?

Марино започваше да спори, а играта с незапалената му цигара ме изнервяше.

— Бих разгледала всяка една възможност — отговорих. — Например, че тя въобще не е очаквала компания. Намирала се е в кухнята, за да прибере рома, и вероятно е мислела да пийне една чаша. Била е нервна, сложила е пистолета си наблизко. Стреснала се е, когато се е позвънило или някой е почукал.

— Точно така — прекъсна ме той. — Тя е уплашена и нервна. Защо тогава е оставила пистолета в кухнята, когато е отишла да отвори проклетата врата?

— Тя упражнявала ли се е?

— Да се упражнява? — запита той, когато погледите ни се срещнаха. — В какво да се упражнява?

— Стрелба.

— По дяволите... Не знам.

— Ако не го е правила, значи не е имала рефлекс да се въоръжи, това е съзнателно действие. Жените носят спрей в чантите си. Нападат

ги и не се сещат за спрея въобще, защото нямат рефлекс да се защитават.

— Не знам...

Аз обаче го знаех. Имах „Рюгер“ трийсет и осем калибров, зареден със „Сребърен връх“ — един от най-унищожителните куршуми, които могат да се купят с пари. Единствената причина да се въоръжа беше, че тренирах редовно, ходех на стрелбището под службата няколко пъти месечно. Когато седях сама у дома, се чувствах много по-спокойна с оръжие, отколкото без.

Имаше и нещо друго. Сетих се за всекидневната, за уредите за камината, които стояха в месинговата си поставка пред огнището. Берил се е борила с убиеца си в тази стая, но въобще не ѝ е дошло наум да се въоръжи с машата или лопатата. Не е имала рефлекс да се защитава. Единственият ѝ рефлекс е било бягството, независимо дали нагоре по стълбите, или в Кий Уест.

Опитах се да обясня:

— Може пистолетът да ѝ е бил чужд, Марино. Звъни се. Тя е нервна, объркана. Отива във всекидневната и поглежда през шпионката. Който и да е бил, тя му се доверява достатъчно, за да отвори вратата. Пистолетът е забравен.

— Или е очаквала посетителя си — каза той отново.

— Това е съвсем възможно. При положение че някой е знаел за връщането ѝ в града.

— Значи може той да е знаел.

— И може той да е „М“ — казах му това, което искаше да чуе, докато прибирах бутилката с ром в шкафа.

— Бинго! Така вече има смисъл, нали?

Затворих вратата на шкафа.

— Тя се е страхувала, била е тероризирана от месеци, Марино. Трудно ми е да повярвам, че е бил близък приятел и Берил нищичко не е подозирала.

Марино отегчено погледна часовника си и извади друг ключ от джоба си. Идеята, че Берил е отворила вратата на непознат, наистина нямаше смисъл. Но още по-глупаво беше това, че някой, на когото е имала доверие, се е отнесъл по този начин с нея. Защо го е пуснала да влезе? Този въпрос не спираше да ме тормози.

Покрит път съединяваше къщата с гаража. Слънцето залязваше зад дърветата.

— Ще ти кажа веднага — започна Марино, докато отваряше вратата. — Влязох тук точно преди да ти се обадя. Можехме да разбием вратата в нощта на убийството, но нямаше смисъл.

Той помръдна масивните си рамене, като че ли за да ме увери, че наистина може да събори врата или дърво, или камион, ако има подобни намерения.

— Не е влизала тук, откак е заминала за Флорида. Наложих се да търсим шибания ключ сума ти време.

Никога преди не бях виждала облицован гараж. Подът представляваше великолепна драконска кожа от скъпи италиански плочки.

— Това наистина ли е правено за гараж? — попитах.

— Има врата на гараж, нали? — отговори Марино, докато вадеше още ключове от джоба си. — Страхотно място, за да пази возилото ти от дъжда, а?

Гаражът беше задушен и миришеше на прах, но беше безукорно почистен. С изключение на едно гребло и метла, поставени в ъгъла, наоколо нямаше и следа от обичайните инструменти, косачки и уреди, които човек очаква да види в един гараж. Приличаше повече на салон в автомобилен магазин с черната хонда, паркирана в центъра на теракотения под. Колата беше толкова чиста и лъскава, че спокойно можеше да мине за нова и не карана.

Марино отвори вратата на шофьора.

— Заповядай — каза той.

Моментално се настаних на меката седалка от кремава кожа и погледнах през предното стъкло към облицованата стена.

Марино отстъпи от колата и добави:

— Просто си стой там. Почувствай я, разгледай интериора и ми кажи какво ти идва наум.

— Искаш ли да я запаля?

Марино ми подаде ключа.

— Отвори вратата на гаража, за да не се задушим — добавих.

Марино направи гримаса, намери нужния бутон и отвори вратата.

Колата запали от първия опит, двигателят гърлено замърка. Радиото и климатичната инсталация работеха. Резервоарът беше пълен до половината, километражът показваше по-малко от десет хиляди километра, люкът — полуотворен. На таблото имаше бележка от химическо чистене с дата единайсети юли, четвъртък. В този ден Берил оставила за почистване пола и сако, дрехи, които очевидно не е прибрала никога. На мястото до шофьора имаше касова бележка с дата дванайсети юли, десет и половина сутринта, когато е купила една зелена салата, домати, краставици, телешко, сирене, портокалов сок и роло ментови бонбони, като сметката беше девет долара и тринайсет цента, а тя дала на продавачката банкнота от десет долара. До бележката имаше празен бял банков плик. До него лежеше кутийка за очила „Рей Бан“, също празна.

На задната седалка имаше ракета за тенис и сгъната бяла хавлия. Протегнах се и я взех. По края с малки сини букви беше напечатано „Тенис клуб Уестууд“, същото име се виждаше и на червения сак, който забелязах в гардероба ѝ.

Марино пазеше театралността за последно. Знаех, че е преглеждал всички предмети и иска аз да ги видя на мястото им. Те не представляваха улики. Убиецът въобще не е влизал в гаража. Марино искаше да ме улови. Опитваше се да го направи, откак влязохме в къщата. Този му навик адски ме дразнеше. Спрях двигателя и излязох от колата. Вратата се затвори зад мен с мек удар. Марино ме погледна замислено.

— Имам няколко въпроса — казах.

— Давай.

— „Уестууд“ е клуб с ограничен достъп. Била ли е член?

Кимване.

— Провери ли кога последно е запазвала корт?

— Петък, дванайсети юли, в девет сутринта. Имала е урок с треньора. Взимала е уроци веднъж седмично, това е била играта ѝ.

— Доколкото си спомням, тя е избягала от Ричмънд рано в събота сутрин, на тринайсети юли, и е пристигнала в Маями малко след дванадесет.

Ново кимване.

— Значи изкарала е урока си, после е отишла направо на пазар. Може след това да се е отбила в банката. Какъвто и да е случаят, по

някое време след пазаруването тя изведнъж е решила да напусне града. Ако е знаела, че на другия ден ще пътува, нямаше да си дава труда да пазарува. Не е имала време да изяде нищо от купеното, а не е оставила храната в хладилника. Явно е изхвърлила всичко, освен телешкото, сиренето и може би — ментовите бонбони.

— Звучи приемливо — каза той с безразличие.

— Оставила е кутийката си за очила и другите неща на седалката — продължих аз. — Плюс това радиото и климатичната инсталация работеха. Изглежда, като че ли е вкарала колата в гаража, спряла е двигателя и бързо е влязла в къщата, като слънчевите очила са били на нея. Чудя се какво може да се е случило, докато е шофирала към къщи след урока по тенис и пазара...

— О, да. Сигурен съм, че нещо е станало. Разходи се и погледни от другата страна, по-специално — предната дясна врата.

Направих го. Това, което видях, разпиля мислите ми като топчета за игра. В лъскавата черна боя, точно под дръжката на вратата, беше издълбано сърце с името Берил в него.

— Кара те да настръхваш, нали? — каза той.

— Ако го е направил, докато колата е била паркирана пред клуба или магазина, някой щеше да го види — отговорих.

— Е, може да го е направил по-рано. — Марино млъкна и се загледа в рисунката. — Помниш ли последния път, когато си поглеждала към твоята предна врата?

Може да съм го правила преди дни, а може и да са седмици.

— Отишла е да пазарува — най-после Марино запали проклетата цигара. — Не е купила много. — Той пое дълбока силна глътка. — И сигурно всичкото влиза в една чанта, нали? Когато жена ми има само една-две чанти, тя винаги ги слага отпред, на седалката или на пода. Може Берил да е отишла до вратата, за да остави покупките си. Тогава е забелязала надрасканото. Може да е знаела, че е било направено същия ден, но може и да не е. Няма значение. Това я е стреснало, изкарало ѝ е акъла. Тя побягва към къщи или към банката, за да вземе малко пари. Качва се на първия самолет, напускащ Ричмънд, и заминава за Флорида.

Излязох след Марино от гаража, после тръгнахме към колата му. Нощта бързо се спускаше, въздухът захладяваше. Той запали двигателя, докато аз мълчаливо се взирах през страничния прозорец

към къщата на Берил. Острите ѝ линии се смекчаваха в сенките, прозорците тъмнееха. Изведнъж светлините на терасата и всекидневната блеснаха.

— Леле — измърмори Марино. — Какъв номер.

— Часовников механизъм — казах.

— Без майтап.

[1] Денят на вси светии. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2.

Забелязах пълната луна над Ричмънд, когато се прибирах по дългия път към къщи. Само най-упоритите празнуващи все още обикаляха. Фаровете ми осветяваха призрачните им маски и зловещите, но детски силуети. Зачудих се колко ли пъти са звънили на вратата ми. Къщата ми беше любимо място, защото щедро раздавах шоколади на хлапетата, за да компенсирам липсата на свои деца. На следващия ден щях да раздам четири кесии с шоколади на персонала си.

Телефонът звънна, докато се качвах по стълбите. Точно преди да се намеси телефонният ми секретар, вдигнах слушалката. Отначало гласът ми се стори непознат, после сърцето ми се преобърна.

— Кей? Марк е. Добре че си вкъщи...

Марк Джеймс звучеше като че ли говори от дъното на варел. Чувах шум от преминаващи коли.

— Къде си? — успях да запитам и усетих, че гласът ми е неспокоен.

— На шосе номер деветдесет и пет, на около петдесет километра северно от Ричмънд.

Седнах на края на леглото.

— В телефонна будка — продължи да обяснява той. — Нуждая се от указания как да стигна до къщата ти.

След поредното заглъхване заради шума от колите, той добави:

— Искам да те видя, Кей. Във Вашингтон съм от цяла седмица и се опитвам да се свържа с теб от обед. Най-после реших да рискувам и наех кола. Добре ли е?

Не знаех какво да отговоря.

— Смятах, че можем да прием по едно, да си поговорим — каза човекът, който навремето разби сърцето ми. — Имам резервация за „Радисън“, в центъра. Утре рано сутринта летя от Ричмънд за Чикаго. Просто си помислих... Всъщност искам да обсъдя нещо с теб.

Не можех да си представя какво бихме могли да обсъждаме ние с Марк.

— Добре ли е? — попита той отново.

Не, не беше добре! Но казах:

— Естествено, Марк. Ще се радвам да те видя.

Обясних му пътя и влязох в банята да се поосвежа. Спрях, за да направя инвентаризация. Повече от петнадесет години бяха изминали от дните, които прекарахме заедно в юридическия факултет. Косата ми беше по-пепелява отколкото руса, а и последния път, когато видях Марк, бях дългокоса. Очите ми бяха по-пъстри, не така сини като едно време. Безпристрастното огледало студено продължи да ми напомня, че никога вече няма да съм на тридесет и девет, и че съществуват неща като пластични операции. В спомените ми Марк си оставаше едва на двадесет и четири години, както в деня, когато стана обект на страст и зависимост от моя страна, които неизбежно доведоха до уничително отчаяние. След като историята приключи, единственото ми занимание стана работата.

Той все още шофираше бързо и харесваше хубави коли. По-малко от четиридесет и пет минути бяха минали от разговора ни, когато отворих предната врата и го видях да излиза от наетия „Стърлинг“. Марк изглеждаше така, както го помнех — същата спортна фигура и самоуверена походка. Той бързо изкачи стълбите и се усмихна. След леката прегръдка останахме за момент във фойето, потънали в неловко мълчание. Не можех да се сетя за смислена реплика.

— Пиеш ли все още скоч? — запитах най-последно.

— Това не се е променило — отговори той и ме последва в кухнята.

Взех уискито от бара и автоматично забърках питието му точно както бях правила преди толкова време: скоч, лед и малко газирана вода. Очите му ме следяха, докато се движех из кухнята и нагласях питиетата на масата. Той отпи, загледа се в чашата си и започна бавно да подрънква с леда, както правеше винаги, когато е напрегнат. Погледнах продължително към изисканите черти на лицето му, високите скули и ясните сиви очи. Тъмната му коса сребрееше по слепоочията. Насочих вниманието си към леда, който бавно се въртеше в чашата му.

— Предполагам, работиш в някоя фирма в Чикаго, нали?

Марк се облегна на стола, вдигна поглед и каза:

— Занимавам се основно с обжалвания и от време на време с дела. Наскоро се видях случайно с Дайснър. Така открих, че си в Ричмънд.

Дайснър беше главният съдебен лекар в Чикаго. Срецах го по събрания и участвахме заедно в няколко комисии. Никога не ми беше споменавал, че се познава с Марк Джеймс, а откъде знаеше, че аз се познавам с него, беше истинска загадка.

— Допуснах грешка, като му казах, че съм те познавал в университета. Струва ми се, че сега говори за теб понякога само за да ме дразни — обясни Марк, като че ли беше прочел мислите ми.

Това можех да повярвам. Дайснър беше груб като сърдит козел, а и никога не е обичал адвокатите на защитата. Някои от съдебните му битки и представления бяха станали легендарни.

Марк каза:

— Като повечето съдебни патолози, той е на страната на обвинението. Аз защитавам обвиняем в убийство, и ставам лошият. Дайснър ме намира и уж между другото започва да ми говори за последната статия, която си публикувала, или за някой зловещ случай, върху който работиш. Доктор Скарпета. Прочутият шеф Скарпета. — Той се засмя, но очите му останаха сериозни.

— Не ми се вижда справедливо да се каже, че ние сме на страната на обвинението — отговорих. — Изглежда така, защото, ако доказателствата са в полза на обвиняемия, случаят никога не се появява в съда.

— Кей, знам как става — каза Марк с примирителния тон, който добре помнех. — Знам какво виждаш. И ако бях на твое място, също щях да искам копелетата да бъдат опечени.

— Да. Знаеш какво виждам, Марк — започнах аз.

Беше пак същият стар спор. Не можех да повярвам. Марк седеше тук едва от петнадесет минути и започвахме точно оттам, където бяхме приключили. Някои от най-страхотните ни скандали бяха точно на тази тема. Когато Марк и аз се срещнахме в юридическия факултет, аз вече бях завършила медицина. Бях видяла тъмната страна, жестокостта, безсмислените трагедии. Облечените ми в ръкавици ръце бяха докосвали кървавите останки от страдания и смърт. Марк беше

чудесният студент от „Айви“-лигата, чиято идея за углавно престъпление беше някой да издере боята на ягуара му. Той щеше да стане адвокат, защото баща му и дядо му са били адвокати. Аз бях католичка, той — протестант. Аз италианка, той — англичанин като принц Чарлс. Аз бях отгледана в бедност, той — в един от най-богатите райони на Бостън. Веднъж бях имала идеята, че нашият брак щеше да е божествен.

— Не си се променила, Кей — каза той. — Освен че сега може би излъчваш определена решимост и твърдост. Обзалагам се, че си сила, с която трябва да се съобразяват в съда.

— Не бих искала да мисля, че съм прекалено твърда.

— Не го казах като критика. Изглеждаш прекрасно. — Той се огледа из кухнята. — И преуспяваща. Щастлива ли си?

— Харесвам Вирджиния — отговорих, като гледах встрани от него. — Единственото ми оплакване са зимите, но предполагам, че ти имаш повече основания за оплаквания в тази област. Как търпиш Чикаго шест месеца от годината?

— Ако искаш да знаеш истината — никога не успях да свикна. Ти би го намразила. Оранжевийно цвете от Маями като теб не би изкарало и месец.

Марк отпи от питието си.

— Не си омъжена.

— Бях.

— Хм. — Той застина замислено. — Тони някой си... Спомням си, че започна да се среща с Тони... Бенедети, нали? В края на третата година.

Бях учудена, че Марк въобще е забелязал, още повече че си спомня.

— Разведени сме. От доста време — отговорих.

— Съжалявам — кротко каза той.

Протегнах се към питието си.

— Виждаш ли се с някой интересен човек? — попита той.

— Никой в момента, интересен или не.

Марк не се смееше толкова много като преди. Той каза равнодушно:

— Почти се ожених преди няколко години, но не стана. Всъщност, ако искам да бъда честен, трябва да кажа, че се паникьосах

в последната минута.

Трудно можех да повярвам, че никога не е бил женен. Сигурно отново успя да прочете мислите ми.

— Това стана, след като Джанет умря. — Той се поколеба. — Бях женен.

— Джанет?

Марк отново залюля леда в чашата си.

— Запознахме се в Питсбърг, след Джорджтаун. Работеше като данъчен адвокат във фирмата.

Наблюдавах го отблизо, озадачена от това, което виждах. Марк беше променен. Напрежението, привлякло ме към него в миналото, сега беше различно. Не можех точно да го разбера, но беше някак си по-мрачно.

— Катастрофа — обясни той. — Една събота вечер. Излезе да купи пуканки. Щяхме да си стоим вкъщи и да гледаме филма. Пиян шофьор преминал в нейното платно. Дори фаровете му не работели.

— Господи, Марк, съжалявам — казах аз. — Това е ужасно.

— Случи се преди осем години.

— Нямах ли деца? — запитах кротко.

Той поклати глава. Замълчахме.

— Фирмата ми открива офис във Вашингтон — каза той, когато погледите ни се срещнаха.

Не отговорих.

— Възможно е да ме преместят там. Фирмата се разширява страхотно. Имаме над стотина адвокати и офиси в Ню Йорк, Атланта, Хюстън.

— Кога ще се местиш? — попитах спокойно.

— Може би в началото на годината.

— Сигурен ли си, че ще го направиш?

— Писна ми до смърт от Чикаго, Кей, нуждая се от промяна. Затова съм тук, поне това е главната причина, за да те уведомя. Не исках да се преместя и някой ден случайно да се срещнем. Аз ще живея в Северна Вирджиния, твоят кабинет се намира в Северна Вирджиния. Твърде възможно е някога да се засечем в ресторант или театър. Не исках да стане така.

Представих си как седя в „Кенеди център“ и забелязвам Марк на три реда пред мен да прошепва нещо в ухото на младата си, красива

приятелка. Припомних си старата болка, толкова силна, че я чувствах физически. Той нямаше конкуренция. Винаги съм фокусирала емоциите си само в него. Отначало част от разума ми усети, че чувството не е взаимно. По-късно се уверих в това.

— Основната причина... — повтори Марк, като адвокат, започващ пледоарията си. — Но има и друго, което не е свързано лично с нас.

Запазих мълчание.

— Преди няколко нощи тук, в Ричмънд, е била убита една жена. Берил Мадисън...

Изненаданото ми изражение го възпря за кратко.

— Бъргър, нашият мениджър, ми разказа за това, когато ми се обади в хотела във Вашингтон. Исках да поговоря с теб за случая.

— Каква връзка имаш ти с него? — попитах. — Познаваше ли я?

— Слабо. Срецнах я веднъж в Ню Йорк миналата зима. Офисът ни там се занимава с развлекателния бизнес. Берил имаше проблеми с една публикация, договорен спор, и упълномощи „Орндорф и Бъргър“ да уредят нещата. Така се случи, че се намирах в Ню Йорк в същия ден, когато тя говори със Спаракино, адвокатът, който пое случая й. Той ме покани да се присъединя към тях двамата за обед в „Алгонкуин“.

— Ако има възможност този спор, за който споменавах, да е свързан с убийството й, трябва да говориш с полицията, не с мен — ядосано казах аз.

— Кей — отговори Марк, — фирмата ми дори не знае, че говоря с теб. Когато Бъргър ми се обади вчера, ставаше дума за нещо съвсем различно. Той просто спомена за убийството на Берил в хода на разговора, помоли ме да проверя местните вестници и ако мога, да открия нещо.

— Точно така! Преведено като: виж дали не можеш да разбереш нещо от твоята бивша...

Почувствах, че ме облива червенина. Бивша каква?

— Не е така. — Той погледна встрани. — Мислех за теб. Реших да те видя много преди Бъргър да се обади, преди да науча за Берил. Взех номера ти от информацията и в продължение на две нощи посягах към телефона, но не посмях да се обадя. Вероятно и нямаше да посмея, ако Бъргър не ми бе съобщил какво е станало. Може би

Берил просто ми даде повод. Мога да призная това. Но не е така, както си мислиш...

Не слушах. Чудех се на желанието си да му повярвам.

— Каж ми какъв точно е интересът на фирмата ти към убийството на Берил.

Марк се замисли за момент.

— Не съм сигурен дали имаме интерес, поне законно. Може да е лично, някакво чувство на ужас. Шок за тези от нас, които я познаваха. Също така мога да ти кажа, че тя се намираше по средата на доста неприятен спор, прекараха я твърде гнусно заради един договор, който подписа преди осем години. Много е сложно. Свързано е с Кери Харпър.

— Романистът? — попитах озадачено. — Този Кери Харпър?

— Предполагам, знаеш — каза Марк, — че той живее недалеч оттук, в някаква плантация от осемнайсети век, наречена „Гората Кътлър“. Намира се на река Джеймс, в Уилямсбърг.

Опитах да си спомня какво бях чел за Харпър, който преди двадесет години написа роман, донесъл му наградата „Пулицър“. Легендарен отшелник, той живееше със сестра си. Или леля си? Имаше доста спекулации за личния живот на Харпър. Колкото повече интервюта отказваше и избягваше журналистите, толкова повече клюки се носеха.

Запалих цигара.

— Надявах се, че ще ги откажеш — каза той.

— Това би ме убило.

— Ето малкото, което знам. Берил е имала някаква връзка с Харпър, когато е била тийнейджър. За известно време е живяла в къщата с него и сестра му. Берил била обещаващ автор, талантивата дъщеря, която Харпър никога не е имал. Негово протеже. Чрез неговите връзки е уредено публикуването на първия ѝ роман, когато била само на двадесет и две години, някакъв псевдолитературен романс, който е издала под името Стратън. Харпър дори дал коментар за корицата на книгата, нещо за вълнуващия млад талант, открит от него. Това повдигнало доста вежди. Романът бил повече търговска книга, отколкото литература, а и никой не бил чувал нищо от Харпър от години.

— Какво общо има това със спора по договора?

Марк отговори кисело:

— Харпър може да е луд по млади, боготворящи го момиченца, но той е предпазливо копеле. Преди да ѝ помогне с публикуването на книгата ѝ, той я принудил да подпише договор, който ѝ забранява да публикува нещо за него или за сестра му, докато те са още живи. Харпър е малко над петдесетте, сестра му — няколко години по-възрастна. Този договор е обвързал Берил за цял живот. Пречи ѝ да напише мемоарите си, защото как би могла да го направи, без Харпър да присъства в книгата?

— Вероятно би могла, но без Харпър романът няма да се продава толкова добре.

— Точно така.

— Защо е пишла под псевдоними? И това ли е част от споразумението с Харпър?

— Така мисля. Предполагам, той е искал Берил да си остане негова тайна. Помогнал ѝ е да успее в литературата, но я държал надалеч от света. Името Берил Мадисън не е много известно, макар романите ѝ да имат търговски успех.

— Мога ли да приема, че тя е решила да наруши договора и затова е търсила помощта на „Орндорф и Бъргър“?

Марк отпи от питието си.

— Позволи ми да ти припомня, че тя не беше мой клиент. Не знам всичките подробности. Впечатлението ми е, че ѝ беше писнало, искаше да напише нещо значително. А за останалото ти вероятно вече знаеш. Очевидно тя имаше проблеми, някой я заплашваше, тормозеше я...

— Кога?

— Миналата зима, горе-долу по времето, когато обядвах с нея. Струва ми се, беше в края на февруари.

— Продължавай — казах заинтригувано.

— Берил нямаше идея кой я заплашва. Дали това е започнало, преди да реши да пише сегашната си книга, или не, не мога да твърдя със сигурност.

— Как щеше да се оправи с нарушаването на договора?

— Не мисля, че щеше да успее, поне не напълно — отговори Марк. — Но идеята на Спаракино беше да уведоми Харпър, че той има избор. Може да сътрудничи и завършената книга да е съвсем

безвредна, с други думи — Харпър щеше да получи ограничени права за цензура. Или можеше да се прояви като мръсник, а Спаракино да подари на пресата едно дълго интервю по въпроса. Харпър се намираше в безизходица. Естествено, той можеше да съди Берил, но тя нямаше толкова много пари, беше направо бедна в сравнение с него. Едно подобно дело само щеше да накара хората да изтичат и да си купят романа на Берил. Харпър нямаше никаква възможност да спечели.

— Не можеше ли да получи съдебно решение за спиране на книгата? — попитах.

— Повече реклама. А да задържи публикацията щеше да му струва милиони.

— Сега тя е мъртва. — Гледах как цигарата ми дими в пепелника. — Книгата не е завършена, предполагам. Харпър няма никакви тревоги. Това ли е идеята ти, Марк? Смяташ ли, че Харпър е замесен в убийството?

— Просто ти обяснявам ситуацията — отговори той.

Ясните сиви очи гледаха в моите. Спомних си, че понякога те можеха да бъдат абсолютно неразгадаеми.

— Какво мислиш? — попита той.

Не му казах какво наистина мисля. Струваше ми се доста странно, че Марк ми разказваше всичко това. Нямаше значение, че Берил не е била негов клиент. Той добре познаваше каноните на адвокатската етика, които ясно посочваха, че това, което е известно на един от членовете на фирмата, е известно и на другите. Марк се намираше само на крачка от непристойното, а това беше толкова нехарактерно за човека, когото помнех, че нямаше да се учудя повече, ако се беше появил в къщата ми татуиран.

— Смятам, че ще е по-разумно да поговориш с Марино, той отговаря за разследването — отговорих. — А може и аз да му разкажа историята ти. При всички случаи той ще се появи във фирмата ти, за да зададе няколко въпроса.

— Чудесно. Няма проблеми.

Замълчахме за момент.

— Какъв човек беше Берил? — запитах с леко дрезгав глас.

— Казах ти, че само веднъж съм я виждал. Но беше от хората, които запомняш. Динамична, волева, привлекателна, облечена в бяло.

Великолепен снежнобял костюм. Мога да кажа, че се държеше доста дистанцирано. Изглежда, имаше много тайни. Стори ми се, че в нея има някаква дълбочина, която никой не би могъл да достигне. Пиеше много, поне този обед — изпи три коктейла, което ми се видя прекалено, защото беше в средата на деня. Но може невинаги да е пиела по този начин. Беше нервна, притеснена, разстроена. Не харесваше причината, накара я да се обърне към „Орндорф и Бъргър“. Сигурен съм, че тази история с Харпър я тормозеше.

— Какво пи?

— Моля?

— Трите коктейла. Какви бяха? — попитах.

Той се намръщи озадачено.

— По дяволите, не знам, Кей. Какво значение има?

— Не съм сигурна, че има значение — отговорих аз, като си припомних шкафа с питиета. — Тя говори ли за заплахите, които е получавала? В твоё присъствие имам предвид?

— Да. А и Спаракино ги спомена. Знам, че започнала да получава телефонни обаждания, доста специфични. Винаги един и същи глас, на непознат човек, или поне тя каза така. Имало и други странни случки. Не си спомням подробностите — беше доста отдавна.

— Тя отбелязвала ли е тези случки?

— Не знам.

— И нямаше идея кой и защо го е правил?

— Такова впечатление създаваше.

Марк бутна стола си назад. Беше почти полунощ. Докато го изпращах до вратата, изведнъж се сетих за нещо.

— Спаракино — казах аз. — Как е малкото му име?

— Робърт — отговори Марк.

— Няма инициал „М“, нали?

— Не — каза Марк, като ме гледаше с любопитство.

Настъпи напрегната тишина.

— Карай внимателно.

— Лека нощ, Кей — поколеба се Марк.

Вероятно само се въобразах, но за момент ми се стори, че той ще ме целуне. После бързо слезе по стълбите. Бях вече вкъщи, когато чух да подкарва колата.

Следващата сутрин беше типично претоварена. На събранието на персонала Филдинг ни уведоми, че имаме пет аутопсии, включително и един „плувец“, т.е. полуразложено тяло от реката — перспектива, която винаги ни караше да изохкаме. Ричмънд беше изпратил жертвите от последните две стрелби. Успях да се справя с едната, преди да излети за съдебната зала „Джон Маршал“, където свидетелствах за друга стрелба. После тръгнах към медицинския колеж, за да обядвам със студентите, на които бях съветник. През цялото време усилено се опитвах да изхвърля Марк от мислите си. Но колкото по-упорито се стараех, толкова повече мислех за него. Той беше предпазлив и упорит. И никак не беше характерно за него да ми се обади след десетгодишно мълчание.

Следобед се предадох и се обадих на Марино.

— Точно щях да ти звънна — започна той, преди аз да успея да кажа и две думи. — Сега тръгвам. Можеш ли да дойдеш в кабинета на Бентън след час, час и половина?

— За какво става дума? — Дори не успях да му обясня защо се обаждам.

— Взех документите с обажданията на Берил. Смятах, че ще искаш да дойдеш.

Той затвори телефона, както винаги, без да каже довиждане.

В определеното време шофирах по улица „Ийст грейс“ и паркирах до първия паркинг-автомат, който открих на поносимо разстояние пеша. Модерната десететажна сграда се издигаше над потискаща алея с вехтошарски магазини, които се представяха за „антикварни“, и малки етнически ресторанчета с непривлекателни специалитети. По рушащите се тротоари се разхождаха скитници.

Представих се на охраната във фойето и взех асансьора до петия етаж. В края на коридора имаше дървена врата без табела. Адресът на ричмъндския офис на ФБР беше една от най-добре пазените тайни в града. Присъствието му беше незабележимо и скромно като това на цивилните му агенти. Млад мъж седеше зад тезгях, който се простираше през половината стая. Докато говореше по телефона, той ме огледа внимателно. Постави ръка на микрофона и повдигна вежди въпросително, като че ли безмълвно питаше: „Мога ли да ви помогна?“. Обясних причината, поради която се намирам тук, и той ме покани да седна.

Фоайето беше малко и определено имаше мъжки вид, с мебелировка от здрава тъмносиня кожа. По масичката за кафе лежаха няколко спортни списания. На облицованите с ламперия стени висяха образите на бивши директори на ФБР, служебни награди и месингова табела с имената на агенти, загинали на поста си. Вътрешната врата се отваряше от време на време и високи мъже със спортни фигури, строги костюми и тъмни очила влизаха и излизаха, без да погледнат към мен.

Бентън Уесли може да имаше прусашки вид като всички тях, но с течение на времето беше спечелил уважението ми. Външността на федерален агент криеше човешко същество, което си заслужаваше да познаваш. Той беше бърз и енергичен дори когато седеше и изглеждаше елегантен в типичните тъмносини панталони и колосана бяла риза. Вратовръзката му беше модно тясна и идеално завързана, черният му кобур — лишен от десетмилиметровия пистолет, който той почти никога не носеше. Не бях виждала Уесли от доста време, но не открих никаква промяна. Изглеждаше в добра форма и мъжествено хубав, с преждевременно посивяла коса, която винаги ме учудваше.

— Извинявай, че се наложи да почакаш, Кей — каза той усмихнато.

Ръкостискането му беше твърдо, но без да се прави на прекалено мъжествен. Хватката на някои ченгета и адвокати, които познавам, е, като че ли притискат затегнат спусък и може всеки момент да счупи пръстите ти.

— Марино е тук — допълни Уесли. — Трябваше да уточня някои неща с него, преди ти да дойдеш.

Той задържа вратата и аз го последвах по празния коридор. Вкара ме в малкия си кабинет и отиде за кафе.

— Компютърът най-послед даде информация снощи — каза Марино.

Той седеше удобно в креслото си и разглеждаше един револвер 357, който изглеждаше чисто нов.

— Компютър? Какъв компютър?

Пак ли бях забравила цигарите си? Не. Отново на дъното на чантата ми.

— В управлението. Вечно се разваля. Както и да е, най-послед получих копия от докладите за престъпления. Интересни са. Поне аз мисля така.

— За Берил? — попитах.

— Уцели. — Той остави револвера на бюрото на Уесли и добави: — Хубаво пушкало. Щастливото копеле го спечелило като награда на конференцията на полицейските шефове в Тампа миналата седмица. А аз не мога да спечеля дори два кинта от тотото.

Вниманието ми се разсея. Бюрото на Уесли беше затрупано с телефонни съобщения, доклади, видеокасети и дебели кафяви пликове, съдържащи подробности и снимки, както предположих, от различни престъпления, към които полицаите са насочили вниманието му. Зад стъклената врата на шкафа до стената имаше различни оръжия — меч, месингови боксове, пушка, африканско копие — трофеи от лов и подаръци от благодарни протежета. Овехтяла снимка показваше Уилям Уебстър^[1], ръкуващ се с Уесли, пред военен хеликоптер в Куантико. Никъде нямаше и следа от съпругата на Уесли и трите му деца. Агентите на ФБР, както и повечето полицаи, ревниво пазят личния си живот в сянка, особено ако са се приближили достатъчно близо до злото, за да видят ужаса му. Уесли правеше профили на престъпници. Знаеше какво е да разглеждаш снимки от зловещи касапници, а после да посещаваш затворите и да гледаш престъпниците право в очите.

Уесли се върна с две пластмасови чаши кафе, една за Марино и другата за мен. Той винаги помнеше, че пия черно кафе и имам нужда от пепелник наоколо.

Марино вдигна тънкия куп листа с копията от полицейските доклади от скута си и започна да ги преглежда.

— Като начало — каза той — има само три. Три доклада, от които имаме копия. Първият е от единайсети март, понеделник, девет и половина сутринта. Берил Мадисън набрала 911 предишната нощ и поискала в къщата ѝ да отиде полицаи, за да запише нейното оплакване. На обаждането не било обърнато особено внимание, защото улицата се намирала в спокоен квартал. Униформеният полицаи отишъл там на следващата сутрин. Джим Рийд, работи в полицията от пет години.

Марино ме погледна. Поклатих глава отрицателно. Не познавах Рийд. Марино започна да чете доклада.

— Рийд съобщил, че оплакващата се, Берил Мадисън, била твърде раздражена и казала, че я заплашвали по телефона в осем и половина предишната вечер — неделя. По време на обаждането глас,

който тя идентифицирала като мъжки, и вероятно на бял мъж, казал следното: „Сигурен съм, че ти липсвам, Берил. Но аз винаги те наблюдавам, макар ти да не ме виждаш. Аз обаче те виждам. Можеш да бягаш, но не можеш да се скриеш“. Също така казал, че я наблюдавал как си купува вестник пред магазина рано същата сутрин. Описал как е била облечена — в червен анцуг и без сутиен. Тя потвърдила, че наистина е отишла до магазина на улица „Роузмаунт“ точно в десет в неделя сутрин и е носила точно тези дрехи. Паркирала пред магазина и купила „Вашингтон Поуст“ от машината за вестници, не влязла в магазина и не забелязала никого наоколо. Била притеснена от факта, че обадилият се знаел тези подробности и сигурно я следял. Когато полицаят я попитал дали е усетила, че някой я следи, тя отговорила отрицателно.

Марино обърна на втората страница, поверителната част на доклада, и продължи:

— „Рийд докладва, че госпожица Мадисън не желала да предаде подробно разговора и заплахата на телефонирания. Когато офицерът я разпитал надълго, тя казала, че разговорът станал неприличен и мъжът ѝ разказал как си я представя гола и че това го карало да иска да я убие. В този момент тя затворила телефона“.

Марино остави копията на края на бюрото на Уесли.

— Какъв съвет ѝ е дал Рийд? — запитах.

— Обичайното — отговори Марино. — Да започне да си води дневник, да записва датите, когато ѝ се обаждат, времето и какъв е бил разговорът. Посъветвал я да заключва вратите и прозорците си, да инсталира алармена система. Ако забележи непозната кола, да запише номера и да се обади в полицията.

Спомних си какво ми разказа Марк за обедата си с Берил миналия февруари.

— Казала ли е дали заплахата, докладвана на единайсети март е първата, която е получила?

Уесли се протегна към доклада и отговори:

— Очевидно не. — Той прехвърли страницата. — Рийд споменава изявлението ѝ, че заканителните обаждания са започнали около началото на годината, но тя не уведомила полицията преди този случай. Изглежда, предишните обаждания са били нередовни и не така специфични като това в неделя вечер, на десети март.

— Сигурна ли е била, че и предишните обаждания са от същия човек? — попитах Марино.

— Казала е на Рийд, че гласът звучал по същия начин — отговори той. — Описала го е като бял мъж, с добра артикулация и мек говор. Гласът бил на непознат човек, или поне така тя твърдяла.

Марино взе втория доклад в ръка и продължи:

— „Берил позвънила на номера на пейджъра на полицай Рийд във вторник вечер, в седем и осемнадесет. Казала му, че се налага да го види. Той пристигнал в къщата ѝ след около час, малко след осем. Според доклада му тя пак била доста разстроена. Казала, че отново получила заплашително обаждане точно преди да набере номера на Рийд. Гласът бил същият, който се обаждал и преди, твърдяла тя. Заканите били подобни на тези от разговора на десети март“. — Марино започна да чете доклада дословно: — „Знам, че ти липсвам, Берил. Скоро ще дойда за теб. Знам къде живееш, знам всичко за теб. Можеш да избягаш, но не можеш да се скриеш“. „Продължил да ѝ обяснява, че знае за новата ѝ черна хонда и че той е счупил антената ѝ предишната нощ, когато колата е била паркирана на улицата. Тъжителката потвърдила, че предишната нощ е паркирала колата си на улицата, а когато във вторник сутринта излязла, забелязала счупената антена. Все още се крепяла на колата, но била прегъната и прекалено повредена, за да работи. Полицаят излязъл да разгледа колата и видял, че антената наистина е в описаното от Берил състояние“.

— Какви действия е предприел Рийд? — попитах.

Марино прехвърли втората страница и каза:

— Посъветвал я да започне да прибира колата си в гаража. Тя отговорила, че никога не използвала гаража, защото възнамерявала да го превърне в кабинет. Тогава той ѝ предложил да помоли съседите да следят за непознати коли в района или ако около дома ѝ се появи някой. В доклада е отбелязан въпросът ѝ дали да си набави пистолет.

— Това ли е всичко? — попитах. — А дневникът, за който я е посъветвал Рийд? Нищо ли не се споменава за него?

— Не. В поверителната страница на доклада той е направил следната забележка: „Отношението на тъжителката към счупената антена изглеждаше преувеличено. Тя се разстрои изключително много и започна да се държи обидно с полицаия“. — Марино вдигна поглед. — Преведено означава, че Рийд не ѝ е повярвал. Вероятно е смятал, че

тя самата е повредила антената и си измисля за заплашителните обаждания.

— Мили боже — измърморих отвратено.

— Хей, имаш ли идея колко откачалки звънят в действителност и действат точно по този начин? Разни дами вечно се обаждат, сами се порязват, драскат, пицят, че са изнасилени. Доста от тях си измислят. Отвива им се някоя от бурмите и това ги кара да настояват да им се обърне внимание...

Знаех всичко за фиктивни болести и контузии, за особи от типа на Мюнхаузен, за аномалии и мании, които карат хората да се самонараняват. Не се нуждаех от лекцията на Марино.

— Продължавай — казах. — После какво е станало?

Той остави доклада на бюрото на Уесли и започна да чете третия:

— Берил се обадила на Рийд отново, този път на шести юли, събота сутрин, в единайсет и петнайсет. Той отишъл в къщата в четири следобед и заварил тъжителката враждебно настроена и ядосана...

— Естествено — казах аз кратко. — Чакала го е повече от пет проклети часа.

— В този случай — пренебрегна ме Марино, — госпожица Мадисън съобщила, че същият субект ѝ се обадил към единайсет сутринта и казал следното: „Все още ли ти липсвам? Скоро, Берил, скоро. Минах снощи покрай къщата ти. Теб те нямаше. Изрусяваш ли си косата? Надявам се, че е естествена“. Тогава госпожица Мадисън, която е руса, опитала да поговори с него. Помолила го да я остави на мира, питала го кой е и защо се отнася така с нея. Той не отговорил и затворил телефона. Тя потвърдила, че наистина предишната вечер не си е била вкъщи. Когато полицаят я запитал къде е ходила, тя отговорила уклончиво и обяснила само, че е била във от града.

— И какво е направил този път полицаят Рийд, за да помогне на отчаяната дама? — попитах.

Марино ме погледна приятелски.

— Посъветвал я да си вземе куче, но тя казала, че е алергична към кучета.

Уесли отвори досието.

— Кей, гледаш на това в ретроспекция, в светлината на вече извършеното престъпление. Но Рийд е приемал всичко от друга гледна точка. Опитай да се поставиш на негово място. Обажда се една млада

жена, която живее сама. Става истерична. Рийд прави всичко възможно, дори ѝ дава номера си. Бързо се явява на повикванията, поне в началото. Но тя се държи уклончиво, когато ѝ задава точни въпроси. Няма доказателства. Всеки полицай щеше да е скептично настроен.

— Ако бях аз — намеси се Марино, — точно това щях да си помисля. Щях да подозирам, че дамата е самотна, има нужда от внимание, иска да почувства, че на някой му пука за нея. Или пък — била е измамена от някого и сега наглася нещата така, че да му го върне.

— Да бе! — казах, преди да мога да се спра. — А ако съпругът или любовникът ѝ заплашваше да я убие, пак щеше да си помислиш същото. И Берил при всички положения щеше да бъде убита.

— Може и така да е — раздражено каза Марино. — Но ако беше съпругът ѝ, ако имаше такъв, поне щях да имам заподозрян. Можех да получа заповед за арест, а съдията щеше да шамароса говедото със заповед за изолация.

— Тези заповеди не заслужават и хартията, на която са написани — избухнах аз и усетих как гневът ми преминава границата на самоконтрола.

Не минаваше и година, без да аутопсирам поне половин дузина пребити жени, чиито съпрузи или любовници са били шамаросвани със заповеди за изолация.

След дълга тишина се обърнах към Уесли:

— Рийд въобще ли не е предложил линията ѝ да бъде подслушвана?

— Не е имало смисъл — отговори той. — Разрешение за подслушване се получава адски трудно. Телефонната компания се нуждае от дълъг списък с обаждания и солидни доказателства, че съществува подобен тормоз.

— Тя не е ли имала солидни доказателства?

Уесли бавно поклати глава.

— Нужни са повече обаждания, отколкото в нейния случай, Кей. Доста повече. Да се знае кога са направени, да има солидно досие за тях. Невъзможно е да започнеш подслушване без тези неща.

— По всичко личи — добави Марино, — че Берил е имала само едно-две обаждания на месец. И не е водила проклетия дневник, за

който Рийд я е посъветвал. Или ако го е водила, не сме го открили. Очевидно не е записала и никой от разговорите.

— Господи — промърморих. — Някой заплашва живота ти и трябва Сенатът да издаде закон, за да те приемат на сериозно.

Уесли не отговори.

Марино изсумтя:

— Също като при теб, док. Няма такова нещо като превантивна медицина. Ние не сме нищо повече от екип чистачи. Не можем да направим една дяволска стъпка, преди да се случи нещо и да получим солидни доказателства. Като труп например.

— Поведението на Берил трябва да е било достатъчно солидно доказателство. Прегледай тези доклади. Направила е всичко, което ѝ е предложил полицай Рийд. Казал ѝ да инсталира алармена система, тя го направила. Казал ѝ да паркира в гаража, и го послушала, макар и да е възнамерявала да го превърне в кабинет. Питала го за пистолет, после отишла и си купила. Винаги е викала Рийд точно след като убиецът се е обаждал и я заплашвал. С други думи — не е чакала да стане късно.

Уесли започна да разполага на бюрото си копията от писмата на Берил от Кий Уест, скиците от местопрестъплението, доклада и серия моментални снимки на двора ѝ, на къщата отвътре, и накрая — на трупа ѝ в спалнята. Разгледа всичко мълчаливо, със сериозно лице. Изпращаше ясен сигнал, че е време да продължим, достатъчно дълго спорихме и се оплакахме. Това, което полицията е направила или не е, беше без значение. Важно беше да открием убиеца.

— Това, което ме притеснява — започна Уесли, — е несъответствието в поведението на убиеца. Получените заплахи говорят за психическо разстройство. Човек, който е следил и заплашвал Берил от месеци, който очевидно я е познавал отдалеч. Без съмнение основното му удоволствие е идвало от фантазиите, предшестващата фаза. Той я е проточил доста. Вероятно най-накрая я е нападнал, защото се е ядосал, че е напуснала града. Може да се е страхувал, че тя окончателно ще се премести, и в момента, когато се е върнала, я е убил.

— Или му е писнало от нея — намеси се Марино.

Уесли продължи да разглежда снимките.

— Виждам силна ярост и точно тук се появява нелогичността. Изглежда, че яростта му е насочена лично към нея. Особено като се

има предвид обезобразяването на лицето. — Той посочи една от снимките с показалеца си. — Лицето представлява личността. В типичните убийства, извършени от сексуален садист, лицето на жертвата не е докосвано. Тя не е личност, а символ. За убиеца тя няма лице, защото не я познава. Ако си пада по обезобразяване, предпочитаните райони са гърдите и гениталиите... — Уесли поспря, очите му издаваха обърканост. — В убийството на Берил има персонален елемент. Раните по лицето и прекалено жестокото убийство подхождат за човек, когото е познавала може би добре. Някой, който е имал фиксидея за нея. Но пък това въобще не съвпада с наблюдението от разстояние и преследването. Тези действия са типични за непознат убиец.

Марино отново си играеше с револвера на Уесли, получен като награда. Той мързеливо завъртя барабана и каза:

— Искате ли да чуете моето мнение? Смятам, че смахнатият има божествен комплекс. Нали разбирате — докато играете по правилата му, няма да ви пречука. Берил е нарушила правилата, като е напуснала града и е поставила табела „Продава се“ в двора си. Веселбата е свършила. Нарушаваш правилата и биваш наказан за това.

— Как ще го профилираш? — запитах Уесли.

— Бял, между двацет и пет и трийсет и пет. Умен, от съсипано семейство, лишен от бащинска фигура. Може да е бил насилван като дете, физически, психически или и двете. Самотен. Това, разбира се, не означава, че живее сам. Може да е женен, защото е опитен в поддържането на лице за обществото. Води двойствен живот. Светът вижда един човек, но той има и друга, тъмна страна. Маниакално импулсивен и воайор.

— Жестоко! — изсумтя Марино сардонически. — Звучи като повечето идиоти, с които работя.

Уесли сви рамене.

— Може и да не съм прав, Пийт. Още не съм се ориентирал. Може да е някакъв загубеняк, който живее с майка си, да е бил в лудницата или в затвора. По дяволите, може да работи в някоя охранителна фирма в града и въобще да няма криминално или психическо досие. Очевидно е звънял на Берил вечер. Единственото обаждане през деня, за което знаем, е било в събота. Тя е работила вкъщи, намирала се е там повечето време. Той е звънял, когато е било

удобно за него, а не когато е било по-вероятно да я открие вкъщи. Склонен съм да мисля, че той работи от девет до пет и почива през уикенда.

— Освен ако й се е обаждал от службата си — каза Марино.

— Има и такава възможност — съгласи се Уесли.

— Какво ще кажеш за възрастта му? — запитах. — Не мислиш ли, че е възможно да е по-стар, отколкото предположи преди малко?

— Би било необичайно — каза Уесли. — Но всичко е възможно.

Отпих от кафето си, което вече беше студено, и започнах да им обяснявам какво ми разказа Марк за проблемите на Берил с договора и за загадъчното й приятелство с Кери Харпър. Когато свърших, Уесли и Марино се втренчиха в мен с любопитство. От една страна — тази импровизирана среднощна визита на чикагския адвокат звучеше странно. От друга — бях им хвърлила въдицата. Марино и Уесли, а до снощи и самата аз, въобще не бяха помисляли, че е възможно да съществува мотив за убийството на Берил. Най-често срещаният мотив при сексуалните убийства е липсата на такъв. Убийците го правят, защото му се наслаждават, а и възможността е налице.

— Един мой приятел е ченге в Уилямсбърг — каза Марино. — Той твърди, че Харпър е пълен хахо, съвсем смахнат. Кара си вехтия ролс-ройс и никога не говори с никого. Живее в огромна къща близо до реката, никога няма гости. А е и стар, док.

— Не е толкова стар — възпротивих се аз. — Към петдесет и пет е. Наистина затворен в себе си. Мисля, че живее със сестра си.

— Не е твърде вероятно — каза Уесли и изведнъж доби напрегнат вид. — Вижте докъде можете да стигнете с това. Ако не друго, Харпър би могъл да ни даде някаква идея за този „М“, на когото Берил е писала. Очевидно той е бил добър познат, приятел или любовник. Все някой трябва да знае кой е той. Ако го открием, значи сме стигнали донякъде.

Марино не хареса идеята.

— Знам си какво ще стане — каза той. — Харпър няма да говори с мен, а аз не мога да го принуда. А и не смятам, че той е пречукал Берил, макар да е имал мотив. Мисля, че ако това беше негова работа, щеше да я приключи бързо. Защо да протака девет-десет месеца? А и тя щеше да познае гласа му по телефона.

— Харпър може да е наел някого — каза Уесли.

— Точно така. И щяхме да я намерим след седмица, с хубава, чиста рана от куршум в главата — отговори Марино. — Повечето наемни убийци нямат навика да следят жертвите си, да им се обаждат, да използват нож и да ги изнасилват.

— Повечето — не — съгласи се Уесли. — Но не сме сигурни, че е имало изнасилване. Не открихме сперма.

Той погледна към мен и аз кимнах утвърдително.

— Може този тип да е бил смахнат. А може всичко да е било нагласено — тялото, разположено така, че да даде идея за сексуално престъпление, каквото всъщност не е имало. Зависи кой е бил нает за убиец, ако случаят е такъв, и какъв е бил планът. Имам предвид, ако Берил беше застреляна по средата на спор с Харпър, той щеше да е първи в списъка на заподозрените. Но ако убийството прилича на работата на садист, на сексуален психопат, никой няма да се сети за Харпър.

Марино гледаше към библиотеката, месестото му лице беше зачервено. Бавно ме погледна с учудени очи и запита:

— Какво още знаеш за книгата, която е пишела?

— Само това, което ви казах. Автобиография, която може да е заплашвала репутацията на Харпър — отговорих.

— Над това ли е работила в Кий Уест?

— Така смятам, но не мога да съм сигурна.

Той се поколеба.

— Е, неприятно ми е да ти го кажа, но не намерихме нищо такова в къщата ѝ.

Дори Уесли изглеждаше изненадан.

— Ръкописът в спалнята ѝ?

— О, да. — Марино се протегна за цигарите си. — Прегледах го. Още един роман с романтични дивотии от гражданската война. Изобщо не приличаше на описаното от доктора.

— Има ли заглавие или дата? — попитах.

— Не. Дори изглежда, че не е целият. Горедолу толкова дебел. — Марино отмери около два сантиметра с пръсти. — Има доста забележки в полетата, около десетина страници, написани на ръка.

— Ще трябва пак да прегледаме цялата ѝ документация, компютърните дискети, за да се уверим, че ръкописът не е там — каза Уесли. — Ще се наложи да разберем кой е бил агентът или редакторът

й. Може да е изпратила книгата на някого, преди да напусне Кий Уест. Трябва да сме сигурни, че не се е върнала в Ричмънд с ръкописа. Ако го е направила, а сега той липсва, това е доста важно, меко казано.

Уесли погледна часовника си и бутна стола си назад, като извинително обясни:

— Имам друга среща след пет минути.

Той ни придружи до фойето.

Не можах да се откача от Марино. Настоя да ме изпрати до колата ми.

— Трябва да внимаваш. — Той започна за пореден път лекцията си за „улична предпазливост“, която вече бях чувала безброй пъти. — Много жени никога не мислят за това. Непрекъснато ги виждам как се разхождат нагоре-надолу и хич нямат идея кой гледа към тях или ги следи. И преди да стигнеш до колата, винаги дръж в ръка проклетите ключове и дори погледни под нея. Ще се изненадаш, ако чуеш колко жени не помислят и за това. Ако шофираш сама и забележиш, че някой те следи, какво трябва да направиш?

Премълчах.

— Караш към най-близкия участък, ясно? Защо? Защото там винаги има някой. Дори в два сутринта на Коледа. Това е първото място, към което трябва да се отправиш.

Докато чаках да пресека, започнах да ровя в чантата си за ключовете. Погледнах през улицата и забелязах познатия бял правоъгълник под чистачката на служебната ми кола. Мислех, че съм пуснала достатъчно пари в паркинг-автомата. Дявол го взел!

— Те са навсякъде — продължаваше Марино. — Просто ги потърси, когато си отиваш вкъщи или когато обикаляш по пазар.

Погледнах го накриво, после забързано прекосих улицата.

— Хей — каза той, когато стигнахме до колата ми. — Не ми се ядосвай. Може и да си късметлия, че се въртя около теб като ангел-пазител.

Времето ми за паркинг беше изтекло преди петнадесет минути. Взех глобата от стъклото, сгънах я и я пхнах в джоба на ризата му.

— Когато се завъртиш към управлението — казах, — погрижи се за това, моля те.

Той ме загледа намръщено, докато подкарвах колата.

[1] Бивш директор на ФБР. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3.

Десет преки по-нататък паркирах пред друг автомат и пуснах вътре последните си центове. На таблото на служебната си кола държах червен надпис „Съдебен лекар“, но изглежда, пътната полиция никога не го забелязваше. Преди няколко месеца един полицаи има наглостта да ми напише глоба, докато аз работех по убийство, заради което ме измъкнаха по средата на деня.

Изкачих циментовите стъпала, бутнах стъклената врата и влязох в обществената библиотека, където хората се движеха безшумно, а дървените маси бяха засипани с книги. Безмълвната атмосфера ме изпълни със същото преклонение, което изпитвах като дете. Открих една редица машини за микрофилми и започнах да си записвам заглавията на книгите, написани от Берил Мадисън под различните ѝ псевдоними. Последната ѝ работа, исторически роман за времето на гражданската война, публикуван под името Едит Монтегю, беше излязъл преди година и половина. Вероятно не си заслужаваше четенето. Помислих си, че Марк е прав. През последните десет години Берил беше публикувала шест романа. Никога не бях чувала нищо поне за един от тях.

После започнах да преглеждам периодичните издания. Нищо. Берил е писала книги. Очевидно не беше публикувала нищо в списанията, там нямаше дори интервюта с нея. Вестниците изглеждаха по-обещаващо. Намерих няколко рецензии за книгите ѝ в „Ричмънд таймс“, писани през последните няколко години. Оказа се, че не ми вършат работа, защото в тях беше използван псевдонимът ѝ. Убиецът на Берил е знаел истинското ѝ име.

По екрана бързо преминаваха ситните, замъглени букви. „Мейбърли“, „Мейкън“ и най-после „Мадисън“. Видях малка статия за Берил, публикувана в „Таймс“ миналия ноември:

„ПИСАТЕЛКА ИЗНАСЯ ЛЕКЦИЯ

Романистката Берил Стратън Мадисън ще изнесе лекция пред «Дъщерите на американската революция»^[1] в сряда, в хотел «Джеферсън», на ъгъла на «Мейн» и «Адамс». Госпожица Мадисън, протеже на наградения с «Пулицър» Кери Харпър, е известна с историческите си романи от времето на Американската революция и Гражданската война. Тя ще говори на тема «Легендата като отражение на действителността».

Надрасках в тефтера си необходимата информация, после се помотах, за да намеря книгите на Берил, и взех няколко за вкъщи. Върнах се в кабинета и се заех с писмена работа, но вниманието ми непрестанно се отклоняваше към телефона. *Не е твоя работа!* Добре познавах границите, които разделяха отговорността ми от тази на полицията.

Асансьорът в края на коридора се отвори и чистачите заговориха високо, докато отиваха към гардеробната си, намираща се няколко врати по-нататък. Винаги пристигаха около шест и половина. Госпожа Дж. Р. Мактиг, която във вестника беше обявена за отговорник на тържеството, така или иначе нямаше да отговори. Телефонният номер, преписан от статията, сигурно беше този на офиса на „Дъщерите на американската революция“, а те най-вероятно приключваха работа към пет часа.

Телефонът бе вдигнат на второто позвъняване. След кратка пауза запитах:

— Вие ли сте госпожа Дж. Р. Мактиг?

— Да, аз съм.

Закъснях. Лъжите вече нямаше да свършат работа.

— Госпожо Мактиг, обажда се доктор Скарпета...

— Доктор кой?

— Скарпета — повторих аз. — Аз съм съдебният лекар, разследващ смъртта на Берил Мадисън...

— О, господи! Четох за това. Боже, боже. Тя беше чудесна млада жена. Когато чух, просто не можах да повярвам.

— Научих, че тя е говорила на ноемврийската среща на „Дъщерите на американската революция“ — казах аз.

— Ние много се зарадвахме, когато тя се съгласи да присъства. Нали знаете, не се занимаваше често с подобни неща.

Госпожа Мактиг звучеше като доста стара жена и за момент ми се стори, че ходът ми е бил погрешен. После тя ме изненада:

— Знаете ли, Берил го направи като услуга. Това е единствената причина. Покойният ми съпруг беше приятел на Кери Харпър, писателя. Сигурна съм, че сте чували за него. Всъщност Джо уреди работата. Той знаеше, че това означава много за мен. Винаги съм харесвала книгите на Берил.

— Къде живеете, госпожо Мактиг?

— В „Градините“.

„Кралските градини“ бяха старчески дом, недалеч от центъра. Те представляваха още една от мрачните страни в професионалния ми живот. През последните няколко години имах доста случаи от „Градините“, а и от почти всеки друг старчески дом в града.

— Искате ли да се отбия при вас за една-две минути, когато си отивам вкъщи — казах. — Възможно ли е?

— Разбира се. Чудесно би било. Вие сте доктор...

Бавно повторих името си.

— Живея в апартамент номер 378. Взимате асансьора от фоайето до третия етаж.

Научих доста за госпожа Мактиг от адреса ѝ. „Кралските градини“ се грижеха за хора, които не разчитаха да оцелеят с помощта на социалните служби. Депозитът за апартаментите беше значителен, а месечният наем — по-висок от ипотеките на повечето хора. Но и „Градините“, като всеки дом от този тип, беше просто една позлатена клетка. Нямаше значение колко е луксозна — никой всъщност не желаше да живее там.

Намираше се в западните покрайнини на града и представляваше модерна висока сграда, която приличаше на потискаща смесица от хотел и болница. Оставих колата на паркинга за гости и се отправих към осветен портал, който явно играеше ролята на главен вход. Фоайето беше украсено с репродукции на Уилямсбърг и множество кристални вази, пълни с копринени цветя. На пода имаше червен мокет, върху който лежаха ориенталски килими. От тавана висеше месингов полилей. На едно от канапетата седеше старец с английско кепе от туид и празен поглед. Грохнала жена се придвижваше по

килима с помощта на патерици. На рецепцията седеше отегчен младеж, който не ми обърна никакво внимание, докато вървах към асансьора. Вратите му се отвориха и затвориха бавно, както е обичаят по местата, където живеят хора, нуждаещи се от много време, за да се придвижат. Пътувах сама в асансьора и разсеяно разглеждах налепените обяви, напомнящи за екскурзии до плантации и музеи, за бридж клубове и занаятчийство, и датата за предаване на ръкоделията на еврейския обществен център. Повечето от обявите бяха остарели. Старческите домове с гробищни имена като „Слънчевата страна“, „Боров подслон“ или „Кралските градини“ винаги ме замайват леко. Нямах идея какво ще правя аз самата, когато майка ми остарее и не може да живее сама. При последния ни телефонен разговор тя спомена за операция на тазобедрената става.

Апартаментът на госпожа Мактиг се намираше вляво надолу по коридора. На почукването ми отговори възрастна жена, чиято оредяла коса беше ситно накъдрена и пожълтяла като остаряла хартия. Лицето ѝ беше покрито с руж, а тя самата сгушена в огромен бял плетен пуловер. Усетих аромата на цветна тоалетна вода и печено сирене.

— Аз съм Кей Скарпета — представих се.

— Чудесно е, че успяхте да дойдете — каза тя и леко докосна протегнатата ми ръка. — Чай ли ще пиете, или нещо по-силно? Имам всичко. Самата аз пия порто.

Говорейки, тя ме въведе в малка всекидневна и ме настани в кресло. Спря телевизора и включи още една лампа. Стаята беше претрупана като сцена от „Аида“. По целия избелял персийски килим стояха тежки махагонови мебели: столове, старинна масичка, друга покрита с кожа, претъпкани с книги шкафове, ъглови витрини, пълни с порцелан и винени чаши. По стените на малки разстояния една от друга висяха тъмни картини, шнулове на звънци и гравюри върху месинг.

Госпожа Мактиг се завърна с малка сребърна табла, върху която имаше гарафа с порто, две чаши с високи столчета и чиния домашни бисквити със сирене. Тя напълни чашите и ми поднесе чинията и дантелена салфетка, поовехтяла, но чиста и изгладена. Ритуалът отне доста време. После тя се настани на смачканата възглавница на канапето, където вероятно прекарваше по-голямата част от времето си в четене или гледане на телевизия. Очевидно ѝ беше приятно да има

компания, макар причината за това посещение да не съвпаднаше с представите за светска визита. Зачудих се дали въобще някой идваше при нея поне от време на време.

— При разговора ни по телефона ви споменах, че съм съдебният лекар, работещ по случая на Берил — започнах аз. — На този етап знаем твърде малко за нея и за познатите ѝ.

Госпожа Мактиг отпи от чашата си с безизразен поглед. Тъй като работех с полицаи и адвокати от дълго време, бях свикнала да минавам право на темата и почти бях забравила, че останалите хора се нуждаят от малко подготовка. Бисквитите имаха превъзходен вкус и аромат. Казах ѝ го.

— О, благодаря — усмихна се тя. — Моля, хапнете си. Има още много.

— Госпожо Мактиг — опитах отново. — Познавахте ли Берил Мадисън, преди да я поканите на срещата на групата ви миналата есен?

— О, да — отговори тя. — Е, не лично, но бях нейна почитателка от години. На книгите ѝ, искам да кажа. Историческите романи са ми любимите.

— Откъде знаехте, че тя ги е писала? — попитах. — Тя е използвала различни псевдоними. Името ѝ не се споменава никъде на корицата или в бележките за автора.

Бях разгледала няколко от книгите на Берил, докато излизах от библиотеката.

— Точно така. Предполагам, аз съм един от малкото хора, които знаеха нейната самоличност — заради Джо.

— Съпругът ви?

— Той и господин Харпър бяха приятели — отговори тя. — Е, доколкото някой може да се сприятели с Харпър. Бяха се свързали чрез работата на Джо. Така се започна.

— Какво е работил мъжът ви? — попитах аз, осъзнавайки, че домакинята ми е много по-малко объркана, отколкото си представях.

— Строителство. Когато господин Харпър купи къщата си, тя страхотно се нуждаеше от реставриране. Джо прекара над две години, наглеждайки работата.

Трябваше веднага да направя връзката. „Предприемачество Мактиг“ и „Компания за дървен материал Мактиг“ бяха най-големите

строителни фирми в Ричмънд с клонове из целия щат.

— Това беше преди повече от петнадесет години — продължи госпожа Мактиг. — По времето, когато работеше в „Горичката Кътлър“, Джо се запозна с Берил. Тя идвала на строежа няколко пъти заедно с господин Харпър и скоро се преместила в къщата. Беше много млада. — Тя поспря. — Спомням си как Джо ми разказа, че господин Харпър осиновил красиво младо момиче, което било талантива писателка. Мисля, че тя нямаше родители. Разбира се, всичко се пазеше в тайна.

Старата дама внимателно постави чашата си на масата и бавно се отправи през стаята към бюрото си. Отвори едно чекмедже и извади голям кремав плик.

— Ето — каза тя. Ръцете ѝ трепереха, докато ми подаваше плика. — Това е единствената тяхна снимка, която имам.

В плика имаше стара, немного добре фокусирана черно-бяла снимка. От двете страни на красиво русо момиче стояха двама мъже, представителни, с добър тен и облечени за екскурзия. Трите фигури се намираха близо една до друга и премигнаха от блясъка на силното слънце.

— Това е Джо — каза госпожа, Мактиг и посочи мъжа вляво от момичето, което със сигурност беше Берил Мадисън.

Ръкавите на кафявата му риза бяха навити до лактите, очите — предпазвани от козирката на бейзболна шапка. От дясната страна на Берил стоеше едър белокос мъж, за когото госпожа Мактиг каза, че бил Кери Харпър.

— Снимката е направена до реката — каза тя. — По времето, когато Джо работеше по къщата. Още тогава господин Харпър имаше бяла коса. Предполагам, чували сте историите. Говори се, че косата му побеляла, докато пишел „Острият ъгъл“. Бил само около трийсетгодишен.

— Това в „Горичката Кътлър“ ли е снимано?

— Да, там — отговори тя.

Изражението на Берил ме объркваше — прекалено мъдро и знаещо за толкова млад човек, замислено и тъжно като лицата на малтретирани и изоставени деца.

— Берил беше още дете тогава — каза госпожа Мактиг.

— Сигурно е била шестнайсет или седемнайсетгодишна.

— Да, там някъде — отговори тя, наблюдавайки как прибирам фотографията в плика. — Открих снимката чак след смъртта на Джо. Вероятно ги е снимал някой от работниците му.

Тя върна плика в чекмеджето, седна отново и добави:

— Струва ми се, че причината, поради която Джо се разбираше толкова добре с господин Харпър, е, че той беше съвсем дискретен, когато се отнасяше до чужди работи. Сигурна съм, че не ми е разказал доста неща.

Тя се усмихна тъжно и се загледа в стената.

— Явно господин Харпър е казал на съпруга ви за книгите на Берил, когато са започнали да ги публикуват — предположих.

Госпожа Мактиг прехвърли вниманието си върху мен и ме загледа изненадано.

— Знаете ли, дори не съм сигурна, че Джо ми е казвал откъде знае за това, доктор Скарпета. Скарпета е чудесно име. Испанско ли е?

— Италианско.

— О! Сигурно сте много добра готвачка в такъв случай.

— Да, готвенето ми доставя удоволствие — казах и отпих от чашата си. — Значи Харпър е казал на съпруга ви за книгите?

— О, господи. — Тя се намръщи. — Странно е, че го споменавате. Никога не съм се замисляла за това. Но най-вероятно е станало точно така. Не виждам откъде другаде Джо би могъл да знае. Когато „Знамето на честта“ бе публикувано, той ми я поднесе като коледен подарък.

Тя отново стана. Прерови няколко рафта с книги и извади дебела книга. Подаде ми я.

— Има автограф — добави тя гордо.

Отворих книгата и се загледах в щедрия подпис „Емили Стратън“, датиращ отпреди десет години.

— Първата ѝ книга — казах.

— Една от малкото, които е подписвала — кимна госпожа Мактиг. — Смятам, че Джо я е получил чрез господин Харпър. Разбира се, не е имало друг начин да я вземе.

— Имате ли и други подписани издания?

— Не от нейните. Но имам всичките ѝ книги, а повечето от тях съм чела по три-четири пъти. — Тя се поколеба, очите ѝ загледаха

замислено. — По начина, описан във вестниците ли е станало убийството?

— Да. — Не казах цялата истина. Убийството на Берил беше много по-брутално от това, което твърдяха вестниците.

Госпожа Мактиг се протегна към бисквитите. За секунда изглеждаше, като че ли ще избухне в сълзи.

— Разкажете ми за миналия ноември — помолих. — Изминала е почти година, откак е говорила на събранието ви. Това е било за „Дъщерите на американската революция“, нали?

— Да, на годишната ни среща с някой писател. Главното събитие на годината. Обикновено ни гостува някой известен автор. Беше мой ред да се погрижа за събранието и свързаните с него ангажименти, да намеря писателя. От самото начало знаех, че искам Берил, но веднага се появиха спънки. Нямах идея как да я открия. Телефонът ѝ не беше отбелязан в указателя, не знаех къде живее, дори представа нямах, че се намира тук, в Ричмънд. Най-накрая помолих Джо да ми помогне. — Тя се поколеба и се засмя с неудобство. — Струва ми се, че исках да видя дали ще мога да се справя сама с всичко. Джо беше доста зает. Е, той се обади на господин Харпър една вечер и още на следващата сутрин телефонът ми звънна. Никога няма да забравя учудването си. Почти изгубих способност да говоря, когато тя се представи.

Телефонът ѝ. Не ми беше идвало наум, че телефонът на Берил не е бил регистриран в указателя. В докладите на Рийд тази подробност не се споменаваше. Дали Марино го знаеше?

— Тя прие поканата за голямо мое задоволство, после зададе обичайните въпроси: колко голяма група очакваме, колко дълго ще трябва да говори. Обясних ѝ, че ще бъдем около триста човека. Държеше се много чаровно и приятно, но не беше особено приказлива. А, и нещо странно — не донесе никакви книги. Писателите винаги носят книгите си. Раздават автографи, продават ги. Берил каза, че нямала навик да постъпва така, а отказа и наградата. Никога преди не се беше случвало подобно нещо. Помислих си, че тя е доста скромна и сладка.

— Групата ви само от жени ли се състоеше? — попитах.

Госпожа Мактиг се опита да си спомни.

— Струва ми се, че някои бяха довели съпрузите си, но повечето бяхме жени. Почти винаги е така.

Очаквах го. Бях сигурна, че убиецът на Берил не се е намирал между почитателите ѝ в онзи ноемврийски ден.

— Знаете ли дали редовно е приемала покани като вашата?

— О, не — бързо отговори госпожа Мактиг. — Поне не тук. Щях да чуя, ако имаше нещо такова. Тя ми направи впечатление на много затворена млада жена, на човек, който пише за удоволствие и не му пука за вниманието на околните. Това обяснява и използването на псевдоними. Писатели, които крият самоличността си, както правеше тя, рядко се появяват пред публика. Сигурна съм, че ако не съществуваше приятелството между Джо и господин Харпър, и за мен тя нямаше да направи изключение.

— Изглежда, била е готова да направи почти всичко за господин Харпър — изкоментирах.

— Да, предполагам, че така е било.

— Вие срещали ли сте се с него?

— Да.

— Какво впечатление ви направи?

— Струва ми се, че беше срамежлив — каза тя. — Понякога си мисля, че не беше щастлив човек и може да се е смятал за по-мрачен от другите. Беше доста впечатляваща личност. — Старата жена отново се загледа встрани и светлината напусна погледа ѝ. — Моят съпруг определено му беше много предан.

— Кога за последен път видяхте господин Харпър?

— Джо почина миналата пролет.

— Не сте ли виждали Харпър, откак почина съпруга ви?

Тя поклати глава и потъна в някакви лични мисли, за които нищо не знаех. Зачудих се какво ли е свързвало Кери Харпър и Джо Мактиг. Бизнес сделки? Влияние върху Мактиг, което е разочаровало жена му и е намалило обичта ѝ към него? Или просто Харпър е бил прекалено голям егоист и грубиян.

— Той има сестра, нали? Кери Харпър живее със сестра си, доколкото знам — казах.

Госпожа Мактиг ме изненада, като стисна устни и ме погледна с насълзени очи. Оставих чашата на масата и взех чантата си. Тя ме изпрати до вратата. Не исках да я измъчвам, но внимателно настоях:

— Писала ли е някога Берил на вас или съпруга ви?

Тя поклати глава.

— Познавате ли някои от другите ѝ приятели? Вашият съпруг не е ли споменавал нечии имена?

Отново поклащане на главата.

— Знаете ли към кого би могла да се обърне с „М“, някой с този инициал?

Госпожа Мактиг гледаше тъжно към празния коридор, ръката ѝ стоеше на дръжката на вратата. Когато ме погледна, очите ѝ бяха влажни и неясни.

— В два от романите ѝ има „П“ и „А“. Съюзнически шпиони, доколкото си спомням. Господи, май забравих да изключа фурната. — Тя премигна бързо, като че ли светлината я заслепяваше. — Ще ми дойдете пак на гости, нали?

— Ще бъде чудесно — отговорих.

Докоснах нежно ръката ѝ, благодарих ѝ за вниманието и си тръгнах.

Веднага щом се прибрах вкъщи, позвъних на майка ми и за първи път изслушах с облекчение обичайните ѝ лекции и напомнания с властния глас, който издаваше силната ѝ обич към мен.

— Цяла седмица беше доста хладно, а по новините видях, че в Ричмънд отива към нулата. Това си е направо зима. Заваля ли сняг вече?

— Не, мамо, още не е. Как е кракът ти?

— Добре, както можеше да се очаква. Плета голям шал за теб, мислех, че ще можеш да си завиваш краката с него, докато работиш в кабинета си. Луси пита за теб.

Не бях говорила с племенницата си от две седмици.

— В момента работи по някакъв училищен проект — продължи майка ми. — Говорещ робот. Снощи го донесе вкъщи и подплаши горкия Синбад, който се скри под леглото.

Синбад беше зла, греховна и проклета улична котка на сиви и черни петна, която упорито беше проследила майка ми до вкъщи една сутрин, докато тя пазарувала из Маями Бийч. Винаги, когато отивах там на гости, гостоприемството на Синбад свършваше с настаняването му на хладилника, където стоеше неподвижно като лешояд и ме наблюдаваше с неприязнен поглед.

— Никога няма да се сетиш с кого се видях онзи ден — започнах прекалено весело.

Нуждата да го кажа някому беше непреодолима. Майка ми познаваше миналото ми или поне част от него.

— Помниш ли Марк Джеймс?

Тишина.

— Той ходил до Вашингтон и се отби да ме види.

— Разбира се, помня го.

— Мина, за да обсъдим един случай. Адвокат е. В Чикаго. — Започнах бързо отстъпление. — Беше по работа тук. — Колкото повече говорех, толкова повече неодобрителното ѝ мълчание се спускаше над мен.

— Хм. Спомням си, че той почти те уби, Кати.

Почувствах се отново десетгодишна, както винаги когато ме наричаше Кати.

[1] Женска обществена патриотична организация. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4.

Криминалната лаборатория се намираше в сградата на съдебния лекар и този факт ми осигуряваше удобството да не се налага да чакам писмени доклади. Учените, които работеха там, също като мен знаеха доста неща, преди да започнат да пишат отчетите си. Бях предала уликите по случая на Берил Мадисън точно преди една седмица. Вероятно щяха да минат още няколко седмици, преди докладът да се озове на бюрото ми, но Джони Хам сигурно вече си беше съставила мнение и имаше лични впечатления. Свърших сутрешната си работа и тъй като се намирах в подходящо за размишления настроение, се качих до четвъртия етаж с чаша кафе в ръка.

Кабинетът на Джони приличаше на малко килерче, сбутано между аналитичните лаборатории в края на коридора. Когато влязох вътре, тя седеше до черния тезгях и гледаше в окуляра на стереоскопичния микроскоп. До лакътя ѝ лежеше тетрадка, изпълнена с грижливо написани бележки.

— В неподходящо време ли идвам? — запитах.

— Не по-лошо от което и да е друго — отговори тя, като се огледа разсеяно.

Дръпнах един стол.

Джони беше дребничка млада жена, с къса черна коса и големи тъмни очи. Учеше вечерно за докторска степен по физика и имаше две малки деца, винаги изглеждаше уморена и малко изтормозена. Но повечето от работещите в лабораториите имаха същия вид, а често чувах това и за себе си.

— Проверявам за Берил Мадисън — казах. — Какво откри?

— Повечето, отколкото очакваше, поне така мисля. — Тя прелисти страниците на тетрадката. — Следите в нейния случай са кошмарни.

Не се изненадах. Бях разглеждала много улики и доказателства. Тялото на Берил беше толкова кърваво, че подобно на мухоловка беше насъбрало стотици дребни частици. Особено трудни бяха влакънцата,

защото трябваше да бъдат почистени, преди Джони да ги сложи под микроскопа. Това налагаше поставянето на всяко отделно влакънце в контейнер със сапунен разтвор, който на свой ред беше поставян в ултразвукова вана. След внимателното измиване на кръвта и мръсотията, разтворът се прецеждаше през стерилен филтър и всяко влакънце се поставяше на предметното стъкло.

Джони преглеждаше бележките си.

— Ако не познавах положението, щях да заподозра, че Берил Мадисън е била убита на друго място, а не в дома си.

— Не е възможно — отговорих. — Била е убита на втория етаж, и то немного преди полицията да се появи там.

— Разбирам. Ще започнем с влакната, характерни за нейната къща. От кървавите петна по коленете и дланите ѝ са били взети три. Те са вълнени. Две са тъмночервени, едно е златно.

— Подхождат ли на ориенталското килимче за молитви в горния коридор? — запитах аз, като си припомних снимките от местопрестъплението.

— Да — отговори тя. — Идеално съвпадат с мострите, донесени от полицията. Ако Берил Мадисън е била облежната на ръце и колене, това обяснява влакната и тяхното разположение. Това е лесната част.

Джони се протегна към куп твърди картонени папки и започна да ги прелиства, докато намери това, което търсеше. Тя отвори капаците и прегледа редицата предметни стъкла, без да спира да говори:

— В допълнение към тези влакна имаше и няколко бели памучни. Безполезни. Може да са дошли откъдето и да е, най-вероятно от чаршафа, с който са покрили трупа. Разгледах други десет влакна, събрани от косата ѝ, врата, гърдите и под ноктите. Синтетични. — Тя вдигна поглед към мен. — Не съвпадат с нито един от образците, донесени от полицията.

— Не съвпадат ли с дрехите ѝ или покривката на леглото?

Джони поклати глава и каза:

— Никак. Чужди са за местопрестъплението, а понеже бяха прилепнали към кръвта и под ноктите ѝ, най-вероятно са резултат от пасивен трансфер от убиеца към нея.

Това беше неочаквана награда. Когато моят заместник Филдинг най-после успя да се свърже с мен в нощта на убийството, аз го инструктирах да ме чака в моргата. Стигнах там малко преди един през

нощта и прекарахме следващите няколко часа, преглеждайки тялото на Берил с лазер, като събирахме всяка осветена частица и влакънце. Смятах, че повечето от намерените неща ще се окажат безполезни частици от дрехите на Берил или от къщата. Идеята да намериш десет влакна от убиеца беше зашеметяваща. Обикновено се чувствах късметлия, ако откриех едно непознато влакно, а ако се появяха две или три — направо благословена. Редовно имах случаи, когато нищо не се намираще. Влакънцата се виждат трудно дори с микроскоп, а най-лекото разместване на трупа или раздвижване на въздуха могат да ги издухат много преди съдебният лекар да пристигне на мястото или преди трупът да бъде закаран в моргата.

— Какъв вид синтетика? — попитах.

— Олефин, акрил, найлон, полиетилен и дайнел, като повечето са найлон — отговори Джони. — Цветовете са различни: червено, синьо, зелено, златно, оранжево. И те не съвпадат един с друг.

Тя започна да поставя под микроскопа стъклата едно след друго и да ги оглежда.

— Някои са набраздени с жилки, други не. Повечето съдържат титаниев диоксид в различна степен, което означава, че някои са със замъглен блясък, други са матови, а има и няколко ярки. Диаметрите са доста груби, което дава идея за влакна от килим, но при напречния разрез формите се различават.

— Десет различни произхода?

— Така изглежда на този етап — каза тя. — Абсолютно нетипично. Ако тези влакна са трансферирани от убиеца, то той е имал необикновено количество различни влакна по себе си. Явно грубите не са от дрехите му, защото подхождат на килим, но не са и от килимите в нейната къща. Да има такова разнообразие по него е любопитно и по друга причина. Човек събира влакънца по цял ден, но те не остават при него. Сядаш някъде и по теб се полепват влакна, но след малко сядаш другаде и те остават там, или пък вятърът ги издухва.

Ставаше все по-объркано. Джони обърна на следващата страница тетрадката си и каза:

— Сложих под микроскопа и частиците, събрани в къщата. Тези, взети от Марино от килимчето за молитви, са истинска бъркотия. Цигарена пепел, розови хартиени парченца от бандерол на цигарена кутия, стъклени мъниста, няколко парченца счупено стъкло,

подходящо за бирена бутилка или фар на кола. Както обикновено — остатъци от насекоми, частици от зеленчуци, кръгло метално топче. А, и много сол.

— Готварска сол?

— Точно така.

— Всичкото това от килимчето за молитви? — попитах.

— И от мястото на пода, където е открит трупът — отговори тя. — Много от същите частици се намериха по тялото, косата и под ноктите ѝ.

Берил не е пушела. Нямаше причина в дома ѝ да се открият пепел или частици от цигарена кутия. Солта обикновено се свързва с храната. Не можех да разбера от къде на къде ще има сол в спалнята или по тялото ѝ.

— Марино донесе шест различни проби, всичките — от килимите в къщата, или местата, където не е имало кръв и следи от борба, места, на които убиецът не е стъпвал според полицията. Те са доста по-различни. Частиците, които по-рано отбелязах, са намерени само в районите, в които се смята, че той е бил. Това навежда на мисълта, че те са прехвърлени от него на местопрестъплението и по трупа. Може да са били залепнали по обувките му, по дрехите или косата. Където и да е ходил, е събирал частици от всичко, към което се е докосвал.

— Сигурно е истинско прасе — казах аз.

— Тези неща са почти невидими — ми напомни винаги сериозната Джони. — Той вероятно няма представа, че по него има толкова много следи.

Прегледах изписаните на ръка листа. През цялата си кариера бях срещала само два случая, в които подобно количество частици можеше да бъде обяснено. При единия трупът бил захвърлен в бунище или друго мръсно място като крайпътен паркинг или банкет, в другия тялото беше транспортирано от място на място в мръсен багажник или на мръсния под на кола. Нито един от двата начина обаче не можеше да се приложи при Берил.

— Обясни ми го в цветове — помолих. — Кои са влакната от килим и кои от дрехи?

— Шестте найлонови влакна са червено, тъмночервено, синьо, зелено, жълто-зелено и тъмнозелено. Всъщност зеленото може да е

черно — добави тя. — Черното не изглежда такова под микроскоп. Всички те са груби и съвместими с влакна от мокет, но ми се струва, че някои от тях са от мокет за кола, а не за къща.

— Защо?

— Заради частиците, които намерих. Например стъклените мъниста обикновено се свързват с отразяваща боя — от използваната за пътни знаци. Металните топчета често се намират в колите, почистени с прахосмукачка. Те са припойни топчета, получени при сглобяването на шасито. Не се виждат, но ги има. Частици от счупено стъкло — такова има навсякъде, особено по паркинги и банкети. Залепя се за подметките ти и си го занасяш в колата. Същото се отнася и за частиците от цигари. Най-накрая остава солта, която ме кара да мисля, че повечето следи в случая на Берил са от кола. Хората ходят в „Макдоналдс“, ядат пържени картофи в колите си. Вероятно всяка кола в града има следи от сол.

— Да кажем, че си права — каза аз. — Приемаме, че влакната са от мокет в кола. Но това не обяснява защо там има шест различни вида найлонови влакънца. Не е много вероятно да има в колата си шест вида мокет.

— Не, не е вероятно — каза Джони. — Но те може да са били пренесени в колата му. Може да работи нещо, свързано с мокети, или работата му налага да влиза и излиза от коли по цял ден.

— Автомивка? — запитах и си представих колата на Берил, чиста и отвън, и отвътре.

Джони се замисли с напрегнато лице.

— Твърде възможно е. Ако работи в някоя от тези автомивки, където работниците чистят вътрешността на колата и багажника, той по цял ден има досег с мокети. Неизбежно е влакъncата да не се залепят по него. А може да е и автомонтьор.

Протегнах се към кафето си.

— Добре. Да минем към другите четири влакънца. Какво можеш да ми кажеш за тях?

Тя погледна към документацията си.

— Едното е акрил, другото — олефин, третото — полиетилен, и четвъртото — дайнел. Отново първите три съвпадат с тъканите за мокети. Влакъncето дайнел е интересно, защото се среща много рядко.

Обикновено се намира в палта от изкуствена кожа и такива килими, а и в перуки. Този дайнел е доста фин, по-скоро от някакъв плат за дрехи.

— Това ли е единственото влакно от дрехи, което намери?

— Склонна съм да мисля така — отговори тя.

— Смятаме, че Берил е носила бежов костюм с панталон...

— Той не е от дайнел. Поне панталонът и сакото не са. Те са смес от памук и полиестер. Възможно е блузата ѝ да е съдържала дайнел, но няма начин да разберем, щом не са я намерили. — Джони взе ново стъкло от папката и го постави под микроскопа. — Колкото до оранжевото влакънце, което споменах, то е единственият акрил, който има форма при напречното сечение, каквато никога преди не съм виждала.

Тя нарисова диаграма, за да ми го покаже — три кръга, съединени в средата, които напомняха на трилистна детелина без стебло. Влакната се изработват чрез вкарване на разтопен полимер през много фините дупчици на предачната машина. Напречният разрез на нишките има същата форма като дупчиците на стана, така както пастата за зъби има същото напречно сечение като тубата, от която е била изстискана. Аз също не бях виждала формата на трилистна детелина преди. Повечето акрили имат форма на фъстък, кучешки кокал, кръг или гъба.

— Ето. — Джони се отмести, за да ми направи място.

Погледнах през увеличителното стъкло. Влакънцето приличаше на петниста усукана панделка, различните нюанси оранжево — леко посипани с черни частици титаниев диоксид.

— Както виждаш — обясни тя, — цветът също е особен. Оранжев. Неравномерен, сравнително плътен, с матови частици, за да се замъгли силният блясък. Оранжевото е крещящо, което не ми се вижда уместно за нишка от мокет. Диаметърът е умерено груб.

— Това е подходящо за мокет — предположих аз. — Въпреки странния цвят.

— Възможно е.

Започнах да си мисля кои от познатите ми материали бяха яркооранжеви.

— Какво ще кажеш за жилетките на работещите по пътищата? — попитах. — Те са яркооранжеви, а влакно от тях би подходило на тези, които откри.

— Не е твърде вероятно — отговори тя. — Повечето жилетки са найлон, а не акрил, обикновено със здрава плетка, за да не се късат. Освен това винтягите и якетата, които свързваш с пътните ченгета или работници, са гладки и обикновено от найлон. — Джони млъкна, после добави замислено: — А и не мисля, че в тях би могло да се намерят частици за матиране — жилетката трябва да бъде ярка.

Отдръпнах се от микроскопа.

— Какъвто и да е случаят, това влакно е толкова характерно, че сигурно е оригинално. Все някой би трябвало да го познае, макар ние да нямаме материал за сравнение.

— Пожелавам ти късмет.

— Знам. Производствена тайна — казах. — Текстилната индустрия е толкова дискретна по отношение на патентите си, колкото някои хора за работата си.

Джони протегна ръце и започна да масажира врата си.

— Винаги ми се е виждало чудно, че ФБР успяха да си осигурят такова сътрудничество в случая на Уейн Уилямс — каза тя, позовавайки се на зловещата касапница в Атланта, продължила повече от две години, по време на която бяха убити над трийсет черни деца от един и същ сериен убиец. Влакната, открити по дванадесет от жертвите, заведоха агентите до дома и колите, използвани от Уилямс.

— Вероятно ще трябва да помолим Хануъл да разгледа тези влакна, особено оранжевото — казах аз.

Рой Хануъл беше специален агент на ФБР в лабораторията за микроскопски анализ в Куантико. Той проучи влакната в случая Уилямс и оттогава всички полицейски служби в света го затрупваха с материали за проучване — от кашмир до паяжини.

— Късмет — повтори Джони весело.

— Ще му се обадиш ли? — попитах.

— Съмнявам се, че ще иска да проучва нещо, което вече е прегледано — каза тя и добави: — Знаеш какви са федералните агенти.

— И двете ще му се обадим — реших аз.

Върнах се в кабинета си и открих половин дузина телефонни съобщения. Едно от тях веднага прикова вниманието ми. На него беше отбелязан номер в Ню Йорк и бележка: „Марк. Моля, обади се“. Според мен имаше само една причина за отиването на Марк в Ню Йорк. Сигурно имаше среща със Спаракино — адвокатът на Берил.

Защо „Орндорф и Бъргър“ толкова силно се интересуваха от убийството на Берил? Очевидно номерът беше на директния телефон на Марк, защото той вдигна слушалката при първото иззвъняване.

— Кога за последен път беше в Ню Йорк? — запита той.

— Моля?

— Точно след четири часа има полет от Ричмънд за Ню Йорк. Директен. Можеш ли да го вземеш?

— За какво става дума? — попитах и усетих, че пулсът ми се ускорява.

— Не смятам, че е разумно да обсъждаме подробностите по телефона, Кей — отговори той.

— А аз не смятам, че е разумно да идвам в Ню Йорк, Марк — отговорих.

— Моля те. Важно е. Знаеш, че нямаше да те моля, ако не беше важно.

— Невъзможно...

— Прекарах сутринта със Спаракино — прекъсна ме той, докато дълго потисканите ми емоции се бореха с решението ми. — Има едно-две нови неща, свързани с Берил Мадисън и твоя кабинет.

— Моят кабинет? — Вече не можех да остана равнодушна. — Какво, свързано с моя кабинет, бихте могли да обсъждате?

— Моля те — повтори той. — Моля те, ела.

Поколебах се.

— Ще те посрещна на „Ла Гуардия“.

Настойчивостта на Марк преряза опитите ми за съпротива.

— Ще намерим някое спокойно местенце, където да поговорим. Вече направих резервацията. Ти само трябва да си вземеш билета на летището. Запазил съм ти и стая. Погрижил съм се за всичко.

Господи, помислих си, докато затварях телефона и отивах към стаята на Роуз.

— Трябва да замина за Ню Йорк следобед — обясних й аз с тон, който изключваше всички въпроси. — Свързано е със случая на Берил Мадисън. Ще отсъствам от офиса поне и през утрешния ден — Избягнах погледа й, защото макар секретарката ми да не знаеше нищо за Марк, страхувах се, че мотивите ми бяха ясни като табло с обяви.

— Има ли номер, на който да бъдеш открита? — запита Роуз.

— Не.

Тя отвори календара и започна да преглежда срещите, които трябваше да отмени. После ме уведоми:

— Обадиха се от „Таймс“, искат да пишат някаква статия за теб.

— Забрави! — отговорих раздразнено. — Те просто искат да ме разпитат за случая на Берил Мадисън. Това е тяхна тактика. Винаги когато има особено жесток случай, който аз отказвам да обсъждам, изведнъж всеки журналист в града иска да узнае къде съм ходила на училище, дали имам куче, какво мисля за смъртното наказание, кой е любимият ми цвят, филм, храна и начин за убийство.

— Ще откажа — измърмори тя и посегна към телефона.

Напуснах офиса точно навреме, за да мога да се прибера до къщи, да хвърля няколко неща в сака и да изпреваря натовареното движение. Билетът ми ме чакаше на летището точно както Марк беше обещал. Беше запазил първа класа и се настаних сама на цяла редица седалки. По време на полета пиех „Чивас“ с лед и се опитвах да чета, докато мислите ми прелитаха като облаци в тъмното небе зад кръглия прозорец.

Исках да видя Марк. Осъзнавах, че не е професионална необходимост, а слабост, която вярвах, че съм успяла да преодолеея. Бях развълнувана и отвратена от себе си. Не му се доверявах, но отчаяно исках да мога да го направя. *Това не е Марк, когото познаваше преди, а дори и да беше — спомни си какво ти причини.* Но каквото и да нашепваше разумът ми, чувствата ми не искаха да го послушат. Прелистих двайсет страници от роман, написан от Берил Мадисън под псевдонима Ейдър Уайлдс, но нямах и най-беглата идея, какво съм прочела. Историческите романи не са от любимите ми, а този със сигурност не би спечелил никаква награда. Берил пишеше добре, прозата ѝ преливаше в песен, но историята куцаше. Беше от кашите, забърквани по рецепта. Зачудих се дали щеше да успее в литературата, която е искала да пише, ако беше оживяла.

Гласът на пилота внезапно съобщи, че кацаме след десет минути. Градът под нас представляваше изключителна гледка, с малки светлинки, движещи се по пътищата, и червени лампи по върховете на небостъргачите.

Минути по-късно прибрах сака си от лентата за багаж и преминах от транзитната зала в бъркотията на „Ла Гуардия“.

Стреснато се обърнах, когато почувствах нечия ръка на лакътя си. Марк стоеше зад мен и се усмихваше.

— Слава богу — облекчено казах.

— Какво? Да не си помислила, че съм крадец на чанти? — сухо попита той.

— Ако беше такъв, нямаше все още да си прав — отговорих.

— Не се и съмнявам.

Тръгнахме към изхода.

— Това единствената ти чанта ли е?

— Да.

— Добре.

Пред летището се качихме на такси, карано от брадат сикх с кафяв тюрбан, чието име беше Мунджар, както гласеше картата му за самоличност, прикрепена към огледалото. Той и Марк започнаха да си крещят, докато най-после Мунджар, изглежда, разбра посоката ни.

— Надавам се, че не си вечеряла — каза Марк.

— Не съм хапнала нищо, освен солени бадеми...

Облегнах се на рамото му, докато колата криволичеше от една в друга лента.

— Недалеч от хотела има чудесен ресторант — каза Марк високо. — Реших да вечеряме там, защото нямам идея как да се придвижа из проклетия град.

Да стигнем до хотела ще е достатъчно, помислих аз, когато Мунджар се впусна в безкраен монолог с обяснения как е пристигнал в страната, за да се ожени, и сватбата била планирана за декември, макар и все още да не е намерил подходящата жена. После ни уведоми, че кара такси само от три седмици, а се е учил да шофира в Пенджаб, където на седемгодишна възраст карал трактор.

Движението беше хаотично, жълти таксите профучаваха в тъмнината. Стигнахме до центъра и минахме покрай голяма тълпа хора във вечерни тоалети, които търпеливо чакаха пред „Карнеги Хол“. Ярките светлини и хората в смокинги и кожи раздвижиха заспали спомени. Марк и аз обичахме да ходим на театър, опера и концерти.

Таксито спря пред „Омни парк“, впечатляваща кула близо до района с театрите на ъгъла на Седмо авеню и Петдесет и пета улица. Марк грабна сака ми и аз го последвах в елегантното фоайе, където той ме регистрира и изпрати багажа ми в стаята. Минути по-късно се

разхождахме под студеното нощно небе. Почувствах доволство, че бях взела палтото си. Беше достатъчно мразовито, за да завали сняг. След три преки стигнахме до „Галагър“ — кошмарът на всяка крава и сърдечна артерия, и мечтата на всеки любител на месо. Витрината представляваше гигантски стъклен хладилник, в който се виждаха всички видове месо, които човек би могъл да си представи. Отвътре ресторантът беше храм на знаменитостите — снимки с автографи покриваха стените.

Врявата беше оглушителна, а барманът забърка питиетата ни прекалено силни. Запалих цигара и се огледах. Масите бяха поставени близо една до друга, което е типично за нюйоркските ресторанти. От лявата ни страна двама бизнесмени говореха без да спират, масата вдясно беше все още празна. Зад нея имаше друга, заета от красив младеж, който се трудеше върху „Ню Йорк таймс“ и бутилка бира. Погледнах към Марк и се опитах да прочета мислите му. Очите му бяха напрегнати и си играеше с чашата.

— Защо всъщност съм тук, Марк? — попитах.

— Може просто да съм искал да вечерям с теб — каза той.

— Сериозно.

— Сериозен съм. Не се ли забавляваш?

— Как мога да се забавлявам, когато очаквам всеки момент бомбата да избухне?

Той разкопча сакото си.

— Първо ще поръчаме, после ще говорим.

Вечно постъпваше така. Възбуждаше любопитството ми, после ме караше да чакам. Вероятно адвокатът в него се обаждаше. Влудяваше ме. Все още го правеше.

— Много препоръчват пълнените ребра — каза той, докато разглеждахме менюто. — Ще хапна от тях и една салата от спанак. Нищо прекалено засукано. Говори се, че пържолите им били най-добрите в града.

— Никога ли не си идвал тук преди? — попитах.

— Не, но Спаракино е идвал — отговори той.

— Той ли ти препоръча това място? А и хотела, предполагам? — Усетих, че се държа като параноик.

— Естествено — каза той равнодушно.

Беше прехвърлил интереса си към виното.

— Такава е практиката. Клиентите идват в града и отсядат в „Омни“, защото така е по-удобно за фирмата.

— Клиентите ви тук ли се хранят?

— Спаракино е идвал тук преди, след като е ходил на театър. Така е научил мястото — отговори Марк.

— Какво още знае Спаракино? Каза ли му, че имаш среща с мен? Погледът му се спря върху мен и той спокойно произнесе:

— Не.

— Възможно ли е това, при положение че фирмата ти ме настанява, а Спаракино препоръчва хотела и ресторанта?

— Той препоръча хотела на мен, Кей. Трябва да се настаня все някъде. Трябва да ям. Спаракино ме покани да вечеряме заедно. Отказах му. Обясних, че ми се налага да прегледам някои от документите си и по-късно ще хапна някъде набързо. Попитах го какво би ми препоръчал, и толкова.

Почвах да ме хващат дяволите и не бях сигурна дали съм притеснена или нервна. Най-вероятно и двете. „Орндорф и Бъргър“ не плащаха това пътуване. Марк го плащаше. Фирмата му не знаеше нищо по въпроса.

Келнерът се приближи до нас и Марк поръча. Бързо губех апетита си.

— Пристигнах снощи — започна Марк. — Спаракино ми се обади в Чикаго вчера сутринта и каза, че се налагало да ме види веднага. Ставаше дума за Берил Мадисън, както сигурно си отгатнала. — Той ме погледна с неудобство.

— И? — подтикнах го аз с нараснал интерес.

Марк си пое дълбоко дъх и каза:

— Спаракино знае за връзката ни, за теб и мен. Миналото ни...

Втрещеният ми поглед го спря.

— Кей...

— Копеле мръсно! — Блъснах стола назад и хвърлих салфетката си на масата.

— Кей!

Марк ме хвана за ръката и ме бутна обратно на мястото ми. Отдръпнах се от него вбесено и седнах сковано на стола. Преди доста години в един ресторант в Джорджтаун бях скъсала тежката златна гривна, подарък от Марк, и я бях хвърлила в салатата му от миди. Беше

детинска постъпка. Един от малкото моменти в живота ми, когато напълно бях изгубила самообладание и направих сцена.

— Разбери — тихо каза той. — Не те обвинявам за това, което мислиш. Но не е така. Не се възползвам от миналото ни. Просто ме изслушай, моля те. Става дума за неща, които не са ти известни. Кълна се, че мисля изцяло за интересите ти. Не би трябвало да говоря с теб. Ако Спаракино или Бъргър разберат, ще ме приковат към най-близкото дърво.

Не казах нищо. Бях прекалено разстроена, за да мога да мисля. Марк се наклони към мен.

— Замисли се върху това — Бъргър е по следите на Спаракино, а в момента Спаракино е по твоите следи.

— По моите? — изсумтях невъздържано. — Никога не съм се виждала с него. Защо ще рови около мен?

— Заради Берил, както вече ти казах — повтори той. — Истината е, че той е бил неин адвокат от самото начало на кариерата ѝ. Той се присъедини към нашата фирма чак когато отворихме офис тук — в Ню Йорк. Преди това е работил самостоятелно. Имахме нужда от адвокат, специализирал в развлекателния бизнес. Спаракино е в Ню Йорк от трийсет и няколко години. Има необходимите връзки. Доведе при нас клиентите си, донесе ни доста бизнес. Спомняш си, че ти споменах за първата си среща с Берил на обед в „Алгонкуин“, нали?

Кимнах. Ядът ми преминаваше.

— Беше нагласено, Кей. Не се оказах там случайно. Бъргър ме изпрати.

— Защо?

Марк се огледа из ресторанта и отговори:

— Защото Бъргър се тревожи. Фирмата току-що започна работа в Ню Йорк, а ти знаеш колко трудно е да пробиеш в този град, да си създадеш солидна клиентела и добра репутация. Последното, от което се нуждаем, е задник като Спаракино да съсипе името на фирмата.

Марк замълча, когато келнерът се появи със салатите и церемониално отвори бутилка „Каберне совиньон“. Марк отпи задължителната първа глътка и чашите бяха напълнени.

— Когато назначи Спаракино, Бъргър знаеше, че той е алчен и безскрупулен тип. Е, да речем — такъв е стилът му. Някои адвокати са консервативни, други обичат да вдигат доста шум. Но проблемът

възникна преди няколко месеца, когато Бъргър и някои от нас видяха докъде е в състояние да стигне Спаракино. Помниш ли Кристи Ригс?

Отне ми няколко секунди да се сетя.

— Актрисата, която се омъжи за полузащитника?

Той кимна и каза:

— Спаракино е нагласил цялата работа от начало до край. Кристи била начинаещ модел и правела реклами от време на време. По това време — преди около две години — снимката на Леон Джоунс украсяваше кориците на всички списания. Двамата се запознали на един купон и някакъв фотограф ги снимал как си тръгват заедно и влизат в мазератито на Джоунс. Следващата сцена показва как Кристи Ригс седи във фойето на „Орндорф и Бъргър“. Има среща със Спаракино.

— Искаш да кажеш, че Спаракино е отговорен за случилото се? — запитах невярващо.

Кристи Ригс и Леон Джоунс се ожениха миналата година и шест месеца по-късно се разведоха. Бурната им връзка и мръсният развод след нея забавляваха света по телевизията вечер след вечер.

— Да. — Марк отпи от виното си.

— Обясни.

— Спаракино се спира на Кристи — започна той. — Тя е красива, хитра, амбициозна. Но най-важното за нея в момента е, че ходи с Джоунс. Спаракино ѝ излага плана. Тя иска да е известна, богата. Всичко, което трябва да направи, е да оплете Джоунс в мрежите си и после да започне да плаче пред камерите заради ужасния си живот къщи. Тя го обвини, че я бие, обяви го за пияница и психопат, който взема кокаин и чупи мебелите. Резултатът не закъсна — тя и Джоунс се разведоха, а Кристи склучи договор за един милион долара за написването на книга.

— Това ме кара да съчувствам малко повече на Джоунс — измърморих.

— Най-отвратителната част според мен е, че той наистина я е обичал, но не е имал акъл да разбере срещу какво се изправя. Той започна да играе лошо и свърши в клиниката на Бети Форд^[1]. Оттогава не се е появявал. Един от най-добрите полузащитници в Америка беше съсипан и унищожен, а за това може да се благодари на Спаракино. Тези скандални истории и клевети не са в нашия стил. „Орндорф и

Бъргър“ е стара, изискана фирма, Кей. Бъргър започна да надушва с какво се занимава един от адвокатите му и не се зарадва особено много.

— Защо просто фирмата ти не се отърве от него? — попитах аз, докато ровех из салатата си.

— Защото не можем да докажем нищо, поне на този етап. Спаракино знае как да се измъкне. Той е доста влиятелен, особено в Ню Йорк. Все едно да хванеш змия. Как можеш да се отървеш от нея, без да те ухапе? А списъкът не свършва дотук. — Очите на Марк гледаха ядосано. — Когато започнеш да преглеждаш професионалната история на Спаракино и провериш някои от случаите, по които е работил сам, можеш наистина да се изненадаш.

— Какви случаи например? — зададох въпроса почти неохотно.

— Много тъжби. Някой неизвестен автор решава да напише нелегална биография на Елвис, Джон Ленън или Синатра и когато настъпи време за издаването, звездата или роднините ѝ съдят писателя, което запълва новините и статиите в списанията. Книгата излиза така или иначе, възползвала се от невероятна безплатна реклама. Всички се бият за нея, защото смятат, че е доста пикантна, щом е предизвикала такава буркотия. Подозираме, че Спаракино действа по следния начин: той представя писателя, после тайно отива и предлага пари на жертвите и така създава още по-голяма лудница. Всичко е уредено и работи безотказно.

— Чудя се вече в какво да вярвам — казах аз.

Всъщност това беше въпросът, който редовно си задавах.

Вечерята ни пристигна. Когато келнерът се отдалечи, попитах:

— Как, по дяволите, се е забъркала с него Берил Мадисън?

— Чрез Кери Харпър — отговори Марк. — Точно тук е иронията. Спаракино е представял Харпър в продължение на доста години. Когато Берил започнала да става известна, Харпър я изпратил при него. Спаракино я е ръководил от самото начало. Бил е комбинация между агент, адвокат и кръстник. Смятам, че Берил силно се е влияела от по-възрастни, властни мъже, а кариерата ѝ е била сигурна и спокойна, преди да реши да пише автобиографията си. Предполагам, идеята е дошла от Спаракино. Харпър не е публикувал нищо, откак написа великия си роман. Той е история и е ценен само за някой като Спаракино, който търси възможности за експлоатация.

Замислих се.

— Възможно ли е Спаракино да е играел и с двамата? Искам да кажа — Берил решава да прекрати мълчанието си и да наруши договора с Харпър, а Спаракино тайно отива при него и го подтиква да създаде проблем.

Марк напълни чашите ни отново и отговори:

— Да, смятам, че е гласял солидна битка, но нито Берил, нито Харпър са го знаели. Това е в стила на Спаракино, както вече ти казах.

Хранихме се мълчаливо за около секунда. „Галагър“ наистина заслужаваше репутацията си. Човек можеше да нареже месото си с вилица. Най-после Марк каза:

— Най-ужасното, поне за мен, Кей — той ме погледна с мрачно лице, — е, че този ден, когато обядвахме в „Алгонкуин“ и Берил спомена, че някой я заплашва с убийство... — Той се поколеба. — Да ти кажа истината, вече знаех тези неща за Спаракино и...

— Не й повярва — довърших вместо него изречението.

— Не — призна той. — Не й повярвах. Просто реших, че е нов рекламен номер. Подозирах, че Спаракино я е накарал да измисли цялата история, за да й помогне в продажбата на книгата. Не само съществува борбата с Харпър, но и някой заплашва да я убие. Нямах доверие в нея. Оказа се, че греша.

— Спаракино не би отишъл толкова надалеч — осмелих се да предположа. — Не намекваш, че...

— Смятам, че е по-вероятно той да е вбесил Харпър до такава степен, че онзи да откачи, да отиде да се разправя с нея и там да е загубил самообладание. Или да е наел някой да свърши работата вместо него.

— Ако е така — казах кротко, — Харпър трябва да е имал доста неща да крие за периода, през който Берил е живяла в къщата му.

— Може — каза Марк и се съсредоточи върху порцията си. — Дори и да не е имал какво да крие, познавал е Спаракино, знаел е как действа той. Без значение дали е истина или само слухове. Когато Спаракино реши да завихри скандал, той го прави, а после хората не помнят развързката, а само обвиненията.

— И сега той се е заял с мен? — запитах със съмнение. — Не разбирам. Къде е моето място?

— Много просто. Спаракино иска ръкописа на Берил, Кей. Сега книгата е страхотно притежание заради това, което се случи на авторката ѝ. — Той ме погледна. — Спаракино мисли, че ръкописът е предаден в твоя кабинет като вещественно доказателство. Обаче той липсва.

Протегнах се за соса и спокойно казах:

— Какво те кара да мислиш, че липсва?

— Спаракино е успял по някакъв начин да види полицейския доклад — отговори Марк. — Ти също си го виждала, нали?

— Беше съвсем рутинен.

Той раздвижи паметта ми.

— На последната страница в списъка на събраните улики са включени документи, намерени в спалнята ѝ, и един ръкопис от тоалетката ѝ.

Господи, помислих аз. Марино наистина беше намерил ръкопис. Просто беше намерил не този, който трябва.

— Спаракино говори със следователя днес сутринта. Лейтенант Марино. Той му казал, че ръкописът не е у ченгетата, защото всички доказателства се намират в лабораториите в твоята сграда. Предложил на Спаракино да се обади на съдебния лекар — с други думи, на теб.

— Това е проформа — казах аз. — Ченгетата изпращат всекиго при мен, а аз после им го прехвърлям.

— Опитай се да го обясниш на Спаракино. Той твърди, че ръкописът е пристигнал при теб заедно с тялото на Берил. А сега липсва. Той смята, че твоят кабинет е виновен за това.

— Абсурд!

— Така ли? — Марк ме погледна замислено.

Стори ми се, че съм подложена на кръстосан разпит, когато той каза:

— Не е ли вярно, че уликите идват заедно с трупа и ти лично ги изпращаш в лабораторията или ги прибираш в стаята за доказателства?

Разбира се, процедурата беше точно такава.

— Не си ли част от веригата с улики в случая на Берил Мадисън? — попита той.

— Не и по отношение на намереното на местопрестъплението, като лични документи например — казах напрегнато. — Те бяха изпратени в лабораторията от ченгетата, а не от мен. Всъщност

повечето от събраните предмети трябва да са в доказателствената стая на лабораторията.

Марк отново каза:

— Опитай се да го обясниш на Спаракино.

— Никога не съм виждала ръкописа — произнесох твърдо. — Не е в моя офис и никога не е бил там. Доколкото знам, въобще не е бил намерен.

— Не се е появил? Искаш да кажеш — не е бил в дома й? Ченгетата не са го открили?

— Не. Намереният ръкопис не е този, за който говориш. Той е стар, вероятно от публикувана преди години книга. Не е пълен — може би около двеста страници най-много. Лежеше на тоалетката в стаята й. Марино го прибра и занесе да го проверят за отпечатъци, да не би убиецът случайно да се е докоснал до него.

Марк се облегна назад.

— Ако не сте го намерили, къде е тогава? — запита той кротко.

— Нямам идея — отговорих. — Може да е навсякъде. Може да го е изпратила на някого.

— Тя има ли компютър?

— Да.

— Проверихте ли хард диска?

— Компютърът й няма хард диск, само две флопита. Марино ги провери. Не знам какво има на тях.

— Не схващам — продължи той. — Дори ако е изпратила ръкописа на някого, първо би трябвало да си направи копие, а то щеше да бъде намерено в дома й.

— Не виждам защо любимият й кръстник Спаракино да няма копие. Не мога да повярвам, че не е виждал книгата. Всъщност не мога да повярвам, че той не притежава някоя от черновите, може би дори последната.

— Той отрича, а аз съм склонен да му вярвам по основателна причина. От това, което знам за Берил, тя е била доста тайнствена по отношение на творчеството си и не е позволявала никому, дори на Спаракино, да види работата й, преди да е завършена. Тя го е уведомявала за прогреса си чрез писма и телефонни разговори. Според думите му той се е чул с нея преди месец. Казала му, че преглежда книгата и ще е готова за публикуване около началото на годината.

— Преди месец? — попитах загрижено. — Писала ли му е?

— Обадила се.

— От къде?

— По дяволите, не знам. Предполагам от Ричмънд.

— Той ли ти каза това?

Марк се замисли за момент.

— Не, той не спомена откъде се е обадила. Защо?

— Била е въвн от града известно време — отговорих аз спокойно, като че ли това нямаше никакво значение. — Просто се чудя дали Спаракино е знаел къде е била.

— Ченгетата не знаят ли?

— Има много неща, неизвестни на ченгетата.

— Това не е отговор.

— По-добър отговор е, че ние въобще не би трябвало да обсъждаме нейния случай, Марк. Вече казах прекалено много, а не съм сигурна какъв точно е интересът ти.

— И не си сигурна, че мотивите ми са почтени — каза той. — Не си убедена, че аз не се опитвам да те нахраня и напия само защото искам информация.

— Да, така е, честно казано — отговорих аз, когато очите ни се срещнаха.

— Тревожа се, Кей.

Това вече го бях разбрала от напрегнатото му лице, което все още имаше власт над мен. Трудно можех да откъсна погледа си от него.

— Спаракино се е заел с нещо. Не искам ти да попаднеш в мелницата му.

Марк доля остатъка от виното в чашите ни.

— Какво би могъл да направи той, Марк? Да ми се обади и да поиска ръкопис, който аз не притежавам? Е, и?

— Струва ми се, той знае, че ръкописът не е у теб. Проблемът е, че това няма значение. Той го иска и накрая ще го получи, освен ако не е загубен, разбира се. Спаракино е изпълнител на завещанието й.

— Чудничко — казах.

— Просто чувствам, че е готов да направи нещо. — Марк изглеждаше, като че ли говори на себе си.

— Още някое от рекламните му шарлатанства? — предположих прекалено весело.

Марк отпи от виното си.

— Не си представям какво би могъл да направи — продължих.
— Особено по отношение на мен.

— Аз мога — сериозно каза Марк.

— Тогава, моля те, обясни ми.

Направи го.

— Заглавие: „Главният съдебен лекар отказва да предаде спорен ръкопис“.

Изсмях се.

— Това е смешно!

Марк не се усмихна.

— Помисли за това. Спорна автобиография, написана от саможива жена, която бива брутално убита. После ръкописът изчезва и съдебният лекар е обвинен в кражба. Проклетото нещо е изчезнало от моргата. Господи. Когато книгата се появи на пазара, автоматично ще се превърне в бестселър и Холивуд ще се бори за филмови права.

— Не се притеснявам — казах неубедително. — Звучи пресилено. Не мога да си го представя.

— Спаракино е факир, когато трябва да направи от нищо нещо, Кей — предупреди ме той. — Просто не искам да свършиш като Леон Джоунс. — Той се огледа за келнера и погледът му премина към входната врата.

Марк бързо сведе очи към чинията си и промърмори:

— Ох, мамка му!

Призовах на помощ цялото си самообладание, за да не се обърна назад. Не вдигнах поглед и с нищо не показах, че съм наясно какво става, докато едрият мъж стигне до масата ни.

— Е, здрасти, Марк. Мислех си, че мога да те намеря тук.

Изглеждаше кротък човек, доста над петдесет, с месесто лице и малки, сини, ледени очи. Беше зачервен и дишаше тежко, като че ли усилието да носи огромната си тежест измъчваше всяка част от тялото му.

— Импулсивно реших да се разходя насам и да ти предлага едно питие, старче.

Той разкопча кашмиреното си палто и се обърна към мен с протегнатата ръка и усмивка.

— Мисля, че не се познаваме. Робърт Спаракино.

— Кей Скарпета — произнесох аз с учудващо хладнокръвие.

[1] За лечение на алкохолизъм. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5.

Успяхме някак си да се справим с питиетата си в компанията на Спаракино. Продължи цял час. Беше ужасно. Той се държеше с мен като с абсолютно непозната. Но знаеше коя съм, а аз бях сигурна, че срещата не е била случайна. Как може да има случайни срещи в град с размерите на Ню Йорк?

— Убеден ли си, че не е знаел за моето идване? — попитах.

— Не виждам откъде би могъл да научи — отговори Марк.

Усетих колко напрегнати са ръцете му, когато ме побутна да тръгна по Петдесет и пета улица. „Карнеги Хол“ беше празен, няколко човека се разхождаха по тротоара. Наближаваше един часът. Мислите ми плуваха в алкохолни облаци, нервите ми бяха опънати.

Спаракино ставаше все по-оживен и раболепен след всяко питие, докато най-после започна да заваля думите си.

— Не изпуска нищо. Струва ти се, че се е натарелян и на сутринта няма да помни нищо, но не е така. По дяволите, той е нащрек дори когато спи дълбоко.

— Не ми помагаш да се почувствам по-добре — казах.

Отправихме се право към асансьора. Качихме се до горе в неловко мълчание, гледайки как светлинката премигва от етаж на етаж. Стъпките ни бяха безшумни по дебелия мокет. Надявах се, че са качили сака ми и се успокоих, когато го видях на леглото в стаята ми.

— Наблизо ли си? — попитах.

— Две врати по-надолу. — Той хвърли един поглед наоколо. — Няма ли да ме поканиш на едно питие?

— Не нося нищо...

— Има добре зареден бар. Честна дума.

Имахме нужда от пиене колкото от дупка в главата.

— Какво възнамерява да прави Спаракино? — попитах.

„Барът“ беше малък хладилник, пълен с бира, вино и мънички бутилчици концентрат.

— Той ни видя заедно — добавих. — Какво ще стане?

— Зависи какво ще му кажа — отговори Марк.

Подадох му пластмасова чаша с уиски.

— Позволи ми да перифразирам въпроса си. Какво възнамеряваш да му кажеш, Марк?

— Лъжа.

Седнах на края на леглото. Той придърпа наблизко стола си и започна бавно да върти златистото питие в чашата си. Коленете ни почти се докосваха.

— Ще му кажа, че съм опитвал да разбера каквото мога от теб — каза той. — Опитвал съм се да му помогна.

— И си ме използвал — казах аз. Мислите ми се завъртяха бързо като смущения по скалата на радио. — И си успял да го направиш. Заради миналото ни.

— Да.

— Лъжа ли е това? — настоях.

Марк се засмя. Бях забравила колко обичах звука от смеха му.

— Не виждам нищо смешно — протестирах. В стаята беше горещо. Чувствах, че се зачервявам от уискито. — Ако това е лъжа, Марк, каква е истината?

— Кей — каза той усмихнато с прикован в мен поглед. — Вече ти казах истината.

Той замълча за секунда. После се протегна и докосна бузата ми. Уплаших се от силното си желание да бъда целуната. Марк се облегна назад.

— Защо не останеш поне до утре следобед? Може би ще е по-добре да поговорим със Спаракино сутринта, и двамата.

— Не — казах. — Той иска да направи точно това.

— Както кажеш.

Часове по-късно, след като Марк си тръгна, лежах втрещена в тъмнината, потисната от хладната празнота на другата част на леглото. В отминалите дни Марк никога не оставаше да спи при мен. Сутрин обикалях из апартамента и събирах различни дрехи, мръсни чаши, чинии и бутилки от вино, миех пепелниците. Тогава и двамата пушехме. Седяхме до два-три сутринта, говорехме, смеехме се, докосвахме се, пиехме и пушехме. Също така и спорехме. Мразех тези спорове, които често се превръщаха в зловещи разправии, око за око и зъб за зъб. Параграф от закона еди-кой си срещу философско еди-какво

си. Вечно очаквах да ми каже, че е влюбен в мен. Никога не го направи. Сутрин имах същото чувство на празнота, както когато бях малка и помагах на майка ми да почисти след коледните празници и да изхвърли хартиите от подаръците и елхата.

Не знаех какво искам. Вероятно никога не съм знаела. Емоционалната дистанция правеше безсмислени часовете, прекарани заедно, но аз като че ли не исках да го разбера. Нищо не се беше променило. Ако Марк се беше протегнал към мен, щях да забравя да се държа разумно. Желанието няма разум, а нуждата от близост не можеше да изчезне. През всички тези години не можах да изхвърля спомените за него от паметта си — устните му върху моите, ръцете му, напрегнатото ни желание. Сега тези представи ме тормозеха.

Забравих да поръчам събуджане по телефона и не си дадох труда да навия будилника до леглото. Нагласих психическия си часовник за шест и се събудих точно на минутата. Станах и се почувствах толкова зле, колкото изглеждах. Горещият душ и грижливият грим не можаха да скрият тъмните кръгове под очите ми и бледността. Светлината в банята беше брутално честна. Обадих се на авиокомпанията и в седем чуках на вратата на Марк.

— Здравсти — каза той. Изглеждаше отвратително свеж и бодър. — Промени ли си решението?

— Да — отговорих.

Познатият аромат на одеколона му разбърка мислите ми като шарените стъкълца в калейдоскоп.

— Знаех, че ще стане така.

— Откъде знаеше? — запитах.

— Никога не си се отказвала от някоя битка — каза той, наблюдавайки ме в огледалото, докато завързваше връзката си.

Марк и аз се уговорихме да се срещнем в офиса на „Орндорф и Бъргър“ в ранния следобед. Фоайето на фирмата беше просторно и потискащо. От тавана висеше кръгъл месингов полилей. От черния мокет се издигаше масивна черна подставка със солиден месингов плот, който служеше за маса между две черни кресла. Нямаше никакви други мебели, растения или картини. Само няколко модернистични скулптури, разхвърляни небрежно, нарушаваха тягостната празнота на стаята.

— Мога ли да ви помогна?

Секретарката ми отправи заучена усмивка иззад бюрото си.

Преди да мога да отговоря, една врата, неразличима в тъмната стена, се отвори тихо и Марк пое сака ми, като ме насочваше по широкия, дълъг коридор. Преминахме няколко врати, отворени към просторни офиси с големи прозорци, които осигуряваха чудесна гледка към Манхатън. Не видях жива душа. Вероятно всички обядваха.

— Кой, по дяволите, е дизайнерът на фоайето ви? — прошепнах.

— Човекът, с когото имаме среща — отговори Марк.

Кабинетът на Спаракино беше два пъти по-голям от тези, покрай които преминахме. Бюрото му — великолепна изработка от абанос, украсено с преспапиета от полускъпоценни камъни и обградено от стени с книги. Той самият изглеждаше не по-малко внушителен от снощи. Адвокатът на светилата и литераторите беше облечен в скъп костюм, подобен на носените от Джон Готи, кърпичката в горния джоб на сакото внасяше контраст с кървавочервения си цвят. Не помръдна, когато влязохме и се настанихме на столовете. Дори за момент не ни погледна.

— Разбирам, че отивате да обядвате — най-последно каза той, като повдигна студените си сини очи, а дебелиите му пръсти затвориха папката. — Обещавам да не ви задържам дълго, доктор Скарпета. Ние с Марк преразгледахме някои подробности по случая с клиентката ми Берил Мадисън. Като неин адвокат и изпълнител на завещанието ѝ имам определени изисквания и съм уверен, че вие ще ми помогнете да изпълня желанията ѝ.

Не казах нищо. Търсенето на пепелник се оказа безрезултатно.

— Робърт се нуждае от документите ѝ — каза Марк неубедително. — Особено от ръкописа на книгата, която е пишела, Кей. Преди да дойдеш тук, му обясних, че офисът на съдебния лекар не е притежател на тези лични вещи, поне не за момента.

Бяхме репетирали срещата на закуска. Марк трябваше да се „оправи“ със Спаракино, преди аз да се появя. Почувствах обаче, че аз съм тази, с която се оправят. Погледнах Спаракино и казах:

— Предметите, изпратени в офиса ми, са веществени доказателства и не включват никакви документи, от които бихте могли да се нуждаете.

— Искате да кажете, че ръкописът не е у вас? — попита той.

— Точно така.

— И не знаете къде се намира?

— Нямам идея.

— Ами аз имам проблем с това, което казвате.

Той отвори папката с безизразно лице и извади копие от познатия ми полицейски доклад за Берил.

— Според полицията на местопрестъплението е намерен ръкопис — каза той. — Сега ми казвате, че няма такъв. Ще ми помогнете ли да се ориентирам?

— Бяха намерени страници от ръкопис — отговорих. — Но не мисля, че са тези, от които се интересувате. Не изглеждат част от скорошна работа и още повече — никога не са ми били предавани.

— Колко страници? — запита адвокатът.

— Не съм ги виждала.

— Кой ги е виждал?

— Лейтенант Марино. Той е човекът, с когото би трябвало да говорите.

— Вече говорих. Той ми съобщи, че ви е доставил ръкописа.

Не вярвах, че Марино може да каже подобно нещо.

— Не сте се разбрали — казах. — Според мен Марино ви е казал, че е предал част от ръкопис, страници от който вероятно се отнасят за предишна книга, на криминалната лаборатория. Бюрото за криминални изследвания е отделна служба. Просто се намира в моята сграда.

Погледнах към Марк. Лицето му беше каменно и се потеше.

Спаракино се размърда в стола си и кожата изскърца.

— Ще бъда откровен с вас, доктор Скарпета — каза той. — Не ви вярвам.

— Не мога да ви заставя — отговорих спокойно.

— Мислих доста по въпроса — също така спокойно каза той. — Истина е, че ръкописът е неизползваема хартия, докато не оцените стойността му за определени хора. Познавам поне двама души, като се изключат издателите, които биха платили доста висока цена за книгата, върху която Берил работеше, преди да умре.

— Всичко това не ме засяга — отговорих. — Ръкописът, който споменахте, не се намира в моя офис. А и никога не е бил там.

— Някой го притежава. — Той погледна през прозореца. — Познавах Берил по-добре от всеки друг, знаех навиците й, доктор

Скарпета. Тя е отсъствала от града дълго време, била си е у дома само няколко часа, преди да я убият. Смятам за невъзможно ръкописът да не се е намирал близо до нея. В кабинета ѝ, в куфара, в чантата.

Малките сини очи отново се втренчиха в мен.

— Берил нямаше сейф в банка, нито друго място, където да го държи, не че въобще би го направила. Работила е по него във от града. Очевидно, когато се е върнала в Ричмънд, ръкописът е бил в нея.

— Отсъствала е от града дълго време — повторих аз. — Сигурен ли сте?

Марк не смееше да погледне към мен.

Спаракино се облегна назад и сплете пръсти върху огромния си корем. Обърна се към мен:

— Знаех, че я няма вкъщи. Опитвах да се свържа с нея седмици наред. Тя ми се обади преди около месец. Не искаше да ми съобщи къде се намира, но каза, че била в безопасност, и започна да ми обяснява докъде е стигнала с книгата си. Каза, че се трудела усилено. Накратко — не я насилвах. Берил бягаше ужасена от онзи психопат, който я заплашваше. За мен нямаше значение къде е тя, стига да е добре и да предаде книгата в срок. Може да звучи безчувствено, но аз трябва да съм практичен.

— Ние не знаем къде е била Берил — уведоми ме Марк. — Марино не е искал да съобщи.

Изборът му на местоимения ме стресна. „Ние“ — той и Спаракино.

— Ако ме караш да отговоря на този въпрос...

— Точно това правя — прекъсна ни Спаракино. — Бездруго впоследствие ще се разбере, че е била в Северна Каролина или Тексас, по дяволите, където ще да е. Трябва да знам сега. Казвате ми, че ръкописът не е във вашия офис. Полицията ми казва, че не е и у тях. Единственият начин да го открия, е да се върна в началото, да науча къде е била Берил и така да проследя ръкописа. Може някой да я е закарал до летището, да е създала приятелства там, където е живяла, или пък някой да знае какво се е случило с книгата ѝ. Например — дали я е носила в себе си, когато се е качила на самолета.

— Трябва да поискате тази информация от лейтенант Марино — казах. — Нямам право да обсъждам подробностите по случая с вас.

— Не съм и очаквал да имате. Вероятно, защото знаете, че е била у нея в този момент. Или защото е дошла в офиса ви заедно с трупа, а сега липсва. — Той спря и ме погледна с ледени очи. — Колко ви платиха Кери Харпър и сестра му, за да им предадете ръкописа?

Марк седеше с безизразно лице, като че ли напълно изключил.

— Колко? Десет, двадесет, петдесет хиляди?

— Смятам разговора ни за приключен — казах аз и взех чантата си.

— Не мисля така, доктор Скарпета.

Спаракино равнодушно се зарови в папката. Също така равнодушно плъзна към мен по бюрото няколко листа.

Почувствах кръвта да напуска лицето ми, когато разпознах копия от статиите, публикувани в ричмъндските вестници преди около година. Основната история беше отчайващо позната:

„СЪДЕБЕН ЛЕКАР ОБВИНЕН В КРАЖБА ОТ ТЯЛО

Когато Тимъти Смадърс бил застрелян пред къщата си миналия месец, той носел златен часовник, златен пръстен и имал 83 долара в брой в джоба на панталона си. Така твърди съпругата му, която е очевидец на убийството, извършено от недоволен бивш негов подчинен. Полицаяте и членовете от екипа за първа помощ твърдят, че тези ценности са придружили трупа на Смадърс, когато е бил закаран в моргата за аутопсия...“

Имаше и още, но нямаше смисъл да продължавам с четенето, за да разбера какво е написано в останалите статии. Случаят със Смадърс предизвика най-ужасната реклама, която офисът ми някога беше получавал.

Поставих копията в протегнатата ръка на Марк. Спаракино ме улови на въдицата си, но аз категорично реших да не се гърча.

— Щом сте чели историите, предполагам, сте забелязали, че имаше подробно разследване на случая и кабинетът ми беше оправдан.

— Да, наистина — каза Спаракино. — Вие лично сте изпратили ценностите в погребалния дом. Предметите са изчезнали след това. Проблемът е да се докаже. Госпожа Смадърс все още е на мнение, че бижутата и парите на мъжа ѝ са откраднати във вашия офис. Говорих с нея.

— Офисът е бил оправдан, Робърт — монотонно произнесе Марк, докато разглеждаше статиите. — И на всичко отгоре на госпожа Смадърс е бил издаден чек за компенсиране на изгубената сума.

— Точно така — потвърдих ледено.

— Сантименталните спомени не могат да бъдат оценявани — отбеляза Спаракино. — Можете да ѝ връчите чек за десеторна цена, и тя ще си остане нещастна.

Определено звучеше като шега. Госпожа Смадърс, която все още беше подозирана от полицията в убийството на съпруга си, се омъжи за богат вдовец, преди тревата на гроба на покойника да е започнала да никне.

— Както посочват историите в новините — продължаваше Спаракино, — офисът ви не е успял да покаже разписката, която би доказала, че наистина сте изпратили личните вещи на господин Смадърс в погребалния дом. Знам подробностите. Смята се, че разписката е била изгубена от вашия администратор, който оттогава работи другаде. Стигнало се е до вашата дума срещу тази на погребалното бюро и макар въпросът никога да не е бил изяснен, сега вече никой не помни за случая или поне не му пука.

— Каква е идеята ти? — запита Марк отново със същия равнодушен тон.

Спаракино го погледна, после върна вниманието си върху мен.

— Обвиненията по случая Смадърс за съжаление не са единствените от този род. Миналият юли при вас е пристигнало тялото на един старец на име Хенри Джаксън, умрял от естествена смърт. В джоба му е имало петдесет долара. Парите отново са изчезнали, а вие сте били принудени да издадете чек на сина на починалия. Той се оплакал в новините по местната телевизия. Касетата с видеозаписа е у мен. Ако искате, можете да я видите.

— Джаксън пристигна с петдесет и два долара в джоба си — отговорих аз и почувствах, че губя самоконтрол. — Беше почти разложен, а парите толкова изгнили, че и най-отчаяният крадец не би

ги взел. Не знам какво точно се е случило с тях, но вероятно са били унищожени заедно с изгнилите и червясали дрехи на стареца.

— Господи — измърмори Марк.

— Офисът ви има проблем, доктор Скарпета — усмихна се Спаракино.

— Всеки офис си има своите проблеми — рязко отговорих и се изправих. — Ако искате да получите вещите на Берил Мадисън, разправяйте се с полицията.

— Съжалявам — каза Марк в асансьора. — Нямах идея, че копелето ще те шамароса с тази свинщина. Можеше да ми кажеш, Кей...

— Какво да ти кажа? — втренчих се в него с недоумение. — Какво да ти кажа?

— За липсващите неща, за неприятната реклама. Спаракино процъфтява точно от такива неща. Не знаех за случаите и вкарах и двама ни в клопка. По дяволите!

— Не ти разказах — започнах с повишаващ се тон, — защото това няма нищо общо със случая на Берил. Споменатите от Спаракино истории бяха буря в чаша вода, от сорта домакински безредици, които неизбежно се получават, когато работиш с трупове, а погребалните домове и ченгетата влизат и излизат от моргата по цял ден, за да приберат личните вещи...

— Моля те, не ми се ядосвай.

— Не ти се ядосвам.

— Виж сега, предупредих те за Спаракино. Опитвам се да те предпазя от него.

— Май не съм сигурна какво точно се опитваш да направиш, Марк.

Продължихме разгорещения разговор, докато чакахме такси. На улицата цареше пълен ад. Свиреха клаксони, ръмжаха мотори, а нервите ми бяха обтегнати до скъсване. Най-после се появи едно такси. Марк отвори задната врата и постави сака ми на пода. Разбрах какво става чак след като седнах в колата, а той подаде на шофьора няколко банкноти. Марк нямаше да тръгне с мен. Изпращаше ме обратно на летището сама и без да съм обядвала. Не успях да сваля прозореца, за да говоря с него, защото таксито светкавично се включи в движението.

Пътувах мълчаливо до „Ла Гуардия“. Имах на разположение три часа преди полета ми. Бях ядосана, наранена и объркана. Не можех да понеса подобна раздяла. Намерих свободно място в един бар, поръчах си питие и запалих цигара. Наблюдавах как синия дим се извива и изчезва в мъгливия въздух. Минута по-късно пусках монети в телефона.

— „Орндорф и Бъргър“ — съобщи деловият женски глас.

Припомних си черната стая и казах:

— Марк Джеймс, моля.

След кратка пауза жената отговори:

— Съжалявам, сгрешили сте номера.

— Той работи в офиса ви в Чикаго. В момента е в града. Всъщност аз се видях с него в офиса днес следобед.

— Можете ли да изчакате?

В продължение на две минути слушах „Бейкър стрийт“ на Джери Рафърти.

— Съжалявам — уведоми ме секретарката, когато се върна. — Тук няма никой с това име, мадам.

— Аз се срещнах с него във фойето ви преди по-малко от два часа — възкликнах нетърпеливо.

— Проверих, мадам. Съжалявам, но вероятно сте ни объркали с някоя друга фирма.

Тръшнах слушалката, като тихичко проклинах. Обадох се на информация и взех номера на „Орндорф и Бъргър“ в Чикаго. Щях да оставя съобщение за Марк да ми се обади веднага щом може.

Кръвта ми застина, когато чикагската секретарка каза:

— Съжалявам, мадам. В тази фирма няма Марк Джеймс.

ГЛАВА 6.

Телефонът на Марк не беше отбелязан в указателя на Чикаго. Там открих трима Марк Джеймс и петима М. Джеймс. Прибрах се вкъщи и позвъних на всеки номер. Отговориха ми или жени, или непознати мъже. Бях толкова обърквана, че не можех да заспя.

На следващата сутрин се сетих да се обадя на Дайснър, съдебният лекар на Чикаго, за когото ми беше говорил Марк.

Реших, че директният подход е най-добрият, затова след обичайните любезности казах:

— Опитвам се да намеря Марк Джеймс, чикагски адвокат, когото смятам, че познавате.

— Джеймс... — повтори Дайснър замислено. — Страхувам се, че името не ми е познато, Кей. Казваш, че е адвокат тук, в Чикаго?

— Да. — Сърцето ми се сви. — Работи в „Орндорф и Бъргър“.

— Познавам добре „Орндорф и Бъргър“. Уважавана фирма. Но не мога да се сетя за Марк Джеймс...

Чух да се отваря чекмедже и да се прелистват страници. След известно време Дайснър каза:

— Не. Няма го и в указателя.

Затворих телефона, сипах си нова чаша черно кафе и се загледах през кухненския прозорец към празната хранилка за птици. Сивата сутрин обещаваеше дъжд. Разчистването на бюрото в офиса ми изискваше булдозер. Беше събота. Понеделник е официален празник за щата. Офисът сигурно щеше да е празен, персоналът — наслаждаващ се на тридневната ваканция. Би трябвало да отида там и да се възползвам от спокойствието и тишината. Не ми пукаше. Не можех да мисля за нищо друго, освен Марк. Струваше ми се, че той всъщност не съществува, а е само някаква мечта или сън. Колкото повече се опитвах да си обясня нещата, толкова повече мислите ми се объркваха. Какво, по дяволите, ставаше?

Стигнах до точката на отчаяние и се опитах да откроя номера на Робърт Спаракино в указателя. Почувствах облекчение, когато разбрах,

че не е вписан там. Щеше да е чисто самоубийство от моя страна, ако му се бях обадила. Марк ме беше излъгал. Каза ми, че работи за „Орндорф и Бъргър“ и живее в Чикаго, че познава Дайснър. Нищо не се оказа вярно! Надявах се телефонът да звънна и да чуя гласа на Марк. Разтребих къщата, прах, гладих, сложих доматиения сос да ври, направих кюфтета и прегледах пощата.

До пет следобед телефонът не звънна.

— Ей, док? Марино е — поздрави ме познатият глас. — Не исках да те безпокоя по време на уикенда, но от два проклетни дни се опитвам да те открия. Исках да се уверя, че си добре.

Марино отново си играеше на ангел-пазител.

— Имам една касета, която ми се ще да видиш — каза той. — Мислех, че ако ще си стоиш у дома, мога да мина да ти я оставя. Имаш ли видео?

Много добре знаеше, че имам. И преди беше „оставял“ касети.

— Какво има на касетата? — попитах.

— Смахнатият, с когото прекарах цялата сутрин. Разпитвах го за Берил Мадисън.

Марино замълча. Изглеждаше доволен от себе си. Познавах Марино от доста време и вече се бях превърнала в ученик, слушащ лекциите му. Отчасти този феномен се дължеше на факта, че веднъж Марино спаси живота ми — ужасен случай, който ни свърза в невероятно приятелство.

— Дежурен ли си? — попитах.

— По дяволите, аз вечно съм дежурен — изсумтя той.

— Сериозно.

— Не официално. Свърших в четири, но жената е при майка си в Джърси, а аз трябва да свържа повече хлабави нишки от някой проклет тъкач.

Жена му я нямаше. Децата бяха пораснали. Беше сив, неприятен съботен ден. Марино не искаше да се прибере в празната си къща. Аз самата не се чувствах доволна и жизнерадостна в моята празна къща. Погледнах соса, който къкреше на печката.

— Няма да ходя никъде — казах. — Донеси касетата и ще я гледаме заедно. Обичаш ли спагети?

Той се поколеба.

— Ами...

— С кюфтета. Ще ядеш ли с мен?

— Да — отговори Марино. — Смятам, че мога да го направя.

Когато Берил Мадисън искала колата си чиста, ходела в автомивка „Мастършош“ в южната част на града.

Марино разбрал това, след като посетил всяка първокласна автомивка в града. Те не бяха много, вероятно около дузина. Колата минаваше през редица четки, които я обливаха със силни струи вода. Следваше бързо изсушаване с горещ въздух. После един от работниците се качваше в колата и я закарваше в отделението, където я почистваха с прахосмукачка, лъскаха я, полираха броните и всичко останало. Марино ме уведоми, че луксозният специалитет на „Мастършош“ струвал петнадесет долара.

— Извадих адски късмет — започна Марино, докато навиваше спагети на вилицата си с помощта на супена лъжица. — Иначе как можех да открия нещо подобно, а? Ония типове мият по седемдесетсто коли на ден. Да не мислиш, че ще обърнат внимание на някаква черна хонда?

Той беше щастлив ловец. Беше хванал голямата риба. Веднага щом му предадох резултата от лабораторния анализ на влакната, усетих, че ще обиколи всички автомивки и сервизи в града. Една от положителните черти на лейтенанта беше, че ако има макар и само един храст в пустинята, той задължително поглеждаше зад него.

— Вчера напипах златната мина — продължи той. — Минах покрай „Мастършош“. Беше една от последните в списъка ми заради мястото, където се намира. Смятах, че Берил е водила колата си на почистване някъде в западния край на града. Но не бях прав. Вероятно е ходила там, защото имат и магазин за части и сервиз. Малко след като купила колата си миналия декември, я закарала там, за да ѝ оправят уплътненията и да я грундират и боядисат. Цялото удоволствие струвало сто долара. После си отворила сметка в автомивката, станала член, за да получава по два долара намаление на всяко миене и безплатен специалитет на седмицата.

— Така ли я откри? — попитах. — Заради членството?

— О, да — отговори Марино. — Нямам компютър. Наложих се да прегледам всичките им проклетни документи. Намерих копие от разписката ѝ, когато е платила членството си, а съдейки по състоянието на колата в гаража, реших, че е мила колата малко преди

да замине за Кий Уест. Зарових се и в документацията ѝ, търсих сметки, платени с кредитна карта. За услугите на „Мастъруош“ имаше само една сметка — първата стодоларова работа, за която ти споменах. Очевидно после е плащала в брой за почистване на возилото си.

— Миячите на коли — казах. — С какво са облечени?

— Нищо оранжево, което би могло да съвпадне със странното влакно, което откри. Повечето носят джинси, маратонки, и всички са със сини ризи с емблема „Мастъруош“, избродирана на джобчето с бял конец. Огледах всичко, докато бях там. Нищо не ми направи впечатление. Единствените платнени неща, които видях, бяха ролата бели кърпи, с които бършат колите.

— Не звучи много обещаващо — забелязах и бутнах чинията си настрани.

Поне Марино имаше апетит. Моят стомах беше свит още от Ню Йорк. Чудех се дали да разкажа на лейтенанта за случилото се там.

— Може би не — каза той. — Но един от типове, с които говорих, прикова вниманието ми.

Почаках.

— Казва се Ал Хънт, двайсет и осем годишен, бял. Веднага се спрях на него. Видях, че стои и наблюдава чистачите. Нещо ми прещрака. Изглеждаше съвсем не на място. Добре подстриган, елегантен. Имаше вид на човек, който би трябвало да носи костюм и дипломатическо куфарче. Започнах да се питам какво ли прави тип като него в умряло място като това. — Марино поспря, за да изтопи соса си с чесновия хляб. — Та отидох при него и го заприказвах. Питам го за Берил, показах му снимката ѝ от шофьорската книжка. Питам дали си спомня да я е виждал и, бум! Започна да става раздразнителен.

Помислих си, че и аз бих станала раздразнителна, ако Марино се заемеше с мен. Сигурно беше връхлетял върху горкия човечец като камион.

— И после? — запитах нетърпеливо.

— После влязохме вътре, взехме си кафе и се заехме със сериозна работа — отговори той. — Тоя Ал Хънт е първокласен идиот. Бил в колеж, взел научна степен по психология, после отишъл да работи като медицинска сестра за няколко години, ако можеш да го повярваш. Запитах го защо е напуснал болницата, за да работи в „Мастъруош“, и се оказа, че неговият старец притежавал шибаното

място. Дъртият Хънт има предприятия из целия град. Автомивката е една от инвестициите му. Притежава няколко паркинга и е собственик на половината от северния квартал. Предполага се, че младият Ал е бил подготвян да поеме бизнеса на татенцето, нали?

Започваше да става интересно.

— Работата е там, че Ал не носи костюм, макар и да изглежда, че би трябвало да е така. Преведено означава, че Ал е загубеняк. Стариият не му се доверява достатъчно, за да го облече в райе и да го постави зад бюрото. Имам предвид, момчето стои и обяснява на типовете как да мият коли и да лъскат брони. Веднага реших, че има нещо нередно тук горе. — Той посочи с мазен пръст към главата си.

— Вероятно трябва да питаш баща му за това — предложих.

— Да бе! Той сигурно ще ми каже, че голямата му надежда е тъп задник.

— Какво възнамеряваш да предприемеш нататък?

— Вече го предприех — отговори лейтенантът. — Виж касетата, която донесох, док. Прекарах цялата сутрин в управлението, в компанията на Ал Хънт. Тоя кретен би съборил с приказки и дървото от вратата, а е и прекалено любопитен по отношение на случилото се с Берил. Каза, че чел за случая във вестниците.

— Откъде е знаел коя е Берил? — прекъснах го аз. — Вестниците и телевизията нямаха нейни снимки. Името ли е познал?

— Твърди, че не е. Нямам идея, че става дума за русата дама, която идвала в автомивката, докато не му показах снимката ѝ. После се направи на ужасно шокиран, едва ли не сломен. Закачаше се за всяка моя дума, искаше да говорим за нея. Държеше се прекалено напрегнато за някой, който уж не я е познавал.

Марино остави смачканата си салфетка на масата.

— Най-добре ще е да го видиш лично.

Сложих кафето, събрах мръсните чинии, после отидохме във всекидневната и пуснахме касетата. Сцената беше позната. Бях я виждала хиляди пъти. Стаята за разпити в полицейския участък беше малка, облицована с ламперия кабина. На постлания с мокет под имаше само една гола маса. Близо до вратата имаше ключ за лампата и само познавач или посветен би забелязал, че горният винт липсва. От другата страна на черната дупчица имаше видеозала, оборудвана със специална широкообхватна камера.

На пръв поглед Ал Хънт не изглеждаше страшен. Беше светъл, с оредяваща руса коса и нездрав тен. Можеше да е дори привлекателен, ако я нямаше отпуснатата брадичка, която сливаше лицето с врата му. Носеше кафяво кожено яке и джинси. Тънките му пръсти нервно си играеха с кутия „Севънъп“, докато наблюдаваше Марино, седнал точно срещу него.

— Каква точно беше историята с Берил Мадисън? — запита Марино. — Какво те накара да я забележиш? Всеки ден в автомивката идват стотици коли. Помниш ли всичките си клиенти?

— Помня повече, отколкото си мислите — отговори Хънт. — Особено редовните клиенти. Може и да не помня имената им, но лицата — със сигурност, защото хората стоят навън, докато работниците мият колите им. Много от тях надзират работата. Държат под око колите си, внимават нещо да не бъде пропуснато. Някои пък хващат парцала и помагат, особено ако бързат или ако са от хората, които не могат да стоят спокойно и винаги трябва да са заети с нещо.

— От кой тип беше Берил? Надзираваше ли работата?

— Не, сър. Отвън има няколко пейки. Тя имаше навика да сяда там. Понякога четеше книга или вестник. Не обръщаше внимание на чистачите. Не беше от хората, които можеш да наречеш дружелюбни. Вероятно това е причината да я забележа.

— Какво имаш предвид? — запита Марино.

— Искам да кажа — тя излъчваше такива сигнали. Получих някои от тях.

— Сигнали?

— Хората излъчват различни видове сигнали — обясни Хънт. — Аз съм настроен към тях, приемам ги. Мога да разбера доста неща за човека по сигналите, които изпраща.

— И аз ли изпращам сигнали, Ал?

— Да, сър. Всички го правят.

— Какви сигнали излъчвам аз?

Хънт отговори със сериозно лице:

— Бледочервени.

— А? — Марино изглеждаше озадачен.

— Приемам сигналите в цветове. Може да ви се струва странно, но не е необичайно. Има доста хора като мен, които възприемат

сигналите в цветовете. Точно за тях говоря. Сигналите, идващи от вас, са бледочервени. Топли, но едновременно с това и ядосани. Като предупредителен сигнал. Привлича те, но подсказва и за някаква опасност.

Марино спря касетата и ми отправи фалшива усмивка.

— Откачен ли е тоя тип, или какъв? — запита той.

— Струва ми се, че всъщност е доста проникателен — отговорих. — Ти наистина си топъл, ядосан и опасен.

— Мамка му, док. Тоя тип е смахнат. Ако се заслушаш в дивотиите му, ще решиш, че цялото шибано население е някаква ходеща дъга.

— Това, което казва, е обосновано от психологическа гледна точка. Емоциите се асоциират с различни цветовете. На тази основа се подбират цветовете гами за обществени места, хотелски стаи, болници. Синьото например се свързва с депресия. Няма да намериш нито една психиатрична болница, боядисана в синьо. Червеното е гневно, насилствено, страстно. Черното е зловещо, заплашително и т.н. Доколкото си спомням, ти ми каза, че Хънт има научна степен по психология.

Марино ме погледна отегчено и пусна касетата.

— Предполагам това е свързано с ролята ви. Вие сте детектив — каза Хънт. — В момента се нуждаете от сътрудничеството ми, но не ми се доверявате и можете да станете опасен за мен, ако имах какво да крия. Това е предупредителната част от бледочервеното, която усещам. Топлата част е вашият открит характер. Искате хората да се чувстват близки с вас. Държите се грубо, но искате да ви харесват...

— Добре — прекъсна го Марино. — Какво ще кажеш за Берил Мадисън? Получи ли и от нея цветни сигнали?

— О, да. Затова веднага ми направи впечатление. Беше различна, много различна.

— В какъв смисъл?

Столът на Марино изскърца силно, когато той се облегна назад и скръсти ръце.

— Доста отдалечена — отговори Хънт. — Излъчваше арктически цветовете. Светлосиньо, бледожълто като слабо слънце, и бяло толкова студено, че напомняше за сух лед, като че ли тя би избухнала, ако я докоснат. Точно тази бяла част беше различната. От повечето жени

приемам пастелни цветове. Женствени цветове, подходящи на дрехите им. Розово, жълто, синьо, зелено. Дамите са нежни, пасивни, крехки. Понякога срещам жени, които излъчват тъмни, силни цветове като морскосиньо, виненочервено или кармин. Те са от силния тип. Обикновено агресивни, може да са адвокати, лекари или бизнесдами. Често носят костюми в тези цветове. Те са от хората, които застават до колите си с ръце на кръста и наблюдават всичко, което работниците правят. Не се колебаят да посочат някое непочистено петънце или неизбърсана струя.

— Ти харесваш ли този тип жени? — попита Марино.

Ал се поколеба.

— Честно казано — не.

Марино се изсмя, наклони се към него и каза:

— Хей, и аз не харесвам подобни дами. Предпочитам пастелните мацета.

Погледнах Марино презрително. Той не ми обърна внимание.

— Ал, разкажи ми нещо повече за Берил, за сигналите, които си получил от нея.

Хънт намръщено се замисли.

— Пастелните цветове, излъчени от нея, не бяха толкова необичайни, но не бих ги описал като крехки. Нито пък пасивни. Бяха по-студени, арктически, а не прилични на цветя. Сякаш казваше на света да се държи надалеч от нея, да ѝ остави достатъчно място.

— Може да е била фригидна.

Хънт отново се заигра с кутията „Севънъп“.

— Не, сър, не искам да кажа такова нещо. Всъщност не мисля, че приемах подобни сигнали. Това, което идва наум, е дистанция. Огромна дистанция, която трябва да преодолееш, за да достигнеш до нея. Но ако успееш да го направиш и се приближиш до нея, тя би те изгорела с енергията си. Това отразяваха горещите бели сигнали, които ми направиха впечатление. Берил беше ужасно напрегната. Струваше ми се, че е много интелигентна и сложна личност. Дори когато си седеше сама на пейката и не поглеждаше към никого, умът ѝ не спираше да работи. Забеляваше всичко около себе си. Държеше се дистанцирано и приличаше на гореща бяла звезда.

— Ти забеляза ли, че не е омъжена?

— Не носеше халка — отговори Хънт. — Приех, че е неомъжена. А и не съм забелязвал нищо по колата ѝ, което да говори за наличието на мъж.

— Не схващам. — Марино изглеждаше объркан. — Как може да се съди по колата ѝ?

— Беше докарала колата си за втори път при нас. Аз наблюдавах как я почистват отвътре. Не видях нищо мъжко. Например чадърът ѝ се намираше отзад на пода и беше един от онези елегантни сини чадъри, които жените носят, а не черен с дървена дръжка като мъжките. Взетите от химическо чистене дрехи също лежаха отзад. Изглеждаше, че в чантите има само женски дрехи. Повечето омъжени дами прибират и дрехите на съпрузите си заедно със своите. Освен това багажникът. Нямаше инструменти, кабели и други подобни. Нищо мъжко. Може да е странно, но когато по цял ден гледаш коли, започваш да забелязваш тези подробности и да си вадиш заключения за шофьорите им, без всъщност да се замисляш върху това.

— Струва ми се обаче, че доста си се замислял в нейния случай — каза Марино. — Мислил ли си някога да я поканиш да излезете заедно, Ал? Сигурен ли си, че не си знаел името ѝ, не си го забелязвал на някоя разписка от химическо чистене или на пощенски плик, забравен в колата?

Хънт поклати глава отрицателно.

— Не ѝ знаех името. Може би не съм искал да го узная.

— Защо не?

— Не знам... — Гласът му прозвуча сконфузено и затруднено.

— Хайде, Ал. Можеш да ми кажеш. Хей, сигурно и аз бих поискал да изляза с нея. Била е хубава жена, интересна. И аз щях да си мисля за нея, тайно да разбера името ѝ, вероятно щях да опитам да ѝ се обадя.

— Е, аз не постъпих така. — Хънт се втренчи в ръцете си. — Не опитах нищо подобно.

— Защо?

Тишина.

Марино каза:

— Вероятно в миналото си имал подобна жена и тя те е разочаровала?

Тишина.

— Хей, Ал, на всекиго се случват такива неща.

— В колежа — почти неразбираемо отговори Хънт. — Ходех с едно момиче. Две години. Тя ме изостави заради един тип от медицинското училище. Жени като нея... те търсят определен тип мъже. Когато решат да се омъжат, имам предвид.

— Търсят големи клечки. — Гласът на Марино се изостряше. — Адвокати, доктори, банкери. Не харесват момчетата, които работят в автомивки.

Главата на Хънт се завъртя.

— Тогава още не работех в автомивката.

— Няма значение, Ал. Не е твърде вероятно мангизлийка като Берил Мадисън да ти обърне внимание, нали? Басирам се, че дори не е подозирала за съществуването ти, нали? Не би те познала дори ако се сблъскате някъде по улицата...

— Не говорете такива неща.

— Вярно ли е?

Хънт се загледа в свитите си юмруци.

— Значи си си падал по Берил, а? — продължи неуморно Марино. — Вероятно си мислил за тази гореща до бяло дама непрекъснато, фантазирал си, чудил си се какво ли би било да ходиш с нея, да се отдавате на секс. Може би просто не си имал смелостта да я попиташ направо, защото си предположил, че те смята за скапаняк, за стоящ много по-ниско от нея.

— Спрете! Измъчвате ме! Спрете! Спрете! — изкрещя Хънт истерично. — Оставете ме на мира!

Марино го загледа безчувствено.

— Напомням ти за твоя старец, нали, Ал? Старият Хънт, който мисли, че единственото му дете е шибан педал, защото ти не си проклет и злобен хазяин, който пет пари не дава за нечии чувства или благосъстояние. — Марино издиша струя дим и заговори нежно: — Знам за Великия Старец Хънт. Знам също за приказките му, че си „маргаритка“, и позора, нанесен му от теб, когато си станал медицинска сестра. Истината е, че си отишъл да работиш в проклетата автомивка, защото той те е заплашил, че ако не го направиш, ще те обезнаследи.

— Знаете и това? Откъде? — заекна Ал.

— Знам много неща. Например, че хората в болницата те смятат за страхотен и много добър с пациентите. Те ужасно съжеляват за напускането ти. Думата, която използваша, за да те опишат, беше „чувствителен“, може би прекалено чувствителен в своя собствена вреда, нали, Ал? Това обяснява защо нямаш гадже, не се виждаш с мадами. Страх те е. Берил доста те е уплашила, нали?

Хънт си пое дълбоко дъх.

— Заради това не си искал да узнаеш името ѝ. За да не се изкушиш да ѝ се обадиш, нали?

— Просто я забелязах — нервно отговори Ал. — Наистина нямаше нищо повече от това. Не съм мислил за нея по начина, който описахте. Просто бях наясно, че съществува. Дори не бях говорил с нея преди последното ѝ идване.

Марино отново спря касетата и каза:

— Това е важната част... — Той поспря и се загледа в мен. — Ей, добре ли си?

— Наистина ли беше необходимо да се държиш с него така брутално? — попитах емоционално.

— Не ме познаваш много добре, щом мислиш, че това е било брутално — каза Марино.

— Извинявай. Забравих, че съм в компанията на Атила варварина.

— Това беше представление — засегнато се оправда той.

— Напомни ми да те предложи за „Оскар“.

— Престани, док.

— Ти абсолютно го деморализира.

— Това е метод. Начин да разхлабиш възела, да накараш хората да говорят за неща, за които иначе не биха се сетили.

Той се обърна към телевизора, пусна касетата и добави:

— Целият разпит струваше колкото това, което сега ще каже.

— Кога беше то? — попита Марино. — Кога дойде за последен път?

— Не съм сигурен за точната дата — отговори Хънт. — Преди няколко месеца. Спомням си, че беше петък сутрин. Причината да запомня, е, че същия ден имах среща за обед с баща ми. Винаги обядвам с него в петък, за да можем да обсъдим бизнеса. — Ал се

протегна към питието си. — В тези дни се обличам по-добре от обикновено. В онзи ден носех вратовръзка.

— Значи Берил идва в петък сутрин, за да измият колата ѝ — насърчи го Марино. — И тогава си говорил с нея?

— Всъщност тя ме заговори — каза Ал, като че ли това беше много важно. — Колата ѝ излизаше от мивката, когато тя приближи до мен и каза, че разляла нещо в багажника, и питаше дали ще можем да го почистим. Заведе ме до колата, отвори багажника и видях, че мокетът е подгизнал. Явно е държала пазарските си покупки там, и бутилката портокалов сок се беше счупила. Предположих, че затова веднага е докарала колата си за почистване.

— Покупките още в багажника ли бяха?

— Не — отговори Хънт.

— Помниш ли какви дрехи носеше Берил този ден?

Хънт се поколеба.

— Екип за тенис, слънчеви очила. Изглежда, току-що беше приключила играта. Спомням си, защото никога преди не беше идвала в този вид. Винаги носеше дрехи като за излизане. Тенис ракетата ѝ и още няколко други неща бяха в багажника. Тя ги извади, когато започнахме да почистваме багажника. Спомням си, че ги избърса и ги постави на задната седалка.

Марино извади тефтер от джоба на ризата си. Отвори го, прелисти няколко страници и каза:

— Възможно ли е да е било през втората седмица на юли? Петък, дванайсети?

— Може.

— Помниш ли нещо друго? Тя не каза ли още нещо?

— Държеше се почти дружелюбно — отговори младежът. — Добре го помня. Сигурно защото ѝ помагах, следях колата ѝ да бъде добре почистена, а това не влиза в задълженията ми. Можех да ѝ кажа, че трябва да закара колата си в другия отдел и да плати трийсет долара за сапунисването. Но исках да ѝ помогна. Мотаех се наоколо, докато момчетата работеха, и забелязах вратата до шофьора. Беше съсипана. По странен начин. Изглежда, някой беше извадил ключа си и нарисувал сърце с някакви букви в него, точно под дръжката на вратата. Когато я запитах как е станало, тя отиде да погледне щетите. Стоеше там и гледаше втренчено. Побеля като платно, кълна се. Явно

не го беше забелязала, преди да ѝ кажа. Опитах се да я успокоя, казах ѝ, че не се учудвам на яда ѝ. Хондата беше чисто нова, без нито една драскотина, кола за двайсет хиляди долара. А се появява някакъв кретен и върши такава дивотия. Вероятно някое хлапе, което не е имало какво друго да прави.

— Какво каза тя, Ал? Даде ли някакво обяснение за повредата?

— Не, сър. Не каза много. Като че ли се уплаши. Оглеждаше се наоколо притеснено. После ме попита къде е най-близкият телефон и аз отговорих, че се намира вътре в офиса. Докато се върне, колата беше готова и тя си тръгна.

Марино спря касетата и я извади от видеото. Спомних си за кафето, отидох в кухнята и приготвих двете чаши.

— Това май отговаря на един от въпросите ни — казах, когато се върнах.

— О, да.

Марино протегна ръка към захарта и сметаната.

— Аз си го представям така: Берил вероятно е използвала телефона, за да се обади в банката си или на летището, за да си направи резервация. Намирането на сърцето, издълбано във вратата, е било последната капка. Тя се е шашнала. От автомивката хуква направо към банката. Проверих къде е имала сметка. На дванайсети юли в един без петнайсет на обед е изтеглила десет хиляди долара в брой. В сметката не е останало нищо. Била солиден клиент. Не са ѝ създали проблеми.

— Взела ли е пътнически чекове?

— Не, ако можеш да повярваш подобно нещо. Страхът да не бъде намерена е бил много по-силен от страха от възможен обир. В Кий Уест е плащала всичко в брой. Няма начин някой да разбере името ѝ, ако не използва кредитни карти или пътнически чекове.

— Сигурно е била ужасена — казах кротко. — Не мога да си представя да нося толкова пари в брой у себе си. Трябва да съм луда или паникьосана до отчаяние.

Марино запали цигара. Аз направих същото. Разклатих кибритената клечка и попитах:

— Смяташ ли, че е възможно сърцето да е нарисувано, докато са миели колата?

— Зададох същия въпрос на Хънт, за да видя как ще реагира — отговори лейтенантът. — Той се закле, че не би могло да бъде извършено в автомивката. Каза, че все някой е щял да види кой го прави. Не съм толкова сигурен обаче. По тия проклети места оставяш петдесет цента в жабката и когато си получиш возилото обратно — липсват. Хората крадат като луди — дребни стотинки, чадъри, чекови книжки — каквото ти дойде наум. А когато попиташ, никой нищо не е видял. Дори Хънт може да го е направил.

— Той е малко особен — съгласих се аз. — Намирам за доста странно това, че толкова силно е усещал Берил. Тя е била един от хилядите хора, които преминават през автомивката всеки ден. Колко често е ходила там? Един път месечно, а може и по-малко.

Марино кимна.

— Привличала го е като неонова реклама. Може да е било съвсем невинно, но пък и обратното е възможно.

Спомних си какво каза Марк за Берил — била много запомняща се.

Марино и аз пиехме кафето си мълчаливо, отново в мислите ми се настаняваше мрак. Марк. Сигурно имаше някаква грешка или поне логично обяснение на това, че не беше регистриран в „Орндорф и Бъргър“. Вероятно бяха изпуснали името му в списъка или указателят на фирмата е бил наскоро компютризиран и са сгрешили при кодирането, затова името му не се е появило, когато секретарката го е вкарала в компютъра си. Може би и двете секретарки са нови и още не познават всички адвокати. Но защо изобщо го нямаше регистриран в Чикаго?

— Изглеждаш затормозена от нещо — най-последно каза Марино. — Още откак дойдох тук.

— Просто съм уморена — отговорих.

— Глупости.

Марино отпи от кафето си. Почти се задавих с моето, когато той каза:

— Роуз ми съобщи, че си била извън града. Ползотворен ли беше разговорът ти със Спаракино в Ню Йорк?

— Кога ти каза Роуз за това?

— Няма значение. Не се ядосвай на секретарката си. Тя просто ми обясни, че ти се е наложило да заминеш. Не ми каза къде, с кого

или защо. Останалото го разбрах сам.

— Как?

— Ти току-що ми каза. Не го отрече, нали? Е, за какво си говорихте със Спаракино?

— Той ми каза, че е говорил с теб. Може би е по-добре ти първо да ми разкажеш за разговора ви.

— Нищо особено.

Марино взе цигарата си от пепелника и продължи:

— Обади ми се онзи ден вечерта вкъщи. Не ме питай как, по дяволите, е открил името и номера ми. Той иска документацията на Берил, но аз нямам намерение да му я предам. Може би щях да съм по-склонен да му помогна, но тоя тип е истински задник. Започна да ми дава заповеди и да се държи като цар. Съобщи ми, че бил изпълнител на завещанието ѝ, и започна да заплашва.

— И ти извърши почтена постъпка, като го препрати към моя офис — казах аз.

Марино ме погледна с недоумение.

— Не. Дори не съм те споменавал.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, сигурен съм. Разговорът ни продължи около три минути. Това беше. Името ти въобще не беше споменато.

— А ръкописът, отбелязан от теб в полицейския доклад? Спаракино пита ли те за него?

— Да, пита — отговори Марино. — Не му дадох никакви подробности. Казах му, че всичките ѝ документи са веществени доказателства. После му съобщих обичайното — нямам право да обсъждам нейния случай.

— И не си му казал, че намереният ръкопис е изпратен в моя офис? — попитах.

— Не, по дяволите. — Той ме погледна учудено. — Защо да му казвам подобно нещо? То не е истина. Накарах Вандър да го провери за отпечатъци и стоях там, докато той си свърши работата. После го изнесох от сградата със себе си. В момента се намира в стаята за веществени доказателства заедно с всичките ѝ други боклуци. — Той направи кратка пауза. — Защо? Какво ти каза Спаракино?

Станах, за да напълня чашите с кафе. После се върнах и разказах на Марино цялата история. Когато свърших, той се взря в мен

невярващо. В очите му имаше и още нещо, което ужасно ме изнерви. Стори ми се, че това е първият път, когато виждам Марино уплашен.

— Какво смяташ да правиш, ако той се обади? — попита лейтенантът.

— Кой, Марк ли?

— Не. Седемте джуджета — саркастично каза той.

— Ще го накарам да ми обясни. Ще го попитам как точно работи за „Орндорф и Бъргър“ и как може да живее в Чикаго, без да е регистриран никъде. — Безсилието ме влудяваше. — Не знам, но ще опитам да разбера какво, по дяволите, става.

Марино погледна встрани, мускулите на челюстта му играеха.

— Чудиш се дали Марк е намесен... свързан със Спаракино, с незаконни дейности и престъпления — казах аз, като едва успях да облека в думи злоещото подозрение.

Той ядосано запали нова цигара.

— Какво друго бих могъл да мисля? Не си виждала бившия си Ромео повече от петнайсет години, не си говорила с него, не си чула дума за това къде се намира. Като че ли е пропаднал вдън земя. После изведнъж се появява на прага ти. Откъде можеш да знаеш с какво точно се е занимавал през всички тези години? Няма начин. Знаеш само това, което той казва.

И двамата се стреснахме, когато телефонът звънна. Инстинктивно погледнах часовника си, докато отивах към кухнята. Нямахше още десет. Сърцето ми се сви от страх, когато вдигнах слушалката.

— Кей?

— Марк? — Преглътнах трудно. — Къде си?

— Вкъщи. Прибрах се в Чикаго, тъкмо влизам...

— Опитах се да се свържа с теб в Ню Йорк и Чикаго, в офиса... — заекнах аз. — Обадох се от летището.

Последва напрегната пауза.

— Слушай, нямам много време. Просто исках да ти се обадя, за да ти кажа, че съжалявам за начина, по който се развиха нещата, и за да се уверя, че си добре. Ще ти се обадя пак.

— Къде си? — попитах отново. — Марк? Марк?

Отговори ми сигналът на телефона.

ГЛАВА 7.

На следващия ден, неделя, проспях звъненето на будилника, проспях църковната служба и обеди. Почувствах се ленива и неотпочинала, когато най-после станах от леглото. Не помнех съня си, но знаех, че е бил неприятен.

Телефонът ми звънна малко след седем вечерта. Режах чушки и лук за омлет, който не ми беше писано да изям. След минута шофирах бързо по тъмната източна магистрала Е64. На таблото ми беше закачен лист хартия с набързо надраскани указания как да стигна до „Горичката Кътлър“. Мозъкът ми беше като компютърна програма, засегната от вирус, мислите ми се въртяха в кръг и обработваха една и съща информация. Кери Харпър бе убит. Преди час се прибирал вкъщи от една кръчма в Уилямсбърг и го нападнали, когато излязъл от колата. Станало адски бързо. Престъплението било много жестоко. Гърлото му било прерязано също като на Берил Мадисън.

Навън беше тъмно, мъглата отразяваше светлината от фаровете право в очите ми. Видимостта беше почти нулева, а пътят, по който пътувах толкова често, изведнъж изглеждаше напълно непознат. Дори не бях сигурна къде се намирам. Напрегнато палех цигара, когато осъзнах, че съм осветена от нечий фарове. Тъмна кола, която не можех да видя добре, се приближи застрашително близо, после постепенно изостана. Продължи да поддържа същата дистанция, независимо дали ускорявах или забавях. Намерих отбивката, която търсех, завих и колата зад мен направи същото.

Пътят, по който трябваше сега да завия, беше неасфалтиран и немаркиран. Фаровете на задната кола продължаваха да осветяват бронята ми. Пистолетът ми се намираше вкъщи. Нямах нищо, освен малък газов спрей в лекарската ми чанта. Почувствах невероятно облекчение, когато голямата сива къща се появи иззад завоя. Не можах да се сдържа и високо казах: „Благодаря ти, Господи!“. Полукръглият частен път беше изпълнен с коли и полицейски светлини. Паркирах, а

следящата ме кола се закова зад мен. Вторачено загледах как Марино се измъква отвътре и вдига яката на палтото си.

— Мили боже! — възкликнах вбесено. — Не мога да повярвам.

— И аз също — изсумтя той, приближавайки се към мен с дълги крачки. — И аз не мога да повярвам.

Марино погледна намръщено към светлините около стария бял ролс-ройс, паркиран пред задния вход на къщата.

— Мамка му! Само това мога да кажа — мамка му!

Ченгетата бяха навсякъде. Лицата им изглеждаха неестествено бледи на изкуствената светлина. Двигатели ръмжаха силно, а откъслечният шум от радиостанциите в полицейските коли се носеше из влажния, леден въздух. Лепенката, обозначаваща местопрестъпление, беше вързана за перилата на стълбите и отделяше района в зловещ жълт правоъгълник.

Цивилно ченге в старо кафяво кожено яке се отправи към нас.

— Доктор Скарпета? — запита той. — Аз съм детектив Пътййт.

Отворих чантата си, за да извадя гумените ръкавици и едно фенерче.

— Никой не е пипал тялото — уведоми ме той. — Направих точно това, което доктор Уотс ми нареди.

Доктор Уотс беше лекар с обща специалност и един от петстотинте назначени из щата съдебни лекари. Също така беше и отвратителен досадник. Веднага щом полицаите го повикали тази вечер, той ми се обади. Съществуваше практика главният съдебен лекар да бъде уведомен за подозрителна смърт или за неочакваната смърт на известна личност. За Уотс беше практика да избягва всеки случай, да го прехвърля на мен, защото той не можеше да се примири с неудобствата на писмената работа. Беше прочут с това, че не се явяваше на местопрестъпленията и нямаше следа от него и сега.

— Пристигнах тук заедно с униформените — обясняваше Пътййт. — Уверих се, че момчетата не правят нищо, освен най-необходимото. Не го обръщат или пипат дрехите му, или каквото и да било. Беше напълно мъртъв.

— Благодаря — казах разсеяно.

— Изглежда, е бил пребит до смърт и заклан. Може би и застрелян. Навсякъде има сачми. Ще ги видите. Не намерихме оръжие. Смятаме, че Харпър се е прибрал към седем без петнайсет. Паркирал е

там, където сега е колата му. Предполагаме, че са го нападнали, когато е излязъл от нея.

Той погледна към белия ролс-ройс, плътно заобиколен от сенките на чемшири, по-стари и по-високи от самия него.

— Отворена ли беше вратата на шофьора, когато пристигнахте тук? — попитах.

— Не, мадам — отговори детективът. — Ключовете са на земята, като че ли ги е държал в ръката си, когато е паднал. Не сме докосвали нищо, както ви казах. Решихме да изчакаме, докато вие дойдете или времето ни принуди да действаме. Ще вали. — Той посочи към плътните мрачни облаци. — Може да е сняг. В колата няма следи от разместване или борба. Смятаме, че убиецът го е причакал, криейки се в храстите. Всичко, което мога да кажа, е, че нещата са се развили адски бързо, док. Сестра му не е чула нито изстрел, нито какъвто и да било шум.

Оставих го да говори с Марино, минах под кордона и доближих ролс-ройса. Очите ми инстинктивно оглеждаха всяко място, на което стъпвах. Колата беше паркирана успоредно на около три метра от стъпалата, вратата на шофьора се намираше откъм къщата. Заобиколих предницата с характерния ѝ орнамент, спрях и извадих фотоапарата си.

Кери Харпър лежеше по гръб. Главата му се намираше на сантиметри от предната гума. Белият калник беше опръскан с кръв, плетеният пуловер на писателя беше променил бежовия си цвят на карминеночервено. Близко до хълбока му лежаха ключове. Всичко, което виждах в блестящата светлина на фаровете, изглеждаше червено. Бялата коса беше потъмняла от кръвта, лицето и скалпът — разкъсани там, където е бил ударен със страховтна сила с някакъв тъп инструмент, който беше разцепил кожата. Гърлото му бе прерязано от ухо до ухо. Главата беше почти отделена от врата. Насочих наоколо светлината на фенерчето си. Навсякъде блестяха сачми. По тялото и около него имаше разпилени хиляди, дори по капака на колата лежаха няколко. Сачмите не бяха изстреляни от оръжие.

Движех се наоколо и правех снимки, после клекнах и извадих дългия химически термометър. Пъхнах го внимателно под пуловера му и го нагласих в свивката на лявата му ръка. Температурата на тялото беше тридесет градуса, а на въздуха — един под нулата. Трупът изстиваше бързо, приблизително с три градуса на час заради студа, а и

Харпър не беше солидно облечен или много тежък. Малките мускули вече започваха да се вкочаняват. Пресметнах, че е мъртъв от около два часа.

После започнах да търся улики, които не биха понесли пътуването до моргата. Влакна, косми или други частици, залепнали за кръвта, можеха да почакаат. Бавно оглеждах трупа и района около него, когато лъчът освети нещо до врата му. Наведох се без да пипам, и видях малко зелено топче, приличащо на пластилин. В него имаше няколко сачми. Запечатвах го внимателно в найлонов плик, когато задната врата на къщата се отвори и се оказах срещу ужасените очи на една жена. Тя стоеше във фойето до полицай, който държеше прихванати с кламер листа.

Чух приближаващи се стъпки и видях Марино и Пътййт. Те минаха под кордона. Полицаят с листата се присъедини към тях. Задната врата тихо се затвори.

— Има ли някой, който да остане при нея? — попитах.

— Да — отговори полицаят. — Ще дойде една приятелка на госпожица Харпър. Тя твърди, че ще се оправи. Ще оставим няколко коли наблизо, за да се уверим, че оня тип няма да се върне, за да повтори.

— Какво търсим? — ме попита Пътййт.

Той пхна ръце в джобовете си и сви рамене срещу студа. Снежинки с големината на монета се спускаха от небето.

— Повече от едно оръжие — отговорих. — Раните по главата и лицето са нанесени с тъп инструмент — посочих с окървавения пръст на ръкавицата си. — Явно раната на врата е от остър предмет. Колкото до сачмите — зрънцата не са деформирани и изглежда, че нито едно от тях не е влязло в тялото му.

Марино погледна учудено разпръснатите наоколо сачми.

— И моето впечатление беше такава — кимна Пътййт. — Изглежда, не е имало изстрел, но не съм съвсем сигурен. Е, значи не търсим пушка. Нож и може би нещо като крик?

— Възможно, но не е задължително — отговорих. — Това, което мога да твърдя с положителност поне засега, е: вратът е прерязан с нещо остро, а главата му — смазана с тъп, продълговат предмет.

— Биха могли да са сто неща, док — отбеляза Пътййт намръщено.

— Да, може — съгласих се.

Макар и да имах подозрения по отношение на сачмите, засега се въздържах от размишления. Бях се поучила от предишни случаи. Общите забележки често се интерпретират съвсем буквално и на едно местопрестъпление ченгетата подминаха кървава кука за плетене, защото им бях казала, че оръжието напомня на шиш за лед.

— Може вече да вдигнат трупа — казах и свалих ръкавиците си.

Увиха Харпър в чист бял чаршаф и дръпнаха ципа на торбата с трупа. Стоях до Марино и гледах как линейката бавно се обръща в тъмнината по опустелия път. Нямаше светлини и сирени — никой не бързаше, когато транспортираха мъртвите. Снегът заваля по-силно и постепенно покриваше земята.

— Тръгваш ли? — попита ме Марино.

— Какво смяташ да правиш? Пак ли ще ме следваш?

Той погледна към стария ролс-ройс в края на пътя. Снежинките се топяха веднага щом паднеха на чакъла, покрит с кръвта на Харпър.

— Не те следях — каза Марино сериозно. — Получих съобщение по радиото точно когато се прибирах в Ричмънд.

— Прибирал си се в Ричмънд? — прекъснах го аз. — Откъде?

— Отгук — отговори той и бръкна в джоба си за ключовете от колата. — Разбрах, че Харпър редовно е посещавал таверна „Кълпепър“. Реших да го изненадам. Прекарахме заедно около половин час, преди да ми тегли една. После си тръгна. Аз потеглих към къщи и се намирах на петнайсет километра от Ричмънд, когато диспечерът ме откри, за да ми съобщи какво е станало. Подкарах бързо обратно, видях колата ти и реших да остана зад теб, за да се уверя, че няма да се загубиш.

— Искаш да кажеш, че си говорил с Харпър тази вечер? — изненадано запитах.

— О, да — отговори Марино. — После той ме напусна и около пет минути по-късно са го пречукали.

Неспокоен и раздразнен, той се отпрати към колата си.

— Трябва да се видя с Пътйит и да разбера каквото мога. Утре сутрин ще намина да проверя пощата, ако нямаш нищо против.

Наблюдавах го как върви и отръсква снега от косата си. Беше отпътувал, когато завъртях ключа на плимута. Чистачките бутнаха надолу тънък пласт сняг, после застинаха по средата на стъклото.

Двигателят на служебната ми кола изхъхри за последен път и се превърна във втория труп за вечерта.

Библиотеката на Харпър беше топла жизнерадостна стая, с червени персийски килими и антични мебели, изработени от фино дърво. Можех да твърдя почти със сигурност, че канапетото е „Чипъндейл“, но никога преди не бях докоснала, а още по-малко сядала на оригинален „Чипъндейл“. Високият таван имаше орнаменти в стил рококо, стените бяха покрити с книги, повечето в кожени подвързии. Точно срещу мен имаше мраморна камина, наскоро напълнена с цепеници.

Наведох се, протегнах ръце към огъня и продължих да изучавам масления портрет над полицата. На него се виждаше красиво младо момиче в бяло, седнало на малка пейка. Косата ѝ беше дълга и руса, ръцете леко придържаха сребърна четка за коса, поставена на скута ѝ. Клепачите ѝ бяха спуснати, влажните устни — леко разтворени, дълбокото деколте на роклята откриваше порцелановобяла, недоразвита гърд. Седях и се чудех защо този особен портрет беше изложен на такова видно място, когато сестрата на Кери Харпър влезе и затвори вратата така тихо, както я беше отворила.

— Може би това би ви стоплило — каза тя и ми подаде чаша вино.

После остави таблата на масичката за кафе и седна върху червената кадифена възглавница на бароковото кресло, като подви краката си на една страна, както са били възпитани да правят почтените млади дами навремето.

— Благодаря — казах аз и отново се извиних.

Акумулаторът на служебната ми кола умря и никакви кабели не можеха да го съживят. Полицаите повикаха влекач и обещаха да ме закарат до Ричмънд веднага щом завършат работата си по местопрестъплението. Нямах избор. Не можех да стърча на снега или цял час да седя в полицейската кола. Затова почуках на вратата на къщата.

Тя отпи от виното си и се втренчи в огъня с празен поглед. Също като скъпите предмети около нея тя беше красиво създание, една от най-елегантните жени, които някога съм виждала. Сребристобяла коса

обрамчваше изтънченото лице. Скулите ѝ бяха високи, чертите — фини, фигурата — слаба и грациозна. Облеклото ѝ се състоеше от бежов пуловер с висока яка и пола от рипсено кадифе. Реших, че изразът „стара мома“ определено не ѝ подходеше.

Тя седеше мълчаливо. Снегът леко докосваше прозорците, а вятърът стенеше в клоните на дърветата. Не можех да си представя да живея сама в тази къща.

— Имате ли други роднини? — запитах.

— Нито един жив — отговори тя.

— Съжалявам, госпожице Харпър.

— Наистина. Трябва да спрете да го повтаряте, доктор Скарпета.

Стърлинг Харпър повдигна чашата си и големият смарагд на пръстена ѝ проблесна на светлината на огъня. Погледът ѝ се фокусира върху мен. Спомних си ужаса в тези очи, когато отвори вратата, докато преглеждах трупа на брат ѝ. Сега беше учудващо спокойна.

— Смятах, че Кери е по-оправен — внезапно каза тя. — Предполагам, че това, което ме учудва най-много, е начинът, по който е станало. Не съм очаквала някой да прояви подобна дързост и да го чака пред къщата.

— Не чухте ли нищо? — попитах.

— Чух го да паркира колата. Нищо повече. Когато не влезе вкъщи, отворих вратата, за да разбера какво става. После веднага се обадох на 911.

— Той посещаваше ли и други места, освен „Кълпепър“?

— Не. Нито едно. Ходеше в „Кълпепър“ всяка вечер — каза тя, като избягваше погледа ми. — Предупреждавах го да не ходи там. Знаете колко опасно е в наши дни. Той винаги носеше доста пари в брой, а и редовно се заяждаше с хората. Никога не оставаше в кръчмата за дълго, най-много два часа. Казваше ми, че срещите с обикновените хора го вдъхновявали. Кери не успя да напише нищо след „Острият ъгъл“.

Бях чела романа още в колежа и си спомнях само впечатленията: готическа смесица от насилие, кръвосмешение и расизъм в Юга, видени през очите на млад писател, израснал във ферма във Вирджиния. Изпаднах в депресия, когато го прочетох.

— Брат ми беше от онези нещастни талантливии автори, които имат само една-единствена книга в главата си — добави мис Харпър.

— Имало е много други подобни писатели — казах.

— Когато беше млад, живееше като че ли по принуда — продължи тя с изнервящо монотонен глас. — После го обзе кротко отчаяние. Писането му се превърна в поредица от фалшиви стартове, като черновите завършваха живота си в огъня. Той сядаше до камината и намръщено гледаше как трудът му изгаря. После беснееше из къщата като разярен бик, докато получи ново вдъхновение. Това продължи повече години, отколкото ми е приятно да си спомня.

— Доста сурово се отнасяте към брат си — отбелязах кротко.

— Отнасям се сурово към себе си, доктор Скарпета — каза тя, когато очите ни се срещнаха. — Кери и аз сме замесени от едно и също тесто. Разликата между нас е, че аз не се опитвам да анализирам това, което не може да бъде променено. Кери постоянно изучаваше себе си, миналото си, силите, които го оформяха. Това му донесе и наградата „Пулицър“. А аз предпочетох да не се боря с нещо, което винаги ми е било ясно.

— Какво е то?

— Семейство Харпър е на края на съществуването си, безплодно и безполезно. След нас няма да остане никой.

Виното беше евтино местно бургундско, сухо, с лек металически вкус. Колко време още ще е нужно на полицаите, за да свършат? Преди известно време ми се стори, че чух ръмженето на влекача, който отведе колата ми.

— Приех като мой дълг грижата за брат ми, улеснявах изчезването на нашето семейство — каза мис Харпър. — Кери ще ми липсва само защото беше мой брат. Няма да седя и да лъжа колко прекрасен човек е бил. — Тя отново отпи от виното си. — Сигурно звучи ужасно студено.

Студено не беше подходящата дума.

— Оценявам честността ви — казах.

— Кери имаше въображение и променливи емоции. Аз не притежавам нито едно от двете и затова успях да се справя. В противен случай не бих могла да живея тук.

— Животът в тази къща изглежда доста уединен — предположих, че госпожица Харпър имаше това предвид.

— Нямам нищо против уединението.

— А срещу какво, госпожице Харпър? — запитах аз, докато посягах към цигарите си.

— Бихте ли желали още една чаша вино? — попита тя.

Лицето ѝ беше наполовина закрито в сенките на огъня.

— Не, благодаря.

— Искате ми се никога да не бяхме идвали тук. Нищо хубаво не се случва в тази къща — каза тя.

— Какво възнамерявате да правите? — Застинах, когато забелязах празния ѝ поглед. — Ще останете ли тук?

— Няма къде другаде да отида, доктор Скарпета.

— Струва ми се, че къщата лесно би могла да се продаде — отговорих аз.

Вниманието ми се насочи отново към портрета над камината. Нарисуваното младо момиче се усмихваше загадъчно на тайни, които никога нямаше да разкаже.

— Трудно е да изоставите железния си дроб, доктор Скарпета.

— Моля?

— Прекалено стара съм за промени — обясни тя. — Прекалено стара съм, за да се стремя към добро здраве и нови приятелства. Миналото е моят живот. Вие сте млада. Някой ден ще разберете какво е да погледнеш назад. Ще видите, че е неизбежно. Ще откриете, че личният ви живот ви дърпа назад към познатите стаи, където са се случвали събития, които са ви отчуждили от реалността. Ще откриете, че разбитото ви сърце всъщност е доста удобно, а хората, които са ви предали, са станали дружелюбни с течение на времето. Ще се връщате доброволно към болката, от която навремето сте бягали. По-лесно е. Това е всичко. По-лесно е.

— Имате ли идея кой уби брат ви? — попитах направо, защото отчаяно исках да сменя темата.

Стърлинг Харпър остана загледана в огъня и не ми отговори.

— А знаете ли нещо за Берил? — настоях аз.

— Знаех, че я тормозеха месеци, преди това да се случи.

— Месеци преди да я убият? — попитах.

— Ние с Берил бяхме много близки.

— И сте знаели, че някой я тормози?

— Да, и я заплашва.

— Тя ли ви каза, че са я заплашвали?

— Разбира се — отговори мис Харпър.

Марино беше проверявал телефонните сметки на Берил. В тях не фигурираха разговори с Уилямсбърг — нито един. Нито пък открихме писма до Берил, написани от госпожица Харпър или брат й.

— Поддържахте ли контакт с нея? — попитах.

— Много близък контакт — отговори тя. — Поне доколкото беше възможно. Имахме затруднения заради книгата, която пишеше, и нарушаването на договора с брат ми. Нещата станаха грозни. Кери побесня.

— Откъде разбра брат ви за книгата на Берил? Тя ли му каза какво пише?

— Адвокатът й свърши работата.

— Спаракино?

— Не знам подробности за разговора му с Кери — започна тя с мрачно лице. — Но брат ми бе уведомен за книгата на Берил. Знаеше достатъчно, за да се ядоса. Адвокатът тайно утежняваше положението. Ходеше при Берил и Кери поотделно, действаше като че ли в интерес само на единия от тях в зависимост от това с кого говори в момента.

— Знаете ли нещо за съдбата на книгата й? — запитах внимателно. — Дали е у Спаракино? Дали я подготвят за публикуване?

— Преди няколко дни той се обади на Кери. Подочух части от разговора им — достатъчно, за да разбера, че ръкописът е изчезнал. Споменаха вашия офис. Чух Кери да казва нещо за съдебния лекар. Предполагам, ставало е дума за вас. Точно в този момент Кери побесня. Реших, че Спаракино се е опитвал да разбере дали има някаква възможност ръкописът да е у брат ми.

— Възможно ли е? — поисках да знам.

— Берил никога не би го дала на Кери — емоционално отговори тя. — За нея нямаше да е разумно да му предаде работата си. Той беше категорично против това, което тя правеше.

Замълчахме за момент. После попитах:

— Госпожице Харпър, от какво толкова се страхуваше брат ви?

— От живота.

Почаках, като я наблюдавах внимателно. Тя отново гледаше към огъня.

— Колкото повече се страхуваше, толкова повече се отдалечаваше от него — произнесе тя със странен глас. — Отшелничеството се отразява по особен начин на мисленето. Преобръща го, завърта мислите и идеите и те започват да подскачат като луди. Смятам, че Берил беше единственият човек, когото брат ми някога е обичал. Ужасно държеше на нея. Изпитваше непреодолима нужда да я притежава, да бъде прикрепен към нея. Когато реши, че тя го е предала и вече няма власт над нея, лудостта му се засили. Започна да си въобразява, че тя ще напише какви ли не дивотии за него, за живота ни тук.

Стърлинг посегна отново към виното си. Забелязах, че ръката ѝ трепери. Говореше за брат си, като че ли той е покойник от години. В гласа ѝ се прокрадваха особени нотки. Изглежда, любовта към брат ѝ бе придружена от гняв и болка.

— Ние с Кери вече нямахме никакви роднини, когато Берил се появи — продължи тя. — Родителите ни бяха починали. Нямахме никого, освен нас самите. Кери беше труден човек. Дявол, който пишеше като ангел. Някой трябваше да се грижи за него. Аз пожелах да му помогна, за да може той да остави следа от себе си.

— Подобни жертви често са последвани от съжаления — рискувах аз.

Мълчание. Светлината от огъня проблясваше по фините черти на лицето ѝ.

— Как открихте Берил? — попитах.

— Тя ни откри. По онова време живееше във Фресно с баща си и мащехата си. Вече пишеше, имаше мания да стане писател. — Госпожица Харпър продължаваше да гледа втренчено огъня, докато говореше. — Един ден Кери получи чрез издателя си писмо от нея. Към него имаше приложено кратко разказче. Все още го помня. Тя изглеждаше обещаващо, имаше чудесно въображение и просто се нуждаеше от помощ и ръководство. Така започна кореспонденцията. Няколко месеца по-късно Кери я покани на гости и ѝ изпрати билет. Малко по-късно той купи тази къща и започнахме да я реставрираме. Направи го заради нея. Едно прекрасно младо момиче донесе вълшебство в живота му.

— А вие? — попитах.

Отначало тя не отговори. Дърветата пращяха в огъня и хвърчаха червени искрици.

— Животът не протичаше съвсем без усложнения, след като тя се премести при нас, доктор Скарпета. Аз гледах това, което ставаше между тях.

— Между брат ви и Берил.

— Не исках да я ограничавам, както правеше той. В непрестанните си опити да ограничава Берил и да я запази само за себе си той я изгуби.

— Вие наистина сте обичали Берил силно — казах.

— Невъзможно е да се обясни — отговори тя с треперещ глас. — Доста трудно се справях.

Продължих да я притискам:

— Брат ви не е искал да поддържате контакт с нея.

— Особено през последните няколко месеца — заради книгата ѝ. Кери я изобличи и се отказа от нея. Дори името ѝ не се споменаваше вкъщи. Забрани ми да имам какъвто и да било контакт с нея.

— Но вие не го послушахте — казах.

— Да, но бях доста ограничена — затруднено отговори тя.

— Сигурно е било много болезнено за вас. Да бъдете отделена от толкова скъп за вас човек.

Мис Харпър погледна встрани.

— Кога разбрахте за смъртта на Берил?

Тя не отговори.

— Обади ли ви се някой?

— Чух по радиото на следващата сутрин — промърмори тя.

Мили боже, помислих си, какъв кошмар.

Стърлинг Харпър не каза нищо повече. Не можех да излекувам раните ѝ и колкото и да исках да я успокоя, нямаше какво да кажа. Дълго време седяхме мълчаливо. Погледнах часовника си и видях, че е почти полунощ. Стреснато осъзнах, че къщата е прекалено тиха.

След топлината в библиотеката, коридорът ми се стори студен като катедрала. Отворих задната врата и изненадано си поех въздух. Под бялата снежна пелена пътят представляваше гладко бяло одеяло, по което се виждаха едва различимите следи от гуми, оставени от проклетите ченгета, тръгнали си без мен. Служебната ми кола отдавна

беше откарана, а те бяха забравили, че аз все още се намирам в къщата. Дявол ги взел!

Върнах се в библиотеката. Госпожица Харпър поставяше нова цепеница в огъня.

— Изглежда, са си тръгнали без мен — казах и усетих, че гласът ми звучи нервно. — Налага ми се да използвам телефона.

— Страхувам се, че това е невъзможно — отговори тя неубедително. — Телефонът се развали малко след като си тръгнаха полицаите. Това често се случва при лошо време.

Наблюдавах я как разравя горящите дърва. Синкав дим се издигаше изпод тях, нагоре в комина изхвърчаха искрици.

Бях забравила. До този момент въобще не ми бе дошло наум.

— Вашата приятелка... — казах.

Стърлинг Харпър отново разрови огъня.

— Полицаите казаха, че приятелката ви е тръгнала насам и ще остане при вас тази нощ...

Госпожица Харпър бавно се изправи и се обърна. Лицето ѝ беше зачервено от горещината.

— Да, доктор Скарпета — каза тя. — Толкова мило от ваша страна, че дойдохте.

ГЛАВА 8.

Госпожица Харпър се завърна с още вино точно когато часовникът пред вратата на библиотеката удари дванадесет.

— Часовникът — каза тя. — Закъснява с десет минути. Винаги го прави.

Телефонът в къщата наистина не работеше. Проверих. До града имаше няколко километра, а снежната покривка надминаваше десет сантиметра. Не можех да тръгна.

Брат й беше мъртъв, Берил — също. Госпожица Харпър беше единствената останала. Надявах се, че това е само съвпадение. Запалих цигара и отпих глътка вино.

Стърлинг Харпър не притежаваше физическата сила да убие брат си и Берил. Ами ако убиецът искаше да ликвидира и нея? Какво ще стане, ако той се върне?

Пистолетът ми беше вкъщи. Полицаяте щяха да обградят района. Как? В снегорини?

Осъзнах, че госпожица Харпър ми говореше нещо.

— Съжалявам — усмигнах се насила.

— Изглеждате измръзнала — повтори тя.

Седна отново в бароковото си кресло и се загледа в огъня със спокойно лице. Звукът от пламъците напомняше за плющящо знаме. От време на време силните пориви на вятъра издухваха пепел във от камината. Изглежда, Стърлинг харесваше компанията ми. Ако бях на нейно място, и аз нямаше да искам да остана сама.

— Добре съм — излъгах аз, защото наистина ми беше доста студено.

— С удоволствие ще ви донеса един пуловер.

— Моля, не се притеснявайте. Чувствам се чудесно.

— Невъзможно е да затоплиш тази къща — продължи тя. — Високите тавани, а и не е добре изолирана. Но човек свиква с това.

Помислих си за моята модерна, отоплявана с газ къща в Ричмънд, за огромното си легло с твърд матрак и електрическо одеяло,

за стека цигари в шкафа под хладилника и хубавото уиски в бара ми. После помислих за ветровития, мрачен втори етаж на „Горичката Кътлър“.

— Тук ще ми бъде много удобно. На канапето — казах.

— Глупости. Огънят скоро ще угасне.

Стърлинг Харпър си играеше с копчето на пуловера си. Погледът ѝ не се отместваше от огъня.

— Госпожице Харпър — опитах за последен път. — Имате ли идея кой може да е извършил това? Берил, брат ви... Защо?

— Смятате, че е един и същи човек — каза го като факт, а не въпрос.

— Трябва да обмисля всяка възможност.

— Иска ми се да можех да ви кажа нещо, което да помогне — отговори тя. — Но вероятно това е без значение. Който и да е — направеното си е направено.

— Не искате ли той да бъде наказан?

— Имаше достатъчно наказания. Те не могат да поправят извършеното.

— Берил нямаше ли да желае да го хванат?

Тя се обърна към мен с широко отворени очи.

— Иска ми се да бяхте я познавали.

— Познавам я. По друг начин — казах нежно.

— Не мога да ви обясня...

— Няма нужда, госпожице Харпър.

— Можеше да е толкова хубаво...

За секунда видях мъката ѝ, промененото ѝ лице. После тя се овладя. Нямаше нужда да завършва мисълта си. Щеше да е толкова хубаво, ако не е имало някой, който да разделя Берил и Стърлинг Харпър. Близки. Приятелки. Животът е празен, когато си сам, когато няма кого да обичаш.

— Съжалявам — емоционално казах аз. — Ужасно съжалявам, госпожице Харпър.

— Средата на ноември е — произнесе тя и отново отмести погледа си от мен. — Необичайно рано за сняг. Бързо ще се стопи, доктор Скарпета. Утре сутрин ще можете да тръгнете. Дотогава полицаите ще си спомнят за вас. Чудесно беше, че дойдохте.

Изглежда, е знаела, че ще остана тук. За момент изпитах странното чувство, че тя някак си го е планирала. Разбира се, това беше невъзможно.

— Ще ви помоля да направите нещо — каза тя.

— Какво, госпожице Харпър?

— Върнете се тук през пролетта. Елате през април.

— С удоволствие — отговорих.

— Незабравките ще са разцъфнали. Зелените поляни ще са изпъстрени с бледосиния им цвят. Прекрасно е. Това е любимото ми време на годината. Ние с Берил ходехме да берем незабравки. Разглеждали ли сте ги някога отблизо? Или сте като повечето хора, които ги приемат за даденост и никога не се замислят за тях, защото те са толкова мънички? Невероятно красиви са, когато ги държиш близо до себе си. Прекрасни, като че ли изработени от порцелан и изрисувани от съвършената божия ръка. Носехме ги в косите си и пълнехме вазите в къщата. Обещайте ми, че ще се върнете през април. Обещавате, нали? — Тя се обърна към мен и от мъката в очите ѝ ме заболя.

— Да, да. Разбира се, ще дойда — отговорих и наистина го мислех.

— Нещо специално ли ядете на закуска? — попита тя, докато ставаше.

— Това, което вие закусвате, ще бъде чудесно за мен.

— Има много храна в хладилника — отбеляза тя с особен тон. — Вземете си виното и ще ви заведе до стаята ви.

Стърлинг Харпър ме поведе нагоре по великолепната стълба, украсена с дърворезба. На тавана нямаше лампи, само няколко аплика осветяваха пътя ни. Въздухът беше студен и влажен като в мазе.

— Аз съм от другата страна на коридора, през три врати. Повикайте ме, ако имате нужда от нещо — каза тя и ме вкара в малка спалня.

Мебелите бяха от махагон със сатенена тапицерия. По светлосините тапети на стените имаше няколко маслени картини, изобразяващи небрежно подредени цветя и една гледка от реката. Леглото с балдахин беше затрупано с юргани. Отворена врата водеше към облицована с плочки баня. Въздухът беше застоен и миришеше на прах, като че ли прозорците никога не се отваряха и вътре нямаше

нищо, освен спомени. Бях сигурна, че от много години никой не е спал в тази стая.

— В горното чекмедже на скрина има фланелена нощница. Хавлиите и другите необходими принадлежности са в банята — каза госпожица Харпър. — Сега, ако всичко е наред...

— Да, благодаря ви — усмихнах се. — Лека нощ.

Внимателно затворих вратата. Единствената дреха в скрина беше нощницата, грижливо скътана в отдавна изгубил аромата си плик. Всички други чекмеджета бяха празни. В банята имаше четка за зъби в целофан, малка туба с паста, никога неизползван лавандулов сапун и както мис Харпър беше обещала — много хавлии. Мивката беше суха като тебешир и когато завъртях позлатените кранове, потече ръждива вода. Наложих се да почакам доста време, за да се изчисти и затопли достатъчно, за да се измия.

Забелязах, че нощницата беше светлосиня като незабравка. Покатерих се на леглото и придърпах до брадичката си миришещите на мухъл юргани, преди да загася лампата. Възглавницата беше на бучки. Усещах боцкането на перата, докато се опитвах да ѝ придам някаква по-удобна форма. Напълно будна, с леден нос, седнах в стаята, за която бях сигурна, че някога е принадлежала на Берил, и допих виното си. Къщата беше потънала в такава тишина, та ми се струваше, че чувам как вали снегът зад прозореца.

Не знаех, че съм заспала, но изведнъж очите ми се отвориха. Сърцето ми биеше силно и се страхувах да помръдна. Не си спомнях кошмара. Отначало не разбрах къде се намирам и дали шумът, който бях чула, е истински. Кранът в банята течеше и капки вода бавно падаха в мивката. Дъските в стаята под мен отново проскърцаха тихо.

Мислите ми препуснаха в търсене на правдоподобно обяснение. Ниската температура караше дървото да скърца. Мишки. Някой, слизащ бавно по стълбите. Напрегнах се да чуя и задържах дъха си, докато обути в пантофи крака тихо преминаха край вратата ми. Госпожица Харпър, реших. Звучеше, като че ли слиза надолу. Върнах се в леглото и лежах там близо час. Най-последно запалих лампата и станах. Беше три и половина и не се надявах, че ще успея да заспя. Наметнах палтото си върху нощницата, отворих вратата и тръгнах по тъмния коридор. Разпознах формата на извитите перила на върха на стълбите.

Леденият коридор беше слабо осветен от проникващата през малките прозорци лунна светлина. Снегът беше спрял. Виждаха се звезди, клони на дървета и храсти, покрити с бял скреж. Влязох в библиотеката, привлечена от мисълта за топлината от пращящия огън.

Мис Харпър седеше на канапето, увита с одеяло. Гледаше пламъците, бузите ѝ бяха мокри от сълзите, които не си беше дала труда да избърше. Прочистих гърлото си и колебливо произнесох името ѝ, за да не я стресна.

Тя не помръдна.

— Госпожице Харпър? — повторих по-високо. — Чух ви да слизате...

Седеше облегната на канапето, втренчила празен поглед в огъня. Очите ѝ не мигваха. Главата ѝ се отпусна на една страна, когато бързо седнах до нея и притиснах пръсти към врата ѝ. Беше топла, но нямаше пулс. Дръпнах я долу на килима и ѝ направих изкуствено дишане, като отчаяно се опитвах да върна въздуха в дробовете ѝ и да накарам сърцето ѝ да бие. Не знам колко време издържах. Най-после се предадох и станах. Устните ми бяха безчувствени, мускулите на гърба и ръцете ми трепереха. Цялото ми тяло трепереше.

Телефонът още не работеше. Не можех да се обадя на никого. Не можех нищо да направя. Стоях до прозореца на библиотеката и през сълзи наблюдавах невероятната белота, осветена от луната. По-нататък се чернееше реката. Другият бряг не се виждаше. Успях да повдигна тялото ѝ на канапето и го завих с одеялото. Огънят загасваше и момичето от портрета потъваше в сенките. Смъртта на Стърлинг Харпър ме хвана неподготвена и ме зашемети. Седях на килима пред канапето и гледах как гасне огънят. И него не можех да опазя жив. Всъщност дори и не се опитах.

Не плаках, когато баща ми умря. Боледуваше от толкова много години, че бях свикнала да потискам емоциите си. През по-голямата част от детството ми той беше на легло. Когато умря, ужасната мъка на майка ми ме докара до по-високо ниво на самостоятелност и от тази по-безопасна височина усъвършенствах изкуството си да преживявам съсипването на семейството ми.

С нещо подобно на безчувствена сдържаност наблюдавах разправииите между майка ми и по-малката ми сестра, Дороти, която беше ужасен егоист от самото си раждане. Аз мълчаливо се отдръпвах

от скандалите и крясъците и се опитвах да спася живота си. Бягах от войните вкъщи и прекарвах все повече часове в училище и библиотеката, където започнах да осъзнавам зрелостта на ума си и наградите, които той щеше да ми донесе. Усъвършенствах се в учението и се заинтересувах от биологията. На петнадесет години бях прочела анатомията на Грей и тя стана основното в самообразованието ми, обект на надеждите и вярата ми. Щях да напусна Маями и да отида в колеж. Във време, когато жените работеха като учителки, секретарки и домакини, аз щях да стана лекар.

В училище имах шестици по всички предмети. Играех тенис и четях по време на ваканциите, докато семейството ми водеше битки като ветерани от Конфедерацията в свят, отдавна завладян от Севера. Не се интересувах от момчета и имах малко приятели. Завърших първа в класа и заминах за Корнел с пълна стипендия, после учих медицина в „Джон Хопкинс“ и право в Джорджтаун, след това се върнах в „Джон Хопкинс“ за специализацията по патология. Не бях напълно наясно какво правя. Кариерата, която започвах, щеше завинаги да ме върне към ужасния факт на смъртта на баща ми. Щях да се сблъскам и да разглеждам смъртта хиляди пъти, да я проучвам и после представям в съда, да разбере всичките ѝ зловещи подробности. Но нищо не успя да върне обратно баща ми и детето в мен никога не престана да тъгува.

Въглените пукаха в камината, а аз задряхах неспокойно.

Часове по-късно чертите на затвора ми започнаха да се проясняват в синия здрач. Болка прониза краката и гърба ми, когато схванато се изправих и отидох до прозореца. Слънцето приличаше на бледо яйце над тъмносивата река, дърветата изглеждаха черни на фона на белия сняг. Огънят беше угаснал и два въпроса дълбаеха изтормозения ми мозък. Щеше ли госпожица Харпър да умре, ако аз не бях тук? За нея беше доста удобно да умре, докато аз съм в къщата ѝ. Защо е отишла в библиотеката? Представих си я как слиза по стълбите, слага още дърва в огъня и се настанява на канапето. Седи и гледа пламъците и изведнъж сърцето ѝ спира. Или пък е гледала към портрета?

Запалих всички лампи. Дръпнах един стол близо до камината, покатерих се и освободих тежкия портрет от куките. Отблизо не изглеждаше толкова обезпокояващ. Ефектът се губеше в цветните сенки и деликатните следи от четката в плътната маслена боя. Слязох

от стола и поставих прашната картина на пода. Нямаше подпис или дата, а и портретът явно не беше толкова стар, колкото си мислех. Цветовете бяха приглушени нарочно, за да изглеждат стари, а по картината нямаше и най-слаба следа от напукване.

Обърнах я обратно и прегледах гърба. В средата му имаше златен печат с гравирано на него името на работилница за рамки в Уилямсбърг. Записах я, качих се пак на стола и върнах портрета на мястото му. После клекнах пред огъня и деликатно взех частици от него с молив, изваден от чантата ми. На върха на купчината изгорели дърва имаше странен слой бяла пепел, която се разпадаше като паяжина — от най-лекото докосване. Под това имаше нещо прилично на стопена пластмаса.

— Не се обиждай, док — каза Марино, докато изкарваше колата от паркинга, — но изглеждаш ужасно.

— Много ти благодаря — измърморих аз.

— Не исках да те обидя, казах го вече. Предполагам, не си спала много.

Когато сутринта не се бях появила за аутопсията на Кери Харпър, Марино веднага се обади на полицията в Уилямсбърг. Малко по-късно се появиха двама стеснителни полицаи, веригите им за сняг шумоляха по гладкия бял път. След потискащите въпроси относно смъртта на Стърлинг Харпър, трупът ѝ беше натоварен в линейката и изпратен в Ричмънд, а полицаите ме оставиха в управлението в Уилямсбърг, където ме черпиха кафе и кифлички, докато Марино дойде да ме вземе.

— Не бих останал цяла нощ в онази къща по никакъв начин — продължи Марино. — Не ми пука дали е десет под нулата. Предпочитам да ми измръзне задникът, вместо да прекарам нощта с един вкочанен...

— Знаеш ли къде е улица „Принцеса“? — прекъснах го.

— Защо? — Тъмните му очила се завъртяха към мен.

Снегът беше като бял огън на слънцето, улиците бързо се покриваха с киша.

— Интересува ме един адрес — 507, улица „Принцеса“ — отговорих му с тон, показващ, че очаквам той да ме заведе там.

Мястото се намираше в края на историческия район, сгушено между други офиси на площад „Мърчънт“. В наскоро направения паркинг имаше не повече от дузина коли, покривите им бяха покрити със сняг. Успокоих се, когато видях, че работилницата беше отворена.

Марино не ми зададе никакъв въпрос, докато излизах от колата. Вероятно усети, че в момента нямам настроение за разговор. В помещението имаше само един клиент — млад мъж в черно палто, който небрежно преглеждаше роло с репродукции, докато жена с дълга руса коса работеше на сметачната машина в ъгъла.

— Мога ли да ви помогна? — попита русата жена, като ме погледна равнодушно.

— Зависи от колко време работите тук — отговорих.

Хладният, изпълнен със съмнение поглед ме накара да осъзная, че сигурно изглеждам кошмарно. Бях спала върху палтото си, косата ми беше ужасно рошава. Засрамено се опитах да оправя един кичур и усетих, че съм изгубила едната си обица. Обясних на жената коя съм и за да я убедя, ѝ показах тънкия черен портфейл, съдържащ месинговата значка на съдебния лекар.

— Работя тук от две години — каза тя.

— Интересува ме една картина, рамкирана в работилницата ви вероятно преди да постъпите тук. Портрет донесен от Кери Харпър.

— О, боже! Чух по радиото тази сутрин за случилото се. Имам предвид — за случилото се с него. Какъв ужас — заекна тя. — Ще трябва да говорите с господин Хилджмън.

Тя изчезна някъде отзад, за да го доведе.

Хилджмън беше възрастен, изискан джентълмен, който категорично заяви:

— Кери Харпър не е идвал в магазина от години, а и никой тук не го познаваше добре, поне доколкото знам.

— Господин Хилджмън — започнах. — Над камината в библиотеката на Кери Харпър има един портрет на русо момиче. Бил е рамкиран в работилницата ви може би преди доста години. Помните ли го?

Сивите очи ме погледнаха над очилата. В тях нямаше и следа от спомен.

— Изглежда доста стар — обясних. — Добра имитация, но сравнително необичаен като идея. Момичето е на девет, десет години,

най-много дванадесет, но е облечено като млада жена в бяло. Седи на малка пейчица и държи сребърна четка за коса.

Идеше ми да се ритна заради това, че не се сетих да направя моментална снимка на портрета. Фотоапаратът ми се намираще в лекарската чанта, а въобще не ми дойде тази мисъл. Явно съм била прекалено разстроена.

— Знаете ли — каза господин Хилджмън с прояснен поглед. — Май си спомням за какво говорите. Много красиво момиче, но необикновено. Да. Доста предизвикателно, доколкото си спомням.

Не го насилвах.

— Трябва да е било преди около петнадесет години... Нека да помисля. — Той докосна устните си с пръст. — Не. — Поклати глава. — Не бях аз.

— Не бяхте вие? Какво не бяхте? — попитах.

— Не извърших рамкирането. Сигурно Клара го е правила. Помощничката ни по онова време. Смятам, дори съм сигурен, че Клара го рамкира. Много скъпа работа, която всъщност не си заслужаваше парите. Искам да кажа — картината не беше особено добра. Всъщност беше една от най-несполучливите й работи.

— Нейни? — прекъснах го. — Клара ли имате предвид?

— Не. Говоря за Стърлинг Харпър. — Той ме погледна замислено. — Тя е художникът. Навремето рисуваше много. В къщата имаше студио, доколкото знам. Разбира се, никога не съм ходил там. Но тя носеше тук много от работите си, за да ги сложат в рамка. Повечето пейзажи. Картината, която ви интересува, е единственият портрет.

— Кога беше нарисуван?

— Поне преди петнадесет години, както ви казах.

— Позирал ли е някой за него? — попитах.

— Може да е правен и по снимка... — Той се намръщи. — Всъщност не мога да отговоря на въпроса ви. Но ако някой е позирал за портрета, не знам кой може да е бил това.

Не показах изненадата си. Берил трябва да е била на шестнадесет или седемнадесет по онова време и е живяла в „Горичката Кътлър“. Възможно ли е господин Хилджмън и хората в града да не са знаели това?

— Тъжна работа — замисли се той. — Толкова талантиливи и интелигентни хора. Без семейство, без деца...

— А приятели? — попитах.

— Аз не ги познавах лично — отговори майсторът.

И никога няма да ги познаваш, мрачно помислих аз.

Марино бършеше прозореца с мека кожичка, когато се върнах на паркинга. Стопеният сняг и солта, насипана по пътищата, бяха направили мръсни петна по красивата му черна кола. Не изглеждаше доволен от това. На тротоара под вратата на шофьора имаше купчина фасове, безцеремонно изхвърлени от пепелника.

— Две неща — започнах сериозно, докато си закопчавахме коланите. — В библиотеката в „Горичката Кътлър“ има портрет на младо русо момиче, рамкиран в тази работилница по поръчка на госпожица Харпър преди около петнайсет години.

— Берил Мадисън?

Марино извади запалката си.

— Твърде е вероятно — отговорих. — Ако е така, портретът я показва на доста по-ранна възраст, отколкото трябва да е била, когато Харпърови са се запознали с нея. Интерпретацията на темата е особена. Напомня за Лолита...

— А?

— Секси — казах рязко. — Момиченце с прекалено чувствен вид.

— Аха. Сега ще ми кажеш, че Кери Харпър е бил скрит педофил.

— Портретът е нарисован от сестра му — обясних аз.

— Мамка му — изсумтя Марино.

— Освен това — продължих — останах с впечатлението, че собственикът на магазина няма представа, че Берил някога е живяла с Харпърови. Това ме кара да се чудя дали други хора са знаели. А ако не са — как е възможно? Живяла е в къщата години. От града до там има само два-три километра. Това е малък град.

Марино шофираше внимателно, гледаше право напред и не произнесе и дума.

— Добре — реших аз. — Може да е само предположение. Били са саможиви. Вероятно Кери Харпър е направил всичко възможно да скрие Берил от света. Каквато и да е истината, положението не звучи съвсем нормално. Но може и да няма нищо общо с тяхната смърт.

— По дяволите — кратко каза Марино. — Нормално въобще не е подходящата дума. Саможиви или не, странно е никой да не е знаел, че тя живее там. Освен ако са я държали завързана с вериги за леглото. Проклети перверзни типове. Мразя перверзни типове. Мразя хора, които тормозят деца. — Той отново ме погледна. — Наистина мразя такива неща. Пак ми идва онази идея.

— Каква идея?

— Господин „Пулицър“ е очистил Берил. Тя е щяла да разкаже историята в книгата си, той се е паникьосал, отишъл да я види и си взел нож.

— Кой тогава уби него самия? — попитах.

— Може откачената му сестра да го е направила.

Който и да беше убиецът на Кери Харпър, е имал достатъчно сила, за да нанесе толкова силен удар, че писателят веднага да изгуби съзнание. А и прерязаното гърло не съвпаднаше с жена убиец. Всъщност никога не съм имала случай жена да извърши подобно нещо.

След дълго мълчание Марино запитва:

— Старата лейди Харпър не ти ли направи впечатление на изкукуруигала?

— Ексцентрична. Но не изкукуруигала.

— Луда?

— Не.

— Така както описваш нещата, начинът, по който е реагирала на смъртта на брат си, не ми се вижда съвсем подходящ.

— Тя имаше шок, Марино. Хората в шок не реагират нормално на нещата.

— Смяташ ли, че се е самоубила?

— Напълно възможно е — отговорих.

— Намери ли някакви лекарства там?

— Обикновени, които се взимат без рецепта от аптеката, нищо смъртоносно.

— Нямахте ли рани?

— Не видях нищо такова.

— Знаеш ли какво, по дяволите, я е убило? — запитва той и ме погледна с мрачно лице.

— Не. В момента дори нямам идея.

— Предполагам, ти ще се върнеш в „Горичката Кътлър“ — казах аз, когато Марино паркира пред офиса ми.

— И се вълнуваш от това — изсумтя той. — Иди си вкъщи и се наспи като хората.

— Не забравяй пишещата машина на Кери Харпър.

Марино бръкна в джоба си за запалката.

— Модел, къде е произведена, използваните ленти — напомних му.

Той запали цигара.

— И хартията за писане в къщата. Предлагам ти самият да вземеш пепелта от камината. Тя е адски трудна за запазване.

— Не се обиждай, док, но започваш да звучиш като майка ми.

— Марино — казах рязко. — Говоря сериозно.

— Да, сериозно, имаш нужда от един сериозен сън — отговори той.

Марино беше разстроен като мен и сигурно и той се нуждаеше от сън.

Отделението беше заключено и празно, по циментовия под имаше мазни петна. Чувах шуменето на електрическите генератори в моргата, които въобще не забелязвах в работно време. Влязох в хладилната стая и въздухът ми се стори по-противен от обикновено.

Телата им лежах на колички до лявата стена. Вероятно бях прекалено уморена. Дръпнах чаршафа от Стърлинг Харпър и коленете ми се разтрепериха. Изпуснах лекарската си чанта на пода. Спомних си красотата на лицето ѝ и ужаса в очите ѝ, когато задната врата на къщата се отвори и тя видя как преглеждам мъртвия ѝ брат с почервенели от кръвта му ръкавици. Брат и сестра се намираха тук и за тях се бяха погрижили. Това беше всичко, което исках да разбера. Покрих я нежно, забулвайки лицето, което сега приличаше на маска. Наоколо се виждаха само голи крака, от които висяха етикети.

Бях забелязала жълтата кутийка от филм под количката на Стърлинг Харпър, когато влязох в хладилната стая, но не ѝ обърнах внимание. Наведох се да си взема лекарската чанта, видях я отново и този път вече осъзнах значението ѝ. „Кодак“, трийсет и пет милиметра, двайсет и четири пози. Служебните ни филми бяха „Фуджи“ и винаги

поръчвахме трийсет и шест пози. Момчетата от линейката, която беше транспортирала трупа на мис Харпър, трябва да са си тръгнали преди няколко часа, а и те не биха правили снимки.

Върнах се в коридора. Лампичката на асансьора привлече вниманието ми. Видях, че е спрял на втория етаж. В сградата имаше още някой! Вероятно само пазачът, който правеше редовната си обиколка. После се замислих за празната кутийка от филм и косата ми настръхна. Хванах здраво дръжката на чантата си и тръгнах по стълбите. На площадката на втория етаж отворих бавно вратата и се заслушах, преди да вляза. Кабинетите в източното крило бяха празни и тъмни. Тръгнах по главния коридор, минах покрай празната класна стая, библиотеката и кабинета на Филдинг. Не видях и не чух нищо. Реших да се обадя на охраната, когато вляза в офиса си, за да съм съвсем спокойна.

Дъхът ми секна, когато го видях. За една ужасна секунда мозъкът ми отказа да работи. Ровеше сръчно и безшумно из отворения шкаф с досиета. Яката на синьото яке покриваше ушите му, очите бяха скрити от тъмни авиаторски очила, ръцете — в хирургически ръкавици. На мощното му рамо висеше каишка на фотоапарат. Изглеждаше солиден и твърд като мрамор. Не успях да се скрия достатъчно бързо. Облечените в ръкавици ръце изведнъж застинаха.

Светкавично се втурна към мен, но по инстинкт завъртях лекарската си чанта като олимпийски чук. Инерцията я насочи с такава сила между краката му, че очилата му паднаха от зловещия удар. Сви се надве от болка и изгуби равновесие. Ритнах го силно в глезена и го проснах на земята. Сигурно не се е почувствал по-добре от факта, че твърдият метален обектив на фотоапарата му се оказа единственото нещо между пода и ребрата му.

Лекарските инструменти се разпиляха, докато трескаво ровех в чантата си за малкия спрей сълзотворен газ, който винаги носех у себе си. Той измуча, когато струята пръсна в лицето му. Започна да търка очите си, като се търкаляше и пищеше. Грабнах телефона и се обадих за помощ. Напръсках го още веднъж за всеки случай, докато дойде охраната. После пристигнаха ченгетата. ИстERICният ми пленник умоляваше да го заведат в болница, докато един равнодушен полицаи му извиваше ръцете зад гърба, слагаше белезниците и го обискираше.

Според шофьорската книжка името на нарушителя беше Джеб Прайс, трийсет и четири годишен, с адрес във Вашингтон. В джоба на панталона от рипсено кадифе имаше деветмилиметров „Смит и Уесън“, с четиринадесет куршума в пълнителя и един в затвора.

Не си спомням как съм отишла до кабинета на моргата и как съм взела ключовете от втората ми служебна кола, закачени на таблото. Но някак си трябва да съм го извършила, защото на свечеряване паркирах тъмносиньото комби пред къщата си. Използвана за транспортиране на тела, колата беше огромна, а задният прозорец дискретно затъмнен. В задната част имаше подвижен под, който трябваше да бъде измиван няколко пъти седмично. Колата беше мелез между семейно комби и катафалка и единственото нещо според мен, по-трудно за успоредно паркиране от нея, беше самолет.

Качих се по стълбите като зомби, без да си направя труда да проверя съобщенията на телефонния секретар. Десният ми лакът и рамото ме боляха. Малките костици на ръката ми — също. Метнах дрехите си на един стол, взех горещ душ и безчувствено се проснах на леглото. Дълбок, дълбок сън. Толкова дълбок, че приличаше на смърт. Тъмнината беше солидна. Опитвах се да изплувам от нея, но тялото ми тежеше като олово. Телефонът, звънящ до леглото ми, беше прекъснат от телефонния секретар.

— Не знам кога пак ще мога да се обадя, затова слушай. Моля те, изслушай ме, Кей. Чух за Кери Харпър...

Сърцето ми биеше лудо. Отворих очи. Настойчивият глас на Марк ме извади от вцепенението.

— ... моля те, стой настрана от тази история. Не се меси. Моля те. Ще ти се обадя отново веднага щом мога...

Най-накрая вдигнах слушалката, но единственото, което чух, беше сигналът. Превъртах съобщението, изслушах го още веднъж, после се облегнах на възглавницата и се разплаках.

ГЛАВА 9.

На следващата сутрин Марино пристигна в моргата, докато разрязвах тялото на Кери Харпър.

Отместих гръдния кош и ребрата и извадих органите от гръдната кухина, докато той мълчаливо наблюдаваше. В мивките течеше вода, потрепваха хирургически инструменти. В ъгъла на стаята един от помощниците острише нож и се чуваше стърженето на острие върху бруса. Тази сутрин имахме четири случая и всички маси за аутопсия от неръждаема стомана бяха заети.

Марино не проговаряше, затова аз взех думата:

— Какво откри за Джеб Прайс? — попитах.

— В досието му не се появи нищо — отговори той мрачно. — Няма предишни присъди или арести, нищичко. Не иска да пропее. Ако го направи, сигурно ще бъде сопрано след приятелското ти отношение към него. Отбих се в отдела за самоличност, преди да дойда при теб. Те проявяват филма от неговия фотоапарат. Веднага щом свършат, ще ти донеса снимките.

— Ти видя ли ги?

— Само негативите — отговори той.

— И? — попитах.

— Снимките са направени в хладилната стая. Трупове на Харпърви.

Очаквах го.

— Не мисля, че е репортер за някой жълт вестник — казах шеговито.

— Аха. Можем да си мечтаем за това.

Вдигнах поглед към Марино. Не беше в добро настроение. Порошав от обикновено и с две порязвания от бръснене по лицето. Очите му бяха зачервени.

— Повечето репортери, които познавам, не пълнят джобовете си с деветмилиметрови, заредени с куршуми „Глейзър“ патлаци. Ако ги заключиш, почват да хленчат и да просят монети, за да се обадят на

адвоката на вестника. Тоя тип въобще не проговаря — истински професионалист. Отключил си е, за да влезе. Върши си работата в понеделник следобед, на празника, когато не е много вероятно в сградата да има някой. Намерихме колата му, паркирана на три преки. Взел я е под наем. Имаше и телефон вътре. В багажника открихме достатъчно амуниции да спреш малка армия, плюс автомат „Мак Тен“ и предпазна жилетка. Не е репортер.

— Не съм сигурна обаче, че е професионалист — изкоментирах, докато слагах ново острие на скалпела. — Доста немарливо беше да остави кутиятката от филма в хладилната стая. А ако искаше да е в пълна безопасност, трябваше да влезе в сградата в два-три сутринта, а не посред бял ден.

— Права си. Кутиятката беше немарливост — съгласи се Марино. — Но разбирам защо се е вмъкнал по това време. Да си представим, че погребален дом или линейка дойдат да донесат някой труп, докато Прайс е в стаята. Ако това стане през деня, Прайс може да е достатъчно ловък, за да ги заблуди, че работи тук и има причина да се намира в помещението. Но ако го изненадат в два сутринта, няма да може да даде абсолютно никакво смислено обяснение.

Какъвто и да беше случаят, Джеб Прайс представляваше опасност. Куршумите „Глейзър“ са едно от най-зловещите неща. При съприкосновението с тялото се пръсват и разкъсват плът и органи като оловна градушка. „Мак Тен“ са любимо професионално оръжие на терористи и търговци на наркотици. Продават се на килограм в Централна Америка, Средния изток и моя роден град Маями.

— Може би ще е разумно да заключвате хладилната стая за в бъдеще — добави Марино.

— Вече се обадох на майсторите от управлението.

С години бях отлагала тази предпазна мярка. Хората от погребалните бюра и службата за спешни случаи трябваше да могат да влизат в хладилната стая в извънработно време. Ще трябва да дадем ключове на охраната и на лекарите, които са на повикване. Ще има протести и проблеми. По дяволите, писна ми от проблеми!

Марино насочи вниманието си към трупа на Харпър. Не се изискваше аутопсия или да си гений, за да определиш причината за смъртта.

— Черепът е счупен на няколко места и мозъкът е наранен — обясних.

— Гърлото е прерязано накрая като в случая с Берил, нали?

— Вратните вени и каротидните артерии са срязани, а пък органите не са съвсем бледи — отговорих. — Кръвта му е щяла да изтече за минути, ако е имал кръвно налягане. С други думи — не е кървял достатъчно, за да умре. Бил е мъртъв или е умираше от раните по главата по времето, когато са прерязали гърлото му.

— Има ли рани, получени при самозащита? — попита Марино.

— Нито една.

Оставих скалпела, за да му покажа, и отворих насила вкочанените пръсти на Харпър.

— Няма счупени нокти, контузии или прободни рани. Не се е опитвал да отблъсне ударите.

— Въобще не е разбрал какво го е ударило — отбеляза Марино. — Пристига у дома по тъмно. Смахнатият го чака, вероятно скрит в храстите. Харпър паркира, излиза от ролса. Заклучва вратата. В това време оня тип застава зад него и го удря по главата...

Потърсих молива си, за да запиша данните.

— Двайсет процента стесняване на клапата...

— Харпър пада като прострелян, а откаченият продължава да замахва — продължи Марино.

Не намерих хартия и започнах да драскам бележките си на празен пакет от ръкавици.

— Няма белези от прекарани инфаркти. Сърцето е здраво, но леко увеличено. Аортата е калцирана, слаба атеросклероза.

— После убиецът прерязва гърлото на Харпър. Сигурно за да се увери, че е мъртъв.

Вдигнах поглед.

— Който и да го е извършил, е искал да бъде абсолютно сигурен, че Харпър е мъртъв — повтори Марино.

— Не знам дали убиецът е мислил толкова рационално — отговорих. — Погледни трупа.

Отделих скалпа от черепа, който беше спукан като твърдо сварено яйце. Посочих следите от фрактури и обясних:

— Ударен е поне седем пъти с такава сила, че всеки удар е бил смъртоносен. После е прерязано гърлото. Прекалено убийствено.

Също като при Берил.

— Добре. Прекалено е. Съгласен съм — каза Марино. — Просто смятам, че убиецът е искал абсолютна сигурност, че Берил и Харпър са мъртви. Почти отрязваш нечия глава и тогава можеш да си тръгнеш с увереността, че жертвата ти няма да оживее, за да разкаже какво е станало.

Лейтенантът направи гримаса, когато започнах да изпразвам стомашното съдържание в контейнера.

— Не се мъчи. Мога да ти кажа какво е ял. Седях до него. Фъстъци и две мартинита — каза той.

Фъстъците точно са започвали да напускат стомаха на Харпър, когато е умрял. Нямах нищо друго, освен кафеникава течност. Можех да помириша алкохола. Попитах Марино:

— Какво научи от него?

— Нито едно проклето нещо.

Погледнах към лейтенанта, докато слагах етикет на контейнера.

— Седях си в кръчмата и пиех тоник с лимон. Беше може би около пет без петнайсет. Харпър влезе точно в пет.

— Как разбра, че е той?

Бъбреците имаха зърниста повърхност. Поставих ги на кантара и записах тежестта им.

— Нямах начин да объркам бялата му грива. Идеално съвпаднаше с описанието на Пътйит. Познах го в момента, в който влезе. Седна сам на маса, не проговори никому, просто поръча „обикновеното“ и яде фъстъци, докато чакаше. Погледах го малко, после отидох при него, дръпнах си един стол и се представих. Каза, че с нищо не можел да ми помогне и не иска да говори за случилото се. Притиснах го, казах му, че Берил е била заплашвана в продължение на месеци и го попитах дали знае за това. Изглеждаше раздразнен. Повтори, че не знаел нищо.

— Искрен ли ти се стори?

Зачудих се каква ли е била истината за пиянството на Харпър. Имаше доста тлъст черен дроб.

— Не мога да съм сигурен — отговори Марино и изтърси пепелта от цигарата си на пода. — После го попитах къде е бил в нощта на убийството на Берил. Отговори ми, че посетил кръчмата по

обичайното си време, после се прибрал вкъщи. Когато попитах дали сестра му може да потвърди това, ми каза, че тя не си била у дома.

Погледнах го учудено с вдигнат във въздуха скалпел.

— Къде е била?

— Вън от града.

— Не ти ли каза къде?

— Не. Каза: „Това си е нейна работа. Не питайте мен“.

Очите на Марино презрително погледнаха частите от дроба, който режех. Той добави:

— Любимото ми ядене беше дроб с лук. Можеш ли да повярваш? Не познавам нито едно ченге, присъствало на аутопсия, което все още да яде дроб...

Започнах да работя върху главата и шумът от триона заглуши Марино. Той се предаде и се отдръпна назад, когато прахът от костите се разнесе из въздуха. Дори когато хората са били в добра форма, трупове миришат отвратително при отваряне. Гледката също не е особено приятна. Уважавах Марино за упоритостта, с която винаги идваше в моргата, независимо колко ужасен е случаят.

Мозъкът на Харпър беше мек и разкъсан на доста места от ударите. Почти нямаше кръвоизливи, което потвърждаваше, че не е живял дълго след нанесените удари. Поне смъртта му е била милостиво бърза. За разлика от Берил не е имал време да изпита ужас или болка, да се моли за живота си. Убийството му се различаваше от нейното и в някои други отношения. Не беше получавал заплахи — поне ние не знаехме такова нещо. Нямаше сексуален нюанс. Беше пребит, а не намушкан. От дрехите му не липсваше нищо.

— Преброих сто шейсет и осем долара в джоба му — съобщих на Марино. — Часовникът и пръстенът с монограм също са тук.

— А верижката му?

Нямах идея за какво говори.

— На врата си носеше дебел златен ланец с медальон на него. Приличаше на някакъв герб — обясни той. — Забелязах го в кръчмата.

— С него не пристигна нищо подобно, а и не си спомням да съм го видяла на местопрестъплението...

Щях да кажа снощи, но се усетих. Не беше снощи. Харпър умря в неделя вечерта. Днес беше вторник. Бях изгубила чувството си за време. Последните два дни изглеждаха нереални и ако тази сутрин не

бях чула отново съобщението от Марк, щях да се чудя дали и неговото обаждане е истина.

— Може смахнатият да го е взел. Още един сувенир — каза Марино.

— Безсмислено е — отговорих. — Разбирам това, че си е взел сувенир в случая с Берил, при положение че убийството ѝ е работа на психопат, обзет от мания за нея. Но защо ще взема нещо от Харпър?

— Вероятно като трофей — предположи Марино. — Ловен трофей. Може да е наемен убиец, който обича да си запазва спомени от работата си.

— Смятам, че един наемен убиец би трябвало да е прекалено внимателен, за да си позволи да постъпи така — възпротивих се аз.

— Да, ти може и да помислиш така. Също както мислеше, че Джеб Прайс би внимавал да не забрави кутийка от филм в хладилната стая — подигравателно каза той.

Свалих ръкавиците си и довърших поставянето на етикети по събраните образци. Взех си документацията и Марино ме последва по стълбите към кабинета ми.

Роуз беше оставила следобедния вестник на бюрото ми. Убийството на Харпър и внезапната смърт на сестра му бяха на първа страница. Заглавието на следващата статия скапа настроението ми за целия ден:

„Главен съдебен лекар обвинен в «загубване» на оспорван ръкопис“

Беше препечатка от статия в нюйоркски вестник, издание на „Асошиейтед прес“. Заглавието беше последвано от отчет за това как съм направила „неспособен“ един човек на име Джеб Прайс, когото съм хванала да претърсва офиса ми вчера следобед. Вбесено си помислих, че обвиненията за ръкописа са дело на Спаракино. Историята с Джеб Прайс трябва да е дошла от полицейския бюлетин. Започнах да преглеждам телефонните съобщения и забелязах, че повечето са от журналисти.

— Ти провери ли компютърните ѝ дискети? — попитах и му хвърлих вестника.

— О, да — отговори той. — Прегледах ги.

— Не можа ли да намериш книгата, за която всичко живо вдига такава гюрултия?

Марино хвърли поглед на първата страница и измърмори:

— Не.

— Няма я там? — избухнах безсилно. — Не е на дискетите? Как може да стане това, щом е писала на компютъра си?

— Не питай мен. Просто ти казвам, че проверих около дузина дискети. В тях нямаше нищо, писано наскоро. Само стари неща, романи. Нищичко за нея самата или Харпър. Няколко стари писма, включително и две до Спаракино. Не ме развълнуваха.

— Може да е скрила дискетите на някое безопасно място, преди да замине за Флорида.

— Може. Но не сме ги намерили.

В този момент влезе Филдинг. Орангутанските му ръце висяха от късите ръкави на хирургическата зелена риза. Мускулите им бяха поръсени с талка от гумените ръкавици, с които работеше в моргата. Филдинг беше свое собствено произведение на изкуството. Бог знае колко часове прекарваше всяка седмица, скулптирайки себе си в някой гимнастически салон. Теорията ми беше, че културистката му мания е обратнопропорционална на манията му за работа. Компетентен заместник главен лекар, той заемаше поста от една година и вече показваше следи от изхабяване. Колкото повече се разочароваше, толкова по-мускулист ставаше. Давах му още две години, преди да се оттегли на по-спокойната и рентабилна длъжност болничен патолог или да стане наследник на Невероятният Хълк^[1].

— Ще трябва да изследвам Стърлинг Харпър — каза той, докато нервно се въртеше около бюрото ми. — Нивото на алкохол е минимално, в стомаха няма нищо интересно. Няма кървене или необичайни миризми. Сърцето е добро, няма следа от прекаран инфаркт, мозъкът е нормален. Но с нея е ставало нещо. Черният дроб е увеличен, далакът — също. А и лимфните възли.

— Има ли метастази? — попитах.

— Видимо — не.

— Сложи една проба под микроскопа — посъветвах го аз.

Филдинг кимна и бързо излезе от стаята.

Марино ме погледна въпросително.

— Може да са много неща — казах. — Левкемия, лимфома или много други колагенни заболявания — някои от тях са доброкачествени, други — не. Далакът и лимфните възли реагират като компонент от имунната система, искам да кажа — далакът почти винаги се засяга при заболяване на кръвта. Колкото до увеличения черен дроб — това не ни помага в диагностицирането. Не мога да бъда сигурна в нищо, докато не видя под микроскопа хистологичните промени.

— Искаш ли известно време да поговориш на английски за промяна? Обясни ми с прости думи какво е открил доктор Шварценегер.

— Имунната ѝ система е реагирала на нещо — казах. — Била е болна.

— Достатъчно болна, за да седне и да си умре на канапето?

— Толкова внезапно? Съмнявам се.

— Какво ще кажеш за някое специално лекарство? — попита той. — Да речем, гълта всички таблетки и после хвърля опаковката в огъня. Това може да обясни и разтопената пластмаса в камината и факта, че не открихме никакви лекарства в къщата, освен най-обикновените.

Отравяне с лекарства определено присъстваше в мислите ми, но засега нямаше смисъл да се тревожа за това. Въпреки молбите ми и обещанията, че нейният случай ще получи приоритет, резултатите от токсикологичните изследвания щяха да отнемат дни, дори седмици. Колкото до брат ѝ — имах определена теория.

— Смятам, че Кери Харпър е бил ударен с домашно изработен инструмент — казах. — Вероятно парче от метална тръба, напълнено със сачми за тежест, а краищата са били залепени с пластилин, за да не изпаднат сачмите. След многото удари парченце от пластилина е изхвърчало и сачмите са се разпилели.

Марино замислено изтърси цигарата си.

— Не съвпада с военните амуниции, които намерихме в колата на Прайс. Нито пък с нещо, което старата лейди Харпър би могла да измисли.

— Значи не сте намерили нищо като пластилин, глина или сачми в къщата ѝ.

Той поклати глава и каза:

— По дяволите, не.

Телефонът ми продължи да звъни през целия ден.

Слуховете за участието ми в изчезването на „загадъчен и ценен“ ръкопис и преувеличеното описание на това как съм пребила нападателя, влязъл с взлом в офиса ми, не липсваха в нито един вестник. Изостанали репортери се опитваха да се включат в състезанието за сдобиване с нова клюка. Някои от тях се мотаеха из паркинга на службата ми или нахално обсаждаха коридора. Пригответните камери и микрофони напомняха на оръжия. Един особено непочтителен местен радиоводец изпращаше в ефир дивотиите, че аз съм била единствената жена съдебен лекар в страната, която носи „златни ръкавици вместо гумени“. Положението излизаше от контрол и започнах да приемам предупреждението на Марк малко по-сериозно. Спаракино беше способен да превърне живота ми в ад.

Винаги когато Томас Етридж IV имаше нещо наум, звънеше на директния ми телефон, а не чакаше Роуз да го свърже. Не се изненадах, когато се обади. Предполагам, че дори изпитах облекчение.

Късно следобед седях в кабинета му. Беше достатъчно стар, за да ми е като баща. Един от онези мъже, чиято грозота на млади години постепенно им придава характер. Етридж имаше лице като на Уинстън Чърчил, подходящо за парламента или за някоя задимена от пури пушалня. Винаги се разбирахме изключително добре.

— Рекламна шумотевица? Смяташ ли, че има вероятност някой да го повярва, Кей? — запита главният прокурор, като разсеяно си играеше със златния ланец на часовника, висящ от джобчето на жилетката му.

— Имам чувството, че не ми вярваш — казах.

Вместо да отговори, той взе черната писалка „Мон Блан“ и бавно завъртя капачката ѝ.

— Струва ми се, че и никоий няма да има шанса да ми повярва — добавих неубедително. — Подозренията ми не са основани на необорими доказателства, Том. Ако обвиня Спаракино за действията му в съда, той ще се зарадва още повече.

— Чувстваш се доста изолирана, нали, Кей?

— Да. Защото съм.

— Подобни ситуации като че ли заживяват свой собствен живот — замислено каза той. — Проблемът постепенно изчезва, без да

привлича повече внимание.

Очите му гледаха изморено иззад роговите рамки на очилата. Той ги разтърка, обърна нова страница в тефтера си и започна да прави списък. Раздели на две жълтата страница с плътна линия, на едната страна пишеше преимуществата, а на другата — недостатъците. Нямах идея за какво точно става дума. След като запълни половин страница, едната половина — доста по-дълга от другата — той се облегна назад, погледна ме и се намръщи.

— Кей — започна Етридж. — Правило ли ти е някога впечатление, че се намесваш в случаите си много повече от предшествениците си?

— Не познавам никой от предшествениците ми.

Той леко се усмихна.

— Това не отговаря на въпроса ми, адвокате.

— Честно казано — никога не съм се замисляла.

— Не съм и очаквал — изненада ме той. — Не съм го очаквал, защото си дяволски съсредоточена, Кей. Това е една от причините, поради които подкрепих назначението ти. Хубавата страна е, че не пропускаш нищо и си адски добър криминален патолог, освен че си и чудесен администратор. Лошото е, че си склонна да се излагаш на опасности. Например — миналогодишните случаи с удушвача. Убийствата можеха да останат неразкрити, ако не беше ти, и още жени можеха да умрат. Но това едва не ти струва живота. Сега — вчерашния инцидент.

Той спря, после поклати глава и се захили.

— Признавам, че съм доста впечатлен. Сутринта чух по радиото, че си го „скопила“. Вярно ли е?

— Не съвсем — отговорих притеснено.

— Знаете ли кой е и какво е търсил?

— Не сме сигурни — казах. — Влязъл е в хладилната стая и е правил снимки. На телата на Стърлинг и Кери Харпър. Досиетата, които преглеждаше, когато го заварих, не ми говорят нищо.

— Те по азбучен ред ли са подредени?

— Той гледаше отделението от М до Н.

— М като Мадисън?

— Вероятно — отговорих. — Но нейното досие е заключено в предния офис. В шкафа ми няма нищо за случая.

След дълго мълчание той потупа тефтера си с пръст и каза:

— Написах това, което знам за смъртните случаи. Берил Мадисън, Кери Харпър, Стърлинг Харпър. Напомня за криминален роман, нали? И сега тази интрига с изчезналия ръкопис, в която е намесен главният съдебен лекар... Искам да ти кажа няколко неща, Кей. Първо — ако още някой се обади във връзка с ръкописа, смятам, че ще бъде по-разумно да го препратиш към мен. Няма да се учудя, ако последва някой изфабрикуван процес. Моят персонал ще се включи в случая. Ще опитаме да отклоним тълпите журналисти. Второ, и върху това доста съм мислил, искам да бъдеш като айсберг.

— Какво точно имаш предвид? — попитах неловко.

— Видимото на повърхността е само част от това, което се намира отдолу — отговори Етридж. — Не казвам да не се появяваш в обществото, макар да е хубаво да си по-незабележима. Минимални изявления за пресата и разговори с репортери.

Той отново се заигра с ланеца си.

— Обратнопорпорционална на невидимостта ще бъде активността ти, намесата ти, ако предпочиташ така.

— Намесата ми? — възпротивих се аз. — Това ли е начинът ти да ми кажеш да си върша работата, нищо друго, освен работата, и да държи офиса си в сянка?

— И да, и не. Да на това да си вършиш работата. Колкото до това да държиш офиса в сянка, страхувам се, че вече нямаш контрол над положението. Познавам добре Робърт Спаракино.

— Срещал ли си го? — попитах.

— Имах лошия късмет да се запозная с него в университета.

Погледнах го невярващо.

— Колумбия, випуск '55 — продължи Етридж. — Охранен, арогантен младеж, със сериозни дефекти в характера. Беше много умен. Можеше да завърши на първо място от съвипускниците и да го назначат във Върховния съд, ако аз не бях проявил състезателен дух и упоритост. Заминах за Вашингтон и се радвах на привилегията да работя за Хюго Блек. Робърт остана в Ню Йорк.

— Прости ли ти някога? — попитах и усетих как ме обземат подозрения. — Предполагам, съперничеството е било страхотно. Той някога прости ли ти, че си го победил и си завършил на първо място?

— Никога не пропуска да ми изпрати коледна картичка — сухо произнесе Етридж. — Написана на компютър, името му подпечатано, а моето — написано погрешно. Просто достатъчно безлична, за да бъде обидна.

Започвах да разбирам защо Етридж искаше всички разправи с Спаракино да минават през неговия кабинет.

— Смяташ ли, че е възможно той да ми създава неприятности, за да си отмъсти на теб? — предположих колебливо.

— Какво? Да знае, че ръкописът не съществува, да раздухва историята из цялата страна, за да може непряко да ми насини окото и да ми причини главоболия? — Той мрачно се усмихна. — Мисля, че не е твърде вероятно това да е единствената му причина.

— Но може да е допълнителен стимул — отбелязах. — Спаракино знае, че всяка бъркотия и спор, засягащи офиса ми, ще бъдат оправяни от главния прокурор. А от това, което ми разказа, се вижда, че той е адски отмъстителен.

Етридж започна бавно да потропва с пръсти и каза:

— Нека ти разкажа нещо, което чух за Робърт Спаракино, когато бях в Колумбия. Той е от разбито семейство и живеел с майка си, докато отдръпналият се баща правел хубави пари на Уолстрийт. Очевидно детето посещавало баща си в Ню Йорк няколко пъти годишно. Бил преждевременно развит, запален читател, луд по литературния свят. Веднъж успял да убеди баща си да го заведе на обяд в „Алгонкуин“ в ден, когато Дороти Паркър^[2] и нейната „Кръгла маса“ трябвало да бъдат там. Робърт, тогава на не повече от десет години, бил планирал всичко, както гласеше историята, разказана на няколко пийнали приятели в Колумбийския университет. Смятал да се приближи до масата на Дороти Паркър, да протегне ръка и да се представи с думите: „Госпожице Паркър, винаги съм искал да се запозная с вас“, и т.н. Но когато стигнал до масата ѝ, се смутил и вместо това казал: „Госпожице Паркър, винаги съм искал да ви доставя голямо удоволствие“. Духовита както винаги, тя отговорила: „Много мъже са ми казвали това, макар между тях да не е имало толкова млад като теб“. Последвалият гръмогласен смях смазал Спаракино, унижил го. Никога не могъл да го забрави.

Мисълта как малкият дебелак протяга потната си ръка и казва подобно нещо беше толкова трогателна, че не се засмях. Ако мен

самата ме беше засрамил някой от детските ми идоли, също нямаше да мога да го забравя.

— Разказвам ти тази история — обясни Етридж, — за да ти демонстрирам нещо, което вече е било потвърдено, Кей. Когато Спаракино разказа това в Колумбия, беше пиян и мрачен. С висок глас обеща, че ще си отмъсти, ще покаже на Дороти Паркър и останалия литературен свят, че не могат да му се смеят безнаказано. И какво стана? — Той ме погледна преценяващо. — Спаракино е един от най-влиятелните адвокати на писатели в страната, общува с редактори, агенти, писатели. Може всички те тайничко да го мразят, но се и страхуват от него. Често обядва в „Алгонкуин“ и там подписва всичките си договори, като сигурно се подхилва презрително на духа на Дороти Паркър. Прекалено нереално ли ти звучи?

— Не. Човек не трябва да е психолог, за да вникне в това — казах.

— Ето какво ще ти предложи. — Етридж погледна към мен. — Позволи ми аз да се оправя със Спаракино. Искам въобще да не контактуваш с него, ако е възможно. Не трябва да го подценяваш, Кей. Дори когато мислиш, че си му казала съвсем малко, той успява да прочете между редовете, да направи учудващо верни изводи. Не съм сигурен какви точно са били отношенията му с Берил Мадисън или Харпъррови, или какви са сегашните му намерения. Вероятно смесица от отвратителни неща. Но не искам да научи повече подробности по тези случаи, отколкото вече знае.

— Успял е да проучи доста — казах. — Например полицейският доклад за Берил Мадисън. Не ме питай как...

— Той е адски изобретателен — прекъсна ме Етридж. — Съветвам те да държиш всички доклади при себе си и да ги изпращаш само там, където се налага. Затегни охраната на кабинета си, пази под ключ всички досиета. Увери се, че персоналът ти не дава информация по случаите никому, освен ако си абсолютно сигурна, че човекът, който се обажда, е същият, за когото се представя. Спаракино ще използва всеки пропуск. За него това е игра. Може много хора да бъдат наранени, включително и ти. Да не говорим какво може да се случи, когато се стигне до съда. След поредната му рекламна шумотевица ще се наложи да предадем делото за разглеждане в Антарктида.

— Той може да е предположил, че ще постъпиш така — казах кротко.

— Да е предположил, че доброволно ще се превърна в гръмоотвод, ще се набутам между шамарите, вместо да оставя помощникът ми да се оправя с положението?

Кимнах.

— Е, може и така да е — съгласи се той.

Бях сигурна в това. Спаракино не беше насочил кампанията си срещу мен, а срещу дългогодишния си враг. Но не можеше да се обърне директно срещу главния прокурор. Никога не можеше да премине покрай пазачите, секретарките, помощниците. Вместо да се мъчи по този начин, Спаракино си беше избрал мен, и получи желаниния резултат. Мисълта, че са ме използвали по този начин, ме вбеси още повече и изведнъж се сетих за Марк. Каква беше неговата роля в това?

— Раздразнена си и не те обвинявам за това — каза Етридж. — Но просто ще трябва да преглътнеш гордостта и емоциите си, Кей. Имам нужда от помощта ти.

Седях и само слушах.

— Билетът, който ще ни изведе от развлекателния парк на Спаракино, е липсващият ръкопис, който така развълнува всички. Смяташ ли, че е възможно да го откриеш?

Усетих да ме обливат горещи вълни.

— Никога не е идвал в кабинета ми, Том...

— Кей — каза твърдо той. — Това не е въпросът ми. Много неща никога не идват в офиса ти, но успяваш да ги откриеш. Рецепти за лекарства, оплаквания от болки в гърдите, дочути случайно, преди покойният да умре, идеи за самоубийство, научени по някакъв начин от член на семейството. Не притежаваш властта за упражняване на закона, но можеш да разследваш. А и понякога можеш да се добереш до подробности, които никой не би разказал на полицията.

— Не искам да съм обикновен свидетел, Том.

— Ти си свидетел експерт. Разбира се, че не искаш да си обикновен. Това би било загуба.

— Освен това ченгетата са по-добри следователи — добавих. — Те не очакват хората да им казват истината.

— Ти очакваш ли? — попита Етридж.

— Дружелюбният семеен лекар обикновено предполага точно това — хората да му кажат истината, така както я възприемат. Хората правят най-доброто, което могат. А лекарите не очакват пациентите им да лъжат.

— Кей, говориш за общи положения.

— Не искам да съм в положението...

— Кей, законът постановява, че съдебният лекар трябва да разследва причината и начина на смъртта и да отбелязва откритията си писмено. Това може да се интерпретира доста свободно и ти дава правомощия на следовател. Единственото нещо, което не можеш да направиш, е да арестуващ някого. Знаеш го. Полицаяте никога няма да намерят този ръкопис. Само ти можеш да го направиш. — Той ме погледна сериозно. — За теб е по-важно, за доброто ти име.

Нямах избор. Етридж беше обявил война на Спаракино и аз бях мобилизирана.

— Намери ръкописа, Кей.

Главният прокурор погледна часовника си.

— Познавам те. Решиш ли да го направиш, ще го намериш или поне ще разбереш какво е станало с него. Трима души са мъртви. Един от тях е писател, спечелил „Пулицър“, чиято книга е любимата ми. Трябва да се доберем до истината. Освен това искам всичко, което изровиш за Спаракино, да ми бъде предадено. Ще опиташ, нали?

— Да, сър — отговорих. — Разбира се. Ще опитам.

Първо започнах да тормозя учените.

Преглеждането на документи е една от малкото научни процедури, които могат да дадат ясни отговори. Сигурни като хартия и неизтриваеми като мастило. До сряда следобед шефът на отдела, чието име беше Уил, Марино и аз, бяхме отделили часове за тази работа. Малкото, което открихме, представляваше потвърждение на факта, че всеки от нас може да бъде докаран до отчаяние.

Не знаех със сигурност на какво точно се надявах. Вероятно простото разрешение на въпроса щеше да е решим, че изгореното от госпожица Харпър в камината, е изчезналият ръкопис на Берил. Тогава можехме да заключим, че Берил го е предала на съхранение у приятелката си. Можехме да приемем, че в него е имало разкрития,

които госпожица Харпър не е искала да сподели със света. И най-важното — можехме да решим, че ръкописът въобще не е изчезвал от местопрестъплението.

Но количеството и видът хартия, прегледани от нас, не отговаряха на тази възможност. Открихме много малко неизгорели фрагменти, не по-големи от монета, които не си заслужаваше да бъдат поставени под инфрачервения филтър на окуляра на видеосравнителя. Никакви технически средства или химически анализи нямаше да ни помогнат в изучаването на останките от бяла хартиена пепел. Те бяха толкова крехки, че не посмяхме да ги вземем от плитката картонена кутия, в която Марино ги беше прибрал. Затворихме вратата и спряхме климатичната инсталация, за да запазим, доколкото е възможно, въздуха в стаята неподвижен.

Работата ни се състоеше в досадно и старателно отместване на леки пращинки с помощта на пинцети, като спирахме тук и там, за да разчетем някоя дума. Засега знаехме само, че госпожица Харпър е изгорила около двадесет листа произведена от парцали хартия, знаците по които бяха напечатани с индигова лента. Бяхме сигурни в това по няколко причини. Произведената от дървесина хартия почернява при изгаряне, а тази от памук е невероятно чиста и пепелта ѝ е нежна и бяла като намерената в камината на мис Харпър. Малкото неизгорели частици съвпадаха с този вид. И най-накрая — индигото не гори. Горещината на огъня беше свила печатните знаци до минимален размер. Някои думи бяха цели и изпъкваха на бялата пепел. Останалите — безнадеждно накъсани и замърсени като покрити със сажди късчета от късметчетата в китайските бисквити.

— *Пристиг* — разчете Уил.

Очите зад грозните черни рамки на очилата бяха зачервени, младото му лице изглеждаше съсипано. Търпението му като че ли се изчерпваше.

Прибавих половинчатата дума към списъка в бележника ми.

— Пристигнал, пристига, ще пристигне — добави той с въздишка. — Не виждам какво друго би могло да бъде.

— Пристигане, пристигвач — помислих на глас.

— Пристигвач? — кисело повтори Марино. — Какво е пък това, по дяволите?

— Някой, който се катери по социалната стълбица — отговорих.

— Прекалено неясно е за мен — каза Уил мрачно.

— Вероятно е прекалено неясно за повечето хора — съгласих се аз, като си мечтаех за аспирина в чантата ми и обвинявах напрежението върху очите ми за ужасното главоболие.

— Господи — оплака се Марино. — Думи, думи, думи. Никога не съм виждал толкова много думи през проклетия си живот. Половината от тях не съм ги и чувал, а и хич не съжалявам за това.

Той седеше облегнат на стола си, с крака, подпрени на бюрото. Продължаваше да чете текста, който Уил беше извадил от лентата на пишещата машина на Кери Харпър. Лентата не беше индигова, което означаваше, че изгорените от госпожица Харпър страници не са от пишещата машина на брат й. Изглеждаше, че писателят се е тормозил от безплодните си опити да напише нова книга. По-голямата част от текста беше напълно безсмислена и се чудех дали вдъхновението на Харпър не е идвало от бутилката.

— Чудя се дали тия дивотии могат да се продадат — каза Марино.

Уил успя да извади ново изречение от адската бъркотия и аз се наведох да го проверя.

— Нали знаеш — продължи Марино. — Винаги, когато известен автор умре, започват да издават разни не печатани досега неща. Повечето са дивотии, които нещастникът никога не е и искал да публикува.

— Да. Могат да ги нарекат „Отпадъци от литературен банкет“ — измърморих.

— К'во?

— Няма значение. Тук няма дори десет страници — отговорих разсеяно. — Трудно ще е да се направи книга от тях.

— Да. Затова може да се публикува в „Ескуайър“ или „Плейбой“, вместо да издават книга. Вероятно ще направят някоя кинта и от това — каза Марино.

— Тази дума определено насочва към име на място или компания — отсъди Уил, без да обръща внимание на разговора ни. — „Ко“ е с главни букви.

— Интересно. Твърде интересно — казах.

Марино стана, за да хвърли един поглед.

— Внимавай да не дишаш върху него — предупреди го Уил, като внимателно държеше пинцетите, с които подреди дребните черни буквички.

— Компания, колеж, страна — предложих аз.

Усетих отново кръвообращението си и започнах да се събуждам.

— Да, но кое може да има „нище“ преди него? — замисли се Марино.

— Някоя област във Вирджиния? — попита Уил.

Не можахме да се сетим за нито една област, която да завършва с „нище“.

— Пристанище — предположих аз.

— Добре, но последвано от „Ко“? — В гласа на Уил прозвуча съмнение.

— Може да е „еди-какво си — пристанище. Компания“ — каза Марино.

Взех телефонния указател. Там имаше пет фирми с имена, започващи с „пристанище“: „Пристанище юг“, „Пристанище изток“, „Пристанище за внос“, „Пристанищно село“, „Пристанищен площад“.

— Не звучи особено подходящо — каза Марино.

Не извадихме по-голям късмет и когато се обадох на информация и поисках да ми дадат имената на всички фирми в Уилямсбърг и околностите, които са наречени „Пристанище това“ или „Пристанище онова“. Освен един жилищен комплекс нямаше нищо друго с подобно име.

После се обадох на детектив Пътййт в участъка в Уилямсбърг, но и той не можа да се сети за друго, освен квартала.

— Вероятно не трябва да се захващаме толкова сериозно с това — отбеляза раздражено Марино.

Уил отново се зарови в кутията с пепел. Марино погледна над рамото ми към списъка с намерените досега думи.

„Ти, твой, аз, мой, ние и добре“ бяха най-често срещани. Другите цели думи включваха обикновени части на изречението — „и, е, беше, това, този, които, но, един“. Някои от думите бяха по-специфични — „град, дом, знам, моля, работа, страх, мисля, липсваш“. Колкото до непълните думи — можехме само да гадаем какво са означавали. Открихме и няколко производни на „ужас“. Естествено нямаше начин да схванем нюанса. Дали човекът е имал предвид „ужасно е“, „ужасно

съм разтревожен“, „ужасно ми липсваш“, или пък любезното — „ужасно мило от ваша страна“, не можеше да се разбере.

Намерихме и няколко останки от имената Стърлинг и Кери.

— Почти сто процента съм сигурна, че е изгорила лични писма — реших аз. — Видът хартия и използваните думи ме карат да мисля така.

Уил се съгласи.

— Намери ли някаква хартия в къщата на Берил? — попитах Марино.

— Компютърни листа, за пишеща машина, това беше. Нямаше от луксозните, за които говориш — каза той.

— Нейният принтер е използвал индигова лента — напомни ни Уил, докато извличаше ново късче пепел с пинцетите, и добави: — Струва ми се, че имаме още нещо.

Погледнах. Този път беше останала само буквата „С“.

— Берил е имала компютър и принтер „Ланиър“ — казах на Марино. — Смятам, че трябва да разберем дали винаги си е служила с тях.

— Прегледах разписките ѝ — отговори той.

— За колко години? — попитах.

— За колкото имаше. Пет, шест.

— Същият компютър?

— Не — отговори Марино. — Но същият принтер, док. Нещо, наречено хиляда и шестстотин, с печатащо устройство тип „маргаритка“. Винаги е използвала един и същи вид ленти. Нямам идея с какво е писала преди това.

— Разбирам.

— Радвам се, че поне ти разбираш — оплака се Марино масажирайки врата си. — Аз лично не схващам ни едно от тия проклети неща.

[1] Хълк Хоган — известен американски борец. — Б.пр. ↑

[2] Дороти Паркър (родена Ротшилд), (1893–1967) — американска писателка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10.

Националната академия на ФБР в Куантико, Вирджиния, представлява оазис от стъкло и тухли, по средата на изкуствен район за бойни действия. Никога няма да забравя първия си престой тук преди три години. Легах си и ставах при шума на полуавтоматични оръжия. Един следобед по време на тренировката поех в погрешна посока в гората и едва не бях премазана от танк.

Беше събота сутрин. Имахме определена среща с Бентън Уесли. Марино видимо се оживи, когато пред погледите ни се появиха фонтанът и знамената на академията. Трябваше да правя две крачки за всяка негова, за да мога да го следвам в просторното слънчево фоайе на новата сграда, която до такава степен приличаше на луксозен хотел, че си беше спечелила името „Куантико Хилтън“. Марино остави пистолета си на рецепцията, разписахме се и си закачихме пропуските за гости. Секретарката се обади на Уесли, за да потвърди приема ни.

Лабиринт от стъклени прегради свързва офиси, класни стаи и лаборатории. Човек може да преминава от една в друга сграда, без никога да излезе навън. Без значение колко често идвах тук — винаги се губех. Марино изглеждаше уверен в посоката, затова послушно го последвах и наблюдавах преминаващите студенти, облечени в определени цветове. Червени ризи и бежови панталони носеха бъдещите полицаи. Сиви ризи и черни панталони, напъхани в излъскани до блясък ботуши, съставяха униформата на екипа за борба с наркотиците, като ветераните бяха облечени целите в черно. Новите агенти на ФБР носеха синьо и бежово, а членовете на елитния „антитерористичен“ екип бяха в бяло. Всички те, мъже и жени, бяха идеално поддържани и в страхотна физическа форма. След себе си оставяха дъх на препарат за почистване на оръжия.

Качихме се на асансьора и Марино натисна копчето с надпис „НН“ (за „най-ниското“, както се шегуват федералните агенти). Тайното противоатомно скривалище на Хувър се намира на двайсет метра под земята, два етажа под стрелбището. Винаги ми се е струвало

подходящо, че академията е решила да разположи криминалните си лаборатории по-близо до ада, отколкото до рая. Работата естествено навсякъде беше една и съща. Винаги е имало и ще има психопати, социопати, сексуални убийци — както и да изберете да наричате зловещите личности, които изпитват удоволствие от причиняването на немислима болка.

Слязохме от асансьора и тръгнахме по сивия коридор към също така сивия кабинет. Уесли се появи и ни вкара в малка зала за заседания, където до полираната маса седеше Рой Хануъл. Струваше ми се, че експертът по влакната никога не ме запомня, и винаги се представях, когато ми протягаше ръка.

— Разбира се, разбира се, доктор Скарпета. Как сте? — запита той както винаги.

Уесли затвори вратата. Марино се огледа наоколо и се намръщи, когато не видя пепелник. Празната кутия от диетична кока-кола в кошчето щеше да свърши работа. Устоях на импулса да извадя собствения си пакет цигари. В академията се пушеше колкото в някоя болнична реанимация.

Бялата риза на Уесли беше смачкана на гърба, очите му — уморени и замислени. Той започна да прелиства документите в една папка и делово се захвана с работа.

— Нещо ново за Стърлинг Харпър? — попита.

Вчера прегледах хистологичните й анализи и не бях особено изненадана от откритото. Нито пък се намирах по-близо до установяване на причината за внезапната й смърт.

— Имала е хронична левкемия — отговорих.

Уесли вдигна поглед.

— Това ли е причината за смъртта?

— Не. Всъщност дори не съм сигурна, че е знаела.

— Това е интересно — забеляза Хануъл. — Възможно ли е да си болен от левкемия и да не го знаеш?

— Атаките на хроничната левкемия са прикрити — обясних аз. — Симптомите й може да са били леки — нощно изпотяване, умора, отслабване. От друга страна — може да е била диагностицирана отдавна, а сега да се е намирала в покой. Не е имала кризи. Нямаше прогресивни левкозни инфилтрации и не е страдала от инфекции.

Хануъл изглеждаше озадачен.

— Какво тогава я е убило?

— Не знам — признах.

— Лекарства? — попита Уесли, докато записваше бележките си.

— В токсикологията започват повторни тестове — отговорих. —

Предварителният доклад показва минимално наличие на алкохол. В допълнение — декстрометорфан, който е съставка на лекарства против кашлица, продавани без рецепта. В шкафчето над мивката в банята й намерихме робитусин (за синусит), който беше наполовина пълен.

— Значи това не е причината — промърмори Уесли на себе си.

— И цялото шише не би свършило работа — казах аз и добавих: — Наистина е озадачаващо. Съгласна съм.

— Ще ме държиш в течение, нали? Искам да разбера какво ще откриеш за нея — каза Уесли, обърна нова страница и премина към следващата точка от списъка си. — Рой прегледа влакнцата от случая на Берил Мадисън. Искаме да поговорим с теб по въпроса. А има и още нещо, за което трябва да поговоря с вас двамата.

Уесли не изглеждаше особено щастлив. Стори ми се, че причината, поради която ни повика тук, няма да ощастливи и мен. Хануъл както винаги си седеше спокоен, без да се притеснява от нищо. Косата, веждите и очите му бяха сиви. Дори костюмът му беше сив. Винаги изглеждаше полузаспал и сив, толкова безцветен и спокоен, че се чудех дали въобще има кръвно налягане.

— С изключение на едно — лаконично започна Хануъл, — влакнцата, които ме помолихте да разгледам, доктор Скарпета, разкриват много малко изненади. Няма необичайни форми при разрез или бои. Стигнах до извода, че шестте найлонови влакнца най-вероятно са от различен произход. Обсъдих това с анализатора ви в Ричмънд. Четири от тях съвпадат с влакната, използвани за изработка на мокети за коли.

— Как разбрахте това? — попита Марино.

— Найлоновите тапицерии и мокети се развалят много бързо от слънчевата светлина и горещината — обясни Хануъл. — Ако влакната не са обработени предварително с метална боя, като по този начин се прибавят ултравиолетови и термични стабилизатори, мокетите ще избелеят адски бързо. Чрез използване на рентгенова флуоресценция успях да откроя следи от метал в четири от найлоновите влакна. Макар

да не мога да твърдя със сигурност, че произхождат от мокет за кола, те съвпадат с него.

— Има ли шанс да узнаем производителя и модела? — поиска да разбере Марино.

— Страхувам се, не — отговори Хануъл. — Освен ако говорим за доста необичайно влакно с патентован модификационен коефициент, почти невъзможно е да се открие производителят на проклетото влакно, особено ако въпросната кола е била направена в Япония. Позволете ми да ви дам един пример. Мокетите за тойота се правят от пластмасови гранули, които се изпращат оттук в Япония. Там ги превръщат във влакна и изпращат тук материала, за да изработят мокетите от него. После мокетите биват изпратени отново в Япония, за да ги поставят в слизащите от поточната линия коли.

Той продължи нататък. Ставаше все по-безнадеждно.

— Имаме главоболия и с колите, произведени в страната. Например корпорация „Крайслер“ може да си набави определен цвят за мокетите от трима различни доставчици. После може да реши да смени доставчиците. Нека си представим, че ние с вас, лейтенант, и двамата караме черни крайслер „Ле барон“ от 1987 година, с винен интериор. Възможно е доставчиците на моя винен мокет да са други. Важното е, че единствената разлика при влакнцата, които прегледах, е разнообразието. Две от тях може да са от домашен мокет. Четири — от автомобилен мокет. Цветовете и формите при напречен разрез варират. Добавете към това и наличието на олефин, дайнел и акрилни влакна, и се получава адска главоблъсканица, която намирам за доста странна.

— Очевидно — намеси се Уесли — убиецът има професия или някакво друго занимание, което го поставя в контакт с различни видове мокети. При убийството на Берил Мадисън е носил дреха, към която са прилепнали много влакна.

Вълна, рипсено кадифе и памучна каша бяха подходящите платове, помислих си. Но не бяхме открили нито вълнени, нито памучни влакна, за които да смятаме, че принадлежат на убиеца.

— Какво ще кажете за дайнела? — попитах.

— Обикновено се свързва с женското облекло. Перуки, изкуствени кожи — отговори Хануъл.

— Да, но не само с това — казах. — Риза или панталон, изработени от дайнел, могат да се наелектризират като полиестер и

всичко да залепва към тях. Това може да обясни и защо по него е имало толкова много влакна.

— Възможно е — съгласи се Хануъл.

— А може и смахнатият да е носил перука — предположи Марино. — Знаем, че Берил го е пуснала в дома си, което означава, че не се е страхувала от него. Повечето жени не се плашат, когато видят друга жена пред вратата си.

— Травестит? — замисли се Уесли.

— Кой знае — отговори Марино. — Те са от най-жестоките гаджета, които можеш да видиш. Отвратителна история. Дори аз не мога да разпозна някои от тях, докато не се доближа до лицата им.

— Ако убиецът е бил маскиран — посочих аз, — как тогава ще обясним прилепналите към него влакна? Ако произходът им е работното му място, той не би могъл да ходи маскиран на работа.

— Освен ако не работи маскиран из улиците — каза Марино. — Влиза и излиза от колите на клиентите си цяла нощ, влиза и излиза от мотелски стаи, постлани с мокети.

— В такъв случай изборът на жертвата му е доста нелогичен — възпротивих се.

— Да, но отсъствието на семенна течност е логично — оспори Марино. — Травеститите и педалите обикновено не се занимават с изнасилвания на жени.

— Обикновено не се занимават и с убийства на жени — отговорих.

— Споменах едно изключение — прекъсна ни Хануъл, като погледна часовника си. — Става дума за оранжевото акрилно влакно, което предизвика любопитството ви. — Сивите му очи се фокусираха невъзмутимо върху мен.

— Формата на трилистна детелина — спомних си аз.

— Да — кимна Хануъл. — Формата е твърде необичайна. Обикновено подобни влакна се произвеждат с практична цел — да скрият замърсяването и да разпръснат светлината. Единственото място (поне, което аз знам), където може да се намерят тези влакна, е в плимутите, произведени в края на седемдесетте години — влакнцата са от найлоновите мокети. Имат същата форма на трилистна детелина като оранжевото влакнце в случая на Берил Мадисън.

— Но оранжевото влакънце е акрилно — напомних му. — Не е найлоново.

— Точно така, доктор Скарпета. Обяснявам ви произхода, за да ви демонстрирам уникалните особености на интересуващото ни влакънце. Вярно е, че това е акрил, а не найлон. Също така фактът, че ярки цветове като оранжевото почти никога не се използват при автомобилните мокети, ни кара да изключим няколко от възможните произхода на влакното — включително плимутите от седемдесетте години. Или които и да били други коли.

— Значи никога преди не сте виждали такова оранжево влакно? — попита Марино.

— Точно към това ви насочвам — поколеба се Ханууъл.

Уесли превзе разговора:

— Миналата година получихме влакно, идентично с оранжевото във всяко едно отношение. Бяха помолили Рой да прегледа следите от отвлечен в Атина, Гърция, „Боинг 747“. Сигурен съм, че помните случая.

Мълчание. Дори Марино за момент остана безмълвен. Уесли продължи със замислен поглед:

— Похитителите убиха двама американски войници на борда и хвърлиха телата им на асфалта. Чет Рамси, двайсет и четири годишен морски пехотинец, беше първият изхвърлен от самолета. Оранжевото влакно беше прилепнало към кръвта от лявото му ухо.

— Възможно ли е влакънцето да е било от интериора на самолета? — попитах.

— Не изглеждаше така — отговори Ханууъл. — Сравних го с мостри от мокета, тапицерията на седалките, одеялата и нищичко от тях не съвпаднаше с него поне малко. Или Рамси беше привлякъл влакното някъде другаде, а това не изглеждаше възможно, защото то беше залепнало към мокра кръв, или беше резултат от пасивен трансфер от един от терористите към младежа. Единствената друга алтернатива беше да се е прехвърлило върху него от някой от другите пътници, но ако е било така, този човек трябва да го е докоснал, след като е бил ранен. Според показанията на очевидците, никой от пътниците не се е доближавал до него. Рамси бил закаран в предната част на самолета, далеч от останалите пасажери, били го, застреляли

го, увидели трупа му в едно от одеялата и го изхвърлили на асфалта. Между другото — одеялото беше бежово.

Марино заговори първи. В гласа му нямаше и следа от добро настроение или чувство за хумор.

— Имате ли нещо против да ми обясните как, по дяволите, едно отвличане на самолет в Гърция е свързано с убийствата на двама писатели във Вирджиния?

— Влакът свързва поне два от инцидентите — отговори Хануъл. — Отвличането и смъртта на Берил Мадисън. Не искам да кажа, че престъпленията са свързани помежду си, лейтенант. Но оранжевото влак е толкова необичайно, че трябва да вземем предвид възможността за съществуването на общ знаменател между случилото се в Атина и това, което става тук сега.

Беше повече от възможност, беше сигурност. Имаше общ знаменател. Човек, място или нещо, помислих си аз. Трябва да е някое от трите, а подробностите бавно се материализираха в ума ми. Казах:

— Никога не успяха да разпитат терористите, нали? Двама от тях бяха убити. Други двама успяха да избягат и никога не ги заловиха.

Уесли кимна.

— Напълно сигурни ли сте, че са били терористи, Бентън? — попитах.

След кратка пауза той отговори:

— Не успяхме да ги свържем с никоя терористична група. Но приехме, че са искали да направят антиамериканско изявление. Самолетът беше американски, също и една трета от пътниците.

— С какво бяха облечени похитителите? — попитах.

— Цивилни дрехи. Панталони, фланелки, нищо необичайно — каза той.

— И по телата на двамата убити терористи не бяха открити никакви оранжеви влакна?

— Не знаем — отговори Хануъл. — Бяха застреляни на асфалта, а ние не успяхме да се намесим достатъчно бързо, за да изискаме телата и да ги пренесем тук за преглед заедно с труповете на американските войници. За съжаление получих само доклада за влакната от гръцките власти. Никога не съм преглеждал дрехите на бандитите. Очевидно доста неща са могли да бъдат пропуснати. Но

дори да е имало оранжево влакънце по трупите, това не би могло да ни обясни неговия произход.

— Хей, какви ми ги разправяте? — настоя Марино. — Какви? Трябва ли да смятам, че търсим избягал похитител на самолет, който сега убива хора във Вирджиния?

— Не можем напълно да изключим това, Пийт — каза Уесли. — Колкото и фантастично да звучи.

— Четиримата мъже, отвлекли самолета, никога не са били свързани с някоя група — припомних аз. — Всъщност не знаем нищо за целта им или кои са били, освен че двама от тях са били ливанци — ако не ме лъже паметта — а другите двама, избягалите, вероятно са били гърци. Струва ми се, че навремето имаше спорове относно дали истинската им цел не е бил един американски посланик, заминаващ на почивка, който е трябвало да се намира на борда заедно със семейството си.

— Истина е — каза Уесли напрегнато. — След като американското посолство в Париж бе бомбардирано няколко дни по-рано, планове за пътуването на посланика бяха тайно променени, но не и резервациите.

Очите му гледаха някъде зад мен и той леко почукваше с химикалката си върху левия си палец. После добави:

— Не сме изключили възможността похитителите да са били ударен екип, професионални убийци, наети от някого.

— Добре, добре — каза Марино нетърпеливо. — Никой не е изключил и възможността Берил Мадисън и Кери Харпър да са били убити от професионалист, а убийствата — нагласени така, че да изглеждат дело на луд.

— Мисля, че трябва да започнем с това, което допълнително можем да научим за оранжевото влакънце, за произхода му.

Престраших се и добавих:

— И някой би трябвало по-обстойно да проучи Спаракино и да се увери, че не е имало никаква връзка между него и посланика, който може да е бил истинската цел на отвличането.

Уесли не отговори. Марино изведнъж се заинтересува повече от оправянето на маникюра си с помощта на джобното си ножче. Хануъл се огледа и когато реши, че явно нямаме повече въпроси към него, се извини и излезе от стаята. Марино запали нова цигара.

— Ако ме питаш мен — каза той и издуха струя дим, — това се превръща в безсмислено преследване. Искам да кажа — нищо не съвпада. Защо ще наемаш някакъв международен професионален убиец да очисти една авторка на сладникави романи и бивш писател, който не е написал нищо от години?

— Не знам — каза Уесли. — Всичко зависи от това кой какви връзки има. По дяволите, зависи от адски много неща, Пийт. Всичко, което ние трябва да направим, е да проследим уликите, доколкото е възможно. Това ме насочва към следващата точка от графика ни. Джеб Прайс.

— Той е на свобода — каза Марино автоматично.

Погледнах го невярващо.

— Откога? — запита Уесли.

— От вчера — отговори Марино. — Платил е гаранция. Петдесет бона, за да бъде по-точен.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш как е успял да го направи? — попитах, бясна от факта, че лейтенантът не ми беше казал за случилото се.

— Нямам нищо против, док.

Знаех, че има три начина да си осигуриш гаранцията. Първият беше от собствените ти пари, вторият — пари от имуществото ти, и третият — чрез лихвар, който взимаше десет процента такса и изискваше да имаш гарант или някакъв друг вид осигуряване, за да не остане той с празни ръце, ако обвиненият реши да напусне града. Джеб Прайс си осигурил парите по последния начин според Марино.

— Искам да знам как е успял — повторих, като извадих цигарите си и придърпах кутията от кока-кола към себе си.

— Знам само един начин. Обадил се на адвокатата си, който открил банкова депозитна сметка и изпратил банковата книжка на Лъки.

— Лъки? — попитах.

— Аха. „Компания за заеми Лъки“. Намира се на седемнайсета улица, близо до затвора — за по-удобно. Заложната къща на Чарли Лък за затворници. Позната също като „Заложни и си тръгни“. Ние с Чарли се виждаме от време на време, говорим си, разказваме си по някой виц. Понякога снася по малко информация, друг път мълчи като риба. За съжаление този път не пожела да проговори. Опитах се да го притисна,

но за нищо на света не искаше да ми каже името на адвоката на Прайс. Но имам подозрение, че не е местен човек.

— Прайс очевидно има връзки по върховете — казах.

— Явно — мрачно се съгласи Уесли.

— Въобще ли не проговори? — попитах.

— Имаше право да не говори и напълно се възползва от него — отговори Марино.

— Какво научихте за арсенала му? — Уесли отново си водеше бележки. — Проверихте ли го в отдела за регистрации?

Марино отговори:

— Регистриран е на негово име. Има разрешение да носи оръжие, издадено от някакъв изкуфял съдия тук, в Северна Вирджиния. Уви, съдията вече е пенсионер и се е преместил да живее някъде на юг. Според данните от районния съд, включени в досието, Прайс е бил ерген. По времето, когато е издадено разрешителното, е работил във Вашингтон, в някаква борсова къща, наречена „Финкълстайн“. И знаеш ли какво? „Финкълстайн“ вече не съществува.

— Ами шофьорското му досие? — Уесли продължаваше да пише.

— Няма глоби. Едно БМВ, модел 1989, е регистрирано на негово име, на адреса му във Вашингтон — апартамент близо до площад „Дюпон“, откъдето се е изнесъл миналата зима. От домоуправлението ми показаха договора му за наема. Там се е регистрирал като човек със собствен бизнес. Това все още го проучвам. Ще помоля данъчните служби да извадят документите за плащанията му през последните пет години.

— Възможно ли е да е частно ченге? — попитах.

— Не и в щата — отговори Марино.

Уесли ме погледна и каза:

— Някой го е наел. С каква цел — още не знаем. Явно се е провалил в изпълнението на задачата си. Който и да стои зад него, може да опита отново. Не искам да налетиш на следващия тип, Кей.

— Ще прозвучи ли банално, ако кажа, че и аз не го искам?

— Искам да те предупредя — продължи той като грижовен баща, — че ми се ще да избягваш да се поставяш в ситуации, в които можеш да си уязвима. Например смятам, че не е добра идея да седиш сама в

кабинета си, когато в сградата няма друг, освен теб. Нямам предвид само уикендите. Ако работиш до шест-седем вечерта и всички други вече са си отишли вкъщи, не е разумно да излизаш сама на тъмния паркинг, за да стигнеш до колата си. Не можеш ли да си тръгваш към пет, когато наоколо има сума ти хора?

— Ще го имам предвид — казах.

— Или ако се налага да закъснееш, Кей, обади се на охраната и ги помоли да те придружат до колата ти — продължи Уесли.

— По дяволите, по-добре се обади на мен — бързо предложи услугите си Марино. — Имаш номера на пейджъра ми. Ако случайно не съм на разположение, накарай диспечера да ти изпрати патрулна кола.

Страхотно, помислих си. Ако съм късметлия, може и да се добера вкъщи към полунощ.

— Просто бъди много внимателна — сериозно ме погледна Уесли. — Майтапът настрана — двама души вече бяха убити. Убиецът е все още на свобода. Изборът на жертвите и мотивите са достатъчно странни, за да повярвам, че всичко е възможно.

Думите му изплуваха в мислите ми повече от веднъж, докато шофирах към къщи. Когато всичко е възможно, нищо не е невъзможно. Едно плюс едно не прави три. Или прави? Изглеждаше, че смъртта на Стърлинг Харпър не принадлежи към същото уравнение като убийствата на брат й и Берил. Но ако принадлежеше?

— Каза ми, че госпожица Харпър била във от града в нощта на убийството на Берил — попитах Марино. — Научи ли нещо повече?

— Не.

— Смяташ ли, че е шофирала, където и да е ходила?

— Не. Единствената кола, която Харпърови са имали, е белият ролс-ройс, а брат й го е карал в нощта на убийството.

— Откъде знаеш?

— Разпитах в таверна „Кълпепър“ — отговори той. — Харпър е отишъл там по обичайното си време в онази вечер. Пристигнал към пет както винаги и си тръгнал към шест и половина.

В светлината на последните събития се съмнявах, че на някого ще се стори странно изявлението ми, че взимам годишен отпуск, което направих на събранието на персонала в понеделник сутрин. Предположението беше, че сблъсъкът ми с Джеб Прайс ме е притеснил

до такава степен, че имам нужда да замина, да се успокоя и да заровя глава в пясъка за известно време. Не съобщих на никого къде отивам, защото не знаех. Просто си тръгнах, като оставих зад себе си една тайно облекчена секретарка и бюро, затрупано с документи.

Върнах се у дома и прекарах почти цялата сутрин на телефона, като се обаждах на всяка авиолиния, обслужваща летището на Ричмънд, което беше най-удобното за Стърлинг Харпър.

— Да, знам, че има двайсет процента глоба — казах на продавачката. — Не ме разбирате. Не се опитвам да сменя билета. Това е било преди седмици. Опитвам се да разбера дали тя въобще се е качила на самолета.

— Билетът не е бил за вас?

— Не — казах за трети път. — Бил е издаден на нейно име.

— Тогава тя лично трябва да се свърже с нас.

— Стърлинг Харпър е мъртва. Тя не може лично да се свърже с вас.

Стреснато мълчание.

— Почина внезапно по времето, когато трябваше да пътува — обясних. — Ако може просто да проверите компютъра си...

Продължихме нататък. Струваше ми се, че вече мога да си изпея думите, без да се замисля. В компютрите на авиолиниите нямаше нищо. Това, което продавачите можах да ми кажат, съдейки по документите си, беше, че госпожица Харпър не е летяла от Ричмънд през последната седмица на октомври, когато Берил Мадисън беше убита. Също така не е и шофирала. Съмнявах се, че е взела автобус. Оставаха само влаковете.

Един от продавачите в „Амтрак“^[1], на име Джон, каза, че компютърът му не работел в момента и попита дали може да ми се обади по-късно. Затворих телефона и точно тогава на вратата се позвъни.

Беше малко преди обяд. Слънчевите лъчи образуваха ярки фигури във всекидневната ми и се отразяваха в предното стъкло на непознатата сребриста мазда, паркирана пред къщата ми. Бледият рус мъж, когото видях през шпионката, стоеше с наведена глава, яката на коженото му яке беше вдигната към ушите. Усещах тежестта на пистолета в ръката си. Пъгнах го в джоба на анцуга и отключих вратата. Не го познах, докато не застанахме един срещу друг.

— Доктор Скарпета? — нервно запита той.

Не го поканих вътре. Дясната ми ръка си остана в джоба, плътно обхванала дръжката на пистолета.

— Моля, извинете ме, че се появявам на прага ви по този начин — каза той. — Обадох се в офиса ви и ми съобщиха, че сте в отпуск. Намерих името ви в указателя, но телефонът даваше заето. Реших, че сте си у дома, а се налагаше да поговоря с вас. Може ли да вляза?

На живо изглеждаше още по-безопасен, отколкото на видеокасетата, която Марино ми беше показал.

— За какво става дума? — попитах твърдо.

— Берил Мадисън, за нея. Ъ-ъ... казвам се Ал Хънт. Няма да ви досаждам дълго, обещавам.

Отдръпнах се от вратата и той влезе вътре. Лицето му побеля като сняг, когато седна на канапето във всекидневната и видя дръжката на пистолета, която се подаваше от джоба ми, докато сядах на креслото срещу него.

— А, имате пистолет? — каза той.

— Да, имам — отговорих.

— Не обичам пистолетите.

— Не са особено симпатични — съгласих се.

— Не, мадам. Веднъж баща ми ме заведе на лов за сърни. Когато бях малък. Той уцели една сърна. Тя плачеше. Сърната плачеше. Лежеше на едната си страна и плачеше. Никога не съм можел да стрелям по нещо.

— Познавахте ли Берил Мадисън? — попитах.

— Полицията... полицията ме разпитва за нея — заекна той. — Един лейтенант. Марино. Лейтенант Марино. Дойде в автомивката, където работя, и говори с мен, после ме повика в управлението. Говорихме дълго време. Тя имаше навик да кара колата си при нас, за да я почистим. Така се запознах с нея.

Той продължаваше несвързания си разказ, а аз се зачудих какви ли цветове излъчвам. Стоманеносиньо? Вероятно и малко червено, защото бях нащрек и правех всичко възможно да не го покажа. Размислих дали да не го накарам да си тръгне, или да се обадя в полицията. Не можех да повярвам, че той седи в къщата ми. Може би неговата смелост и моята изненада обясняваха защо в крайна сметка не направих нищо. Прекъснах го.

— Господин Хънт...

— Моля, наричайте ме Ал.

— Добре, Ал. Защо искаше да ме видиш? Ако имаш някаква информация — защо не говориш с лейтенант Марино?

Той се изчерви и с неудобство втренчи поглед в ръцете си.

— Това, което искам да ви кажа, всъщност не принадлежи към категорията „полицейска информация“. Смятах, че ще ме разберете.

— Защо сте мислили така? Не ме познавате — отговорих.

— Вие сте се погрижили за Берил. А като правило, жените са почувствителни и състрадателни от мъжете.

Може и да беше толкова просто. А може и Хънт да е дошъл, защото е смятал, че аз няма да го унижа. Сега седеше и не откъсваше поглед от мен. Тъжен, нещастен, наранен поглед на човек, който се намира на ръба на паниката. Той запита:

— Доктор Скарпета, случвало ли ви се е някога да знаете нещо със сигурност, макар и да нямате доказателства, които да подкрепят вярата ви?

— Не съм ясновидка, ако това ви интересува — отговорих.

— Държете се като учен.

— Аз съм учен.

— Но сте имали подобно чувство — настоя той с отчаяни очи. — Знаете какво имам предвид, нали?

— Да — казах. — Мисля, че знам какво имаш предвид, Ал.

Младежът изглеждаше облекчен и си пое дълбоко дъх.

— Аз знам разни неща, доктор Скарпета. Знам кой е убил Берил. Въобще не реагирах.

— Познавам го, знам какво мисли, чувства, защо го е извършил — емоционално каза той. — Ако ви кажа, ще ми обещаете ли да се отнесете сериозно към разказа ми, да се замислите върху него и... ами... не искам да изтичате в полицията. Те не биха разбрали. Съгласна сте, нали?

— Ще се замисля много внимателно над това, което ще ми кажете — отговорих.

Ал се наведе напред. Очите му светеха на фона на измъченото лице, напомнящо за Ел Греко. Инстинктивно преместих дясната си ръка по-близо до джоба. Почувствах твърдата дръжка на пистолета под дланта си.

— Полицайте не разбират — започна той. — Те просто не могат да ме разберат. Например — защо съм напуснал психологията. Това полицайте не могат да си го обяснят. Имах научна степен. И какво? Работех като медицинска сестра, а сега — в автомивка. Наистина не мислите, че полицайте биха разбрали това, нали?

Не отговорих.

— Когато бях малък, си мечтаех да стана психолог, социален работник, дори психиатър. Всичко ми се отдаваше с лекота. Съвсем естествено. Способностите ми ме насочваха натам, такъв трябваше да бъда.

— Но не си — напомних му. — Защо?

— Защото това щеше да ме унищожи. Нямах контрол върху нещата, върху това, което ставаше с мен. Отдавам се изцяло на проблемите на хората, на техните характери и личността ми се задушаваше, изчезва. Не осъзнавах колко трагично е положението, докато не прекарах известно време в клиниката. За психичноболни престъпници. Това беше част от изследователската ми работа, за дипломата.

Ал ставаше все по-разсеян и объркан.

— Никога няма да забравя Франки. Франки беше параноик шизофреник. Пребил майка си до смърт с дебела тояга. Оpozнах Франки. Внимателно го преведох през целия му живот, докато стигнахме до онзи зимен следобед. Казах му: „Франки, Франки, какво беше това нещо? Какво натисна копчето? Спомняш ли си какво преминаваше през мислите ти, през нервите ти?“. Той ми отговори, че седял на стола пред огъня както винаги и гледал пламъците, когато те започнали да му нашепват. Да му нашепват ужасни, зловещи неща. Когато майка му влязла, тя го погледнала както винаги, но този път той го видял в очите ѝ. Гласовете станали толкова високи, че той не бил в състояние да мисли, а следващото нещо, което усетил, било, че целият е мокър и лепкав, а майка му вече нямала лице. Дошъл в съзнание, когато гласовете утихнали. Много ноци след това не можех да спя. Винаги, когато затворех очи, виждах Франки да плаче, облян в кръвта на майка си. Разбирах го. Разбирах това, което е извършил. С когото и да говорех, чиято история да чуех, всичко ми се отразяваше по този начин.

Седях спокойно, изключила въображението си. Опитвах се да бъда само лекар и учен. Попитах го:

— Някога искал ли си да убиеш някого, Ал?

— Всеки го е искал в даден момент — отговори той, когато срещна погледа ми.

— Всеки? Наистина ли мислиш така?

— Да. Всеки човек има подобно желание. Абсолютно.

— Кого си искал да убиеш? — запитах.

— Не притежавам пистолет или някакво друго опасно оръжие — каза Ал. — Защото не искам да имам възможността някога да се поддам на внезапен импулс. Веднъж да си представиш, че правиш нещо, да се свържеш с механизма на деянието, и вратата е открената. Може да стане. Всъщност всяко зловещо събитие, което се случва по света, първо се е зародило в мислите. Не сме добри или лоши, едното или другото. — Гласът му трепереше. — Дори класифицираните като луди имат собствени причини за това, което са извършили.

— Каква е причината за случилото се с Берил? — попитах.

Мислите ми бяха точно и ясно изказани. И все пак почувствах гадене, когато си представих черните петна по стените, прободните рани по гърдите ѝ, книгите ѝ, подредени по рафтовете, които безмълвно чакаха да бъдат прочетени.

— Човекът, който го е направил, я е обичал — каза Хънт.

— Доста жесток начин, за да го покаже, не мислиш ли?

— Любовта може да бъде жестока.

— Ти обичаше ли я?

— Ние много си приличахме.

— В какъв смисъл?

— Аутсайдери. — Той отново започна да изучава ръцете си. — Самотни, чувствителни и неразбрани. Това я правеше дистанцирана, внимателна и недостижима. Не знам нищо за нея — имам предвид, никой никога нищо не ми е разказвал. Но усещах човешкото съществуване у нея. Усещах, че тя знае твърде добре коя е и колко струва. Но беше дълбоко огорчена заради цената, която трябваше да плати за това, че е различна. Беше наранена. Не знам от какво. Нещо я беше наранило. Това ме накара да се тревожа за нея. Искях да се сближим, защото знаех, че мога да я разбера.

— Защо не опита да се сближиш с нея?

— Обстоятелствата не бяха подходящи. Може би, ако я бях срещнал някъде другаде...

— Разкажи ми за човека, който се отнесе така с нея, Ал. Той би ли се сближил с нея при подходящи обстоятелства?

— Не.

— Не?

— Не е можело да има подходящи обстоятелства, защото той е непълноценен и го знае — каза Хънт.

Внезапната му промяна беше смуцаваща. Сега той пое ролята на психолога. Гласът му беше по-спокоен. Концентрираше се усилено, здраво притиснал ръце в скута си. Заговори:

— Той има твърде лошо мнение за себе си и не може да изразява чувствата си по разумен начин. Привличането се превръща в мания, любовта става патологична. Когато обича, той трябва да притежава, защото се чувства несигурен и уплашен. Когато на тайната му любов не е отговорено, манията му се разраства още повече. Той се фокусира върху нея до такава степен, че способностите му да реагира и функционира нормално намаляват съвсем. Също както Франки е чувал гласове. Нещо го подтиква. Той вече няма контрол.

— Интелигентен ли е? — попитах.

— Сравнително.

— Образование?

— Проблемите му са такива, че той не може да функционира според интелектуалните си способности.

— Защо точно нея? Защо е избрал Берил Мадисън?

— Тя е имала свободата и славата, които му липсват — отговори Хънт със стъклен поглед. — Той смята, че си пада по нея, но не е само това. Той иска да притежава качествата, които му липсват. Исква да притежава и нея. В известен смисъл иска да се превърне в нея.

— Значи според теб той е знаел, че Берил е писателка?

— Доста малко неща могат да се пазят в тайна от него. По един или друг начин е разбрал за работата ѝ. Знаел е толкова много за нея, че когато тя е започнала да го осъзнава, се е почувствала ужасно уплашена и изтормозена.

— Разкажи ми за онази нощ — помолих го. — Какво се е случило в нощта, когато е умряла, Ал?

— Знам само това, което прочетох във вестниците.

— До какъв извод стигна от писаното по вестниците?

— Била е вкъщи — започна той. — Ставало е късно, когато той се е появил пред вратата ѝ. Най-вероятно тя го е пуснала вътре. По някое време преди полунощ той е напуснал къщата ѝ и алармената система е заработила. Била е намушкана до смърт. Има следи от сексуално насилие. Това прочетох.

— Имаш ли някаква теория за начина, по който всичко се е случило? — попитах директно. — Размишления върху това, което си прочел?

Той се размърда в стола си, маниерите му отново се промениха. Очите му изглеждаха искрящи от обзелите го силни емоции. Долната му устна затрепери.

— Виждам сцени — каза той.

— Какви?

— Неща, които не бих искал да разкажа на полицаите.

— Аз не съм полицай.

— Те не биха разбрали. Нещата, които виждам и чувам, без да има причина да ги знам. Като Франки. — Хънт преглътна сълзите си. — И като другите. Виждам какво е станало и го разбирам, макар никой да не ми е съобщавал подробностите. Но човек невинаги има нужда от детайли. Нито пък може да се добере до тях в повечето случаи. Знаете защо е така, нали?

— Не съм сигурна...

— Защото хората като Франки също не знаят подробностите. Това прилича на инцидент, който не можеш да си спомниш. Яснотата се завръща изведнъж. Все едно си се събудил от лош сън и се озоваваш вторачен в развалините. Майката, която вече няма лице. Или Берил, мъртва и окървавена. Франкитата се събуждат по време на бягството си или когато ченге, което не си спомнят да са викали, спре колата си пред къщата.

— Да не би да ми казваш, че убиецът на Берил не помни какво точно е извършил? — запитах внимателно.

Ал кимна.

— Напълно сигурен ли си?

— И най-способният психиатър би могъл да го разпитва в продължение на милион години и никога няма да получи точен отговор

— каза Хънт. — Истината никога няма да бъде узната. Тя трябва да бъде пресъздадена и доколкото е възможно — разтълкувана.

— Ти точно това си направил. Пресъздал и разтълкувал.

Ал облиза долната си устна. Дишането му беше затруднено.

— Искате ли да ви кажа какво виждам?

— Да — отговорих.

— От първия му контакт с нея е изтекло доста време — започна той. — Тя не е знаела за съществуването му, макар да е възможно да го е виждала някъде в миналото, без да му е обърнала внимание. Безсилието и манията му са го довели на прага ѝ. Нещо го е възбудило, накарало го е да изпита непреодолима нужда да застане срещу нея.

— Какво? — попитах. — Какво го е възбудило?

— Не знам.

— Какво е чувствал, когато е решил да тръгне след нея?

Хънт затвори очи и каза:

— Гняв. Гняв, причинен от неспособността му да направи нещата такива, каквито иска.

— Гняв, защото не е можел да има връзка с Берил?

Все още със затворени очи Ал бавно завъртя глава и каза:

— Не. Вероятно това е било най-близо до повърхността. Но корените са много по-дълбоки. Гняв, защото още от самото начало нито едно от желанията му не се е изпълнявало.

— Още от дете?

— Да.

— Бил ли е тормозен?

— Емоционално — отговори Хънт.

— От кого?

— От майка си. Когато е убил Берил, той всъщност е убил майка си.

— Учил ли си криминална психология, Ал? Четеш ли подобни неща?

Той отвори очи и се втренчи в мен, като че ли не беше чул въпроса ми. Продължи с много чувство:

— Трябва да разберете колко пъти си е представял този момент. Не е бил импулсивен. Искам да кажа, че не е отишъл в къщата ѝ набързо, без подготовка. Денят може да е избран импулсивно, но методът е бил планиран най-щателно. Той в никакъв случай не е можел

да си позволи тя да се стресне и да му откаже достъп до дома си. Би могла да се обади в полицията, да даде описанието му. И дори да не го арестуват, маската му ще бъде свалена и никога повече не би могъл да се доближи до нея. Създал е план, гарантиран да не се провали, нещо, което е приспало подозренията ѝ. Когато в онази нощ се е появил на вратата ѝ, той е изглеждал абсолютно безопасен, човек, на когото можеш да се довериш. Затова тя го е пуснала да влезе.

Представих си мъжа във фоайето на Берил, но не виждах лицето или цвета на косата му. Просто неясна фигура, придружена от блясъка на ножа, който той ѝ показва, преди да я убие.

— В този момент е започнал провалът му — продължи Хънт. — Той не си спомня какво точно се е случило. Паниката и ужасът ѝ не са му приятни. Не е обмислил напълно тази част от ритуала. Когато тя се затичва, за да избяга от него, и той вижда паниката в очите ѝ, той осъзнава напълно, че тя го отхвърля. Осъзнава ужасните неща, които върши, и изразява гнева към себе си като гняв, насочен към нея. Ярост. Бързо губи контрол над себе си и се превръща в най-ниското създание. Убиец. Унищожител. Безумен звяр, който реже, разкъсва и причинява болка. Писъците и кръвта ѝ са непоносими за него. Той унищожава прекрасното същество, което е боготворил толкова дълго време, но не може да понесе гледката на развалините.

Хънт ме погледна изтощено. Лицето му изглеждаше съсипано от силната емоция.

— Можете ли да разберете това, доктор Скарпета?

— Слушам внимателно — беше единственото, което успях да кажа.

— Той е във всеки от нас.

— Чувства ли разкаяние, Ал?

— Това е далеч от него — каза Хънт. — Не смятам, че се чувства доволен от извършеното или дори че напълно осъзнава какво е извършил. Чувствата му са объркани. В мислите си той няма да я остави да умре. Той мечтае за нея, преживява отново контактите си с нея, въобразява си, че връзката му с нея е била най-дълбоката, най-силната, защото е мислела за него, докато си е поемала дъх за последен път, а това е върховната близост с друго човешко същество. Във фантазиите си той си представя как тя мисли за него и след смъртта си. Но рационалната част от него е незадоволена и разстроена. Никой не

може да принадлежи напълно на друг човек и той започва сега да го разбира.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Деянието му не може да произведе желания ефект — отговори Хънт. — Той е несигурен в близостта им точно както никога не е бил сигурен в близостта с майка си. Отново недоверието. А и сега вижда други хора, които имат по-реална връзка с Берил от него.

— Кой например?

— Полицията. — Очите му се фокусираха върху мен. — И вие.

— Защото разследваме убийството й? — запитах и усетих ледена тръпка да преминава по гръбнака ми.

— Да.

— Защото тя е станала занимание за нас и връзката ни с нея е по-явна от неговата?

— Да.

— Накъде води това? — попитах.

— Кери Харпър е мъртъв.

— Той ли уби Харпър?

— Да.

— Защо? — Нервно запалих цигара.

— Извършеното с Берил е любов — отговори Ал. — Извършеното с Харпър е омраза. Сега той чувства омраза. Всеки, свързан с Берил, е в опасност. Това исках да обясня на лейтенант Марино, на полицията. Но знаех, че няма да свърши работа. Той... те... те просто ще си помислят, че ми се е разхлопала някоя дъска.

— Кой е той? — попитах. — Кой уби Берил?

Ал Хънт се премести на края на канапето и разтри очите си. Когато ме погледна, бузите му бяха покрити с червени петна.

— Джим Джим — прошепна той.

— Джим Джим? — повторих озадачено.

— Не знам. — Гласът му се пречупи. — Продължавам да чувам това име в ума си, чувам го, чувам го...

Седях адски кротко.

— Толкова отдавна бях в болницата „Валхала“ — каза той.

— Криминалното отделение? — не можах да се сдържа. — Този Джим Джим беше ли пациент, докато ти се намираше в болницата?

— Не съм сигурен. — Чувствата се трупаха в гласа му като гръмотевични облаци. — Чувам името му и виждам това място. Мислите ми се връщат към мрачните спомени. Като че ли ме поглъща някакво течение. Беше толкова отдавна. Много неща вече са се изтрили. Джим Джим. Джим Джим. Като почукването на дъжда. Звукът не спира. Причинява ми главоболия.

— Кога беше това? — поисках да узная.

— Преди десет години — извика Хънт.

Осъзнах, че не е възможно тогава Хънт да е работил върху научната си степен. Бил е още тийнейджър.

— Ал — казах. — Ти не си правил изследвания в клиниката. Бил си пациент там, нали?

Той закри лицето си с ръце и заплака. Когато най-после си възвърна самоконтрола, отказа да говори повече. Очевидно беше дълбоко разстроен. Промърмори, че закъснява за някаква среща, и почти побягна през вратата. Сърцето ми биеше лудо и не искаше да се успокои. Направих си кафе и се заразождах из кухнята, като се опитвах да реша какво да предприема. Подскочих, когато иззвъня телефонът.

— Кей Скарпета, моля.

— На телефона.

— Обажда се Джон, от „Амтрак“. Най-после получих информацията, която ви интересуваше, мадам. Да видим сега... Стърлинг Харпър е имала билет за влака на двацет и седми октомври, с връщане на трийсет и първи. Според документите тя се е намирала във влака, или поне някой с нейния билет е бил там. Искате ли часовете?

— Да, моля — отговорих и отбелязах всичко в бележника си. — Кой са гарите?

— Тръгване от Фредериксбърг, посока Балтимор.

Опитах да се обадя на Марино. Бил някъде из улиците.

Надвечер ми звънна, за да ми съобщи новините си.

— Искаш ли да дойда? — запитах зашеметена.

— Не виждам смисъл — долетя гласът на Марино по линията. — Няма съмнение, че той го е направил. Написал е бележка и я закачил на шортите си. Казва, че съжалява, но не можел да понесе повече. Горедолу — това е всичко. Няма нищо подозрително на мястото. Вече

ще тръгваме. Доктор Коулман е тук — добави той, като че ли да ме успокои, че един от помощниците ми се намира там.

Малко след като Ал Хънт напусна къщата ми, се прибрал в собствения си дом — луксозна къща в колониален стил, където живеел с родителите си. Взел бележник и химикалка от кабинета на баща си. Спуснал се по стълбите към мазето и свалил черния си кожен колан. Оставил обувките и панталона си на пода. По-късно майка му слязла долу, за да сложи прането в пералнята. Намерила единствения си син обесен на една тръба в помещението за пералнята.

[1] Американските железници. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11.

След полунощ започна да вали леден дъжд и до сутринта светът беше като стъклен. В събота си останах вкъщи. Разговорът ми с Ал Хънт непрестанно се появяваше в главата ми, като нарушаваше самотата на личните ми проблеми подобно на топящия се лед под прозореца ми. Чувствах се виновна. Като всеки смъртен, свързан по някакъв начин с нечие самоубийство, глупаво вярвах, че съм можела да направя нещо, за да го предотвратя.

Сковано го прибавих към списъка. Четирима души бяха мъртви. Два от смъртните случаи бяха жестоки, зловещи убийства. Другите два — не, но всичките случаи бяха свързани по някакъв начин. Вероятно чрез едно яркооранжево влакънце. В събота и неделя работих вкъщи, защото служебният кабинет само би ми напомнил, че вече не ръководя нещата, а и ми се струваше, че никой там не се нуждае от мен. Работата си продължаваше и без моето участие. Хората търсеха близостта ми и после умираха. Уважавани колеги като главния прокурор искаха отговори, а аз нищо не можех да им предложа.

Борих се по единствения начин, който знаех. Седях пред компютъра, пишех бележки по случаите и ровех из документацията. Проведох и много телефонни разговори.

Видях Марино чак в понеделник сутрин, когато се срещнахме на гара „Амтрак“ на „Стейпълс милс роуд“. Минахме между два чакащи влака. Мрачният зимен въздух бе затоплен от двигателите и миришеше на бензин. Намерихме си места в задната част на влака и подновихме започнатия на гарата разговор.

— Доктор Мастърсън не беше особено приказлив — казах аз за психиатъра на Хънт, докато внимателно нагласях пазарската чанта, която носех. — Подозирам, че помни Хънт много по-добре, отколкото казва.

Защо винаги ми се падаше място, където облегалката за крака не работеше? Марино се прозя широко и дръпна своята облегалка, която,

разбира се, беше в изправност. Не ми предложи да си сменим местата. Ако го беше направил, щях да приема.

— Значи Хънт трябва да е бил осемнайсет, деветнайсетгодишен по времето в лудницата.

— Да. Лекували са го от силна депресия.

— Аха, така и предполагах.

— Това пък какво означава? — попитах.

— Тоя тип хора са вечно в депресия.

— Кой е този „тип“, Марино?

— Ами мога само да ти кажа, че думата „педал“ ми мина през главата на няколко пъти, докато говорех с него.

Думата „педал“ минаваше през главата на Марино винаги когато говореше с човек, който беше по-различен.

Влакът се хлъзна напред безшумно, като напускаща пристанището лодка.

— Ще ми се да беше записала този разговор — продължи Марино, като отново се прозя.

— С доктор Мастърсън?

— Не, с Хънт. Когато се е отбил в колибката ти.

— Беше съвсем незначителен — отговорих с неудобство.

— Не знам. Струва ми се, че проклетият откачалник е знаел адски много. Ужасно ми се иска да беше поживял поне още малко.

Разказаното от Хънт в моята всекидневна би имало значение, ако той беше все още жив и нямаше желязно алиби. Полицията беше преровила къщата на родителите му. Не бяха намерили нищо, което да свързва Хънт с убийствата на Берил Мадисън и Кери Харпър. Освен това Хънт вечерял с родителите си в техния клуб в деня на убийството на Берил, а когато Кери Харпър бил заклан, се намирал с родителите си в операта. Историите бяха проверени. Родителите на Хънт казваха истината.

Раздрусаме се, олюляхме се и потеглихме на север. Свирката на влака виеше тъжно.

— Историята с Берил го е бутнала в пропастта — каза Марино. — Моето мнение е, че се е вживял в ролята на убиеца до такава степен, че е мръднал, и е решил да се самоубие, за да не очисти още някого.

— Струва ми се по-вероятно Берил да е отворила стара рана — отговорих. — Напомнила му е за неспособността му да завързва

приятелства.

— Звучи като че ли той и убиецът са замесени от едно и също тесто. И двамата неспособни да осъществят връзка с жена. И двамата загубеняци.

— Хънт не беше престъпник.

— Може да е имал склонност и да не е могъл да живее с тази мисъл — предположи Марино.

— Не знаем кой е убил Берил и Харпър — напомних му. — Не знаем дали е някой като Хънт. Нямаме и идея за мотива. Убиецът може да е просто някой като Джеб Прайс. Или някой, наречен Джим Джим.

— Джим Джим друг път — каза Марино заядливо.

— Смятам, че не можем да си позволим да пропускаме каквото и да е.

— Моля, заповядай. Намери някой Джим Джим, дипломиран в клиника „Валхала“, който в момента работи на половин длъжност като терорист и разнася със себе си оранжеви акрилни влакна, и ми звъни един телефон. — Той се настани удобно на мястото си, затвори очи и измърмори: — Имам нужда от почивка.

— И аз също — казах. — Имам нужда да си почина от теб.

Снощи Бентън Уесли ми се обади, за да поговорим за Хънт. Споменах му къде възнамерявам да отида и защо. Той беше категоричен, че не е разумно да ходя сама. Очевидно си представяше терористи, автоматични оръжия и куршуми „Глейзър“. Настоя Марино да ме придружи, а аз нямаше да имам нищо против, ако това не се бе оказало такова изпитание. За влака в седем без петнайсет не бяха останали никакви билети, затова Марино беше резервирал места за пет без десет. Рискувах да отида в службата в три часа сутринта, за да взема кутията от стиропор, която сега се намираще в чантата ми. Чувствах се изтощена физически и ужасно ми се спеше. Нямаше нужда някой като Джеб Прайс да ме убива. Моят ангел-пазител Марино щеше да ми спести затрудненията.

Другите пътници спяха. Лампите над главите им бяха загасени. Скоро преминахме бавно през Ашланд и се зачудих на хората, които живееха в красивите бели къщи срещу железопътната линия. Прозорците тъмнееха, пред вратите се виждаха пилони за знамена. Минахме покрай заспали витрини — бръснарница, книжарница, банка, после набрахме скорост и завихме покрай колежа „Рандолф-Мейкън“.

Футболното му игрище беше замръзнало и в този ранен час на него имаше само няколко шарени шейни. Зад града се виждаха гори и червена глинеста почва. Седях облегната назад, унесена от ритъма на влака. Колкото повече се отдалечавахме от Ричмънд, толкова повече се успокоявах и без да имам намерение да го правя, заспах.

Не сънувах, но спях около час и когато отворих очи, небето беше изсветляло и преминавахме над река Куантико. Водата приличаше на излъскано олово, осветено на места от лодките. Сетих се за Марк. Спомних си за нощта в Ню Йорк и за отдавна отминали времена. Не го бях чувала от последното му загадъчно съобщение, оставено на телефонния ми секретар. Чудех се какво ли прави, а в същото време се страхувах да узная истината.

Марино се надигна и ме погледна с изморени очи. Беше време за закуска и цигара, не задължително в този ред.

Вагон-ресторантът беше пълен със сънливи клиенти, каквито можеха да се видят на всяка автобусна спирка в Америка. Млад мъж дремеше, без да обръща внимание на звуците, идващи от слушалките на уокмена му. Изморена жена държеше заспало бебе. Възрастна двойка играеше карти. Намерихме свободна маса в един ъгъл. Марино отиде да се погрижи за храната, а аз запалих цигара. Единственото положително нещо, което можех да кажа за сандвичите с яйце и шунка, които донесе, беше, че са горещи. Кафето не беше лошо.

Марино разкъса целофана със зъби и погледна към пазарската чанта, която бях оставила на седалката до себе си. В нея се намираше кутията от стиропор, която съдържаше образци от дроба на Стърлинг Харпър, епруветки с кръвта ѝ и стомашното ѝ съдържание, всичко опаковано в сух лед.

— Колко време още няма да се разтопи? — попита той.

— Ще стигнем там съвсем навреме, стига да не се отклоняваме никъде — отговорих.

— Като говорим за време, това е нещото, което за момента имаме дори в излишък. Имаш ли нещо против да ми повториш цялата тази дивотия със сиропа за кашлица? Снощи, когато говореше за това, бях полузаспал.

— Да, точно както си тази сутрин.

— Никога ли не се изморяваш?

— Толкова съм уморена, Марино, че не съм сигурна дали ще оживея.

— Е, по-добре ще е да оживееш. Аз нямам намерение да доставям тия гадости самичък — каза той и се протегна към кафето си.

Започнах да обяснявам внимателно като на лекция:

— Активната съставка в сиропа за кашлица, който намерихме в банята на госпожица Харпър, е декстрометорфан, аналог на кодеина. Той е безвреден, освен ако не погълнеш гигантска доза. Той е ди-изомер на съединение, чието име нищо не ти говори...

— Айде бе! Откъде знаеш, че нищо не ми говори?

— Три-метокси-Н-метилморфинан.

— Права си. Не ми говори абсолютно нищо.

Продължих:

— Има друго лекарство, което е ел-изомер на същото съединение, на което декстрометорфанът е ди-изомер. Този ел-изомер се нарича левометорфан, наркотик, около пет пъти по-силен от морфина. Единствената разлика между двете лекарства може да се установи чрез едно оптическо въртящо се устройство, наречено полариметър. Декстрометорфанът се завърта надясно, а левометорфанът — наляво.

— С други думи, без тая измишльотина не можеш да откриеш разлика между двете лекарства — заключи Марино.

— Не и при рутинните токсикологични тестове — отговорих. — Левометорфанът изглежда като декстрометорфан, защото съставките са едни и същи. Единствената забележима разлика е, че пречупват светлината в противоположни посоки точно както ди-захароза и ел-захароза пречупват светлината в противоположни посоки, макар структурно и двете да са един и същи дизахарид. Ди-захарозата е захарта, която си слагаш в кафето. Ел-захарозата няма хранителна стойност за човека.

— Май не мога да загрея — каза Марино и разтърка очите си. — Как може съединенията да са едновременно еднакви и различни?

— Помисли за тях като за еднояйчни близнаци. Не са един и същи човек, но изглеждат еднакво. Само дето единият е левак, а другият — десняк. Единият е безвреден, другият — достатъчно силен, за да убие. Помогна ли ти?

— Ами, предполагам, да. Та какво количество от този левометорфан ѝ е трябвал на госпожица Харпър, за да се самоубие?

— Смятам, че трийсет милиграма биха свършили работа. Петнайсет двемилиграмови таблетки например — отговорих.

— И какво става после?

— Бързо изпадаш в безсъзнание и умираш.

— Мислиш ли, че е знаела за тая работа с изомерите?

— Възможно е. Знаем, че е била болна от рак. Подозираме, че е искала да прикрие самоубийството си, което обяснява разтопената пластмаса в камината и пепелта от това, което е изгорила, преди да умре. Вероятно е оставила шишенцето от сироп на видно място, за да ни заблуди. След като го бях видяла, не се учудих, че при изследванията ѝ се появи декстрометорфан.

Госпожица Харпър нямаше живи роднини. Ако въобще имаше някакви приятели, то те не бяха много, а и не правеше впечатление на човек, който пътува често. След като научих, че наскоро е пътувала до Балтимор, първото, което ми дойде наум, беше „Джон Хопкинс“ — една от най-добрите ракови болници в света. Едно бързо обаждане потвърди, че Стърлинг Харпър периодично е посещавала болницата за изследвания на кръв и костен мозък — практика, свързана с някакво заболяване, което е пазела в тайна. Парченцата изведнъж се сглобиха в главата ми, когато получих информация за лечението ѝ. Лабораториите в службата ми нямаха полариметър или друг апарат за тестване за левометорфан. Доктор Исмаил от „Джон Хопкинс“ обеща да ми помогне, ако му занеса необходимите проби.

Нямаше още седем часът, а вече се намирахме в покрайнините. Преминахме покрай гори и блата и изведнъж се появи градът. Между дърветата проблясваше белият мемориал на Джеферсън. Високите служебни сгради бяха толкова близо, че виждах лампите и растенията зад идеално измитите прозорци. После влакът навлезе под земята като къртица и спря на гарата.

Намерихме доктор Исмаил в лабораторията на онкологията. Отворих пазарската чанта и поставих малката кутия на бюрото му.

— Това ли са образците, за които говорихме? — попита той усмихнато.

— Да — отговорих. — Би трябвало да са все още замразени. Дойдохме тук направо от гарата.

— Ако концентратите са добри, ще мога да ви дам отговор след един-два дни.

— Какво точно ще правите с тях? — попита Марино, докато се оглеждаше из лабораторията, която изглеждаше като всяка друга лаборатория, която бях виждала.

— Всъщност е много просто — обясни търпеливо доктор Исмаил. — Първо ще взема проба от стомашното съдържание. Това е най-дългата и досадна част от теста. След като свърша с това, ще сложа пробата в полариметъра, който прилича на телескоп, но има ротаторни лещи. Гледам през стъклото и въртя лещите наляво и надясно. Ако въпросното лекарство е декстрометорфан, то ще пречупи светлината надясно. Точно обратното се отнася за левометорфана.

Той продължи с обяснението, че левометорфанът е много ефективно болкоуспокоително и се предписва почти само на хора, болни от рак. Тъй като лекарството е произведено тук, той имал списък на всички пациенти на клиниката, които го взимат. Целта била да се установи терапевтичният му обхват. Ползата за нас беше, че имаха картон за лечението на госпожица Харпър.

— Тя идваше тук на всеки два месеца за изследване на кръвта и костния мозък. При всяко посещение я снабдявахме с около двеста и петдесет двемилиграмови таблетки — каза доктор Исмаил, като приглаждаше страниците на дебелия дневник. — Да видим... За последен път е идвала на двайсет и осми октомври. Трябва да са й останали поне седемдесет и пет, ако не и сто таблетки.

— Не ги открихме — казах.

— Срамота — погледна ме той с тъмните си тъжни очи. — Тя се справяше толкова добре. Много симпатична жена. Винаги се радвах да видя нея и дъщеря ѝ.

Запитах объркано:

— Дъщеря ѝ?

— Така мисля. Млада дама. Руса...

Марино го прекъсна:

— Тя придружаваше ли госпожица Харпър и последния път — в края на октомври?

Доктор Исмаил се замисли и отговори:

— Не. Не си спомням да съм я видял тогава. Госпожица Харпър беше сама.

— От колко години идваше тя тук? — попитах.

— Ще трябва да извадя картона ѝ. Струва ми се — от няколко. Най-малко две.

— Дъщеря ѝ — младата руса жена — винаги ли идваше с нея?

— Отначало — не толкова често — отговори той. — Но през последната година придружаваше госпожица Харпър при всяко посещение, освен по време на последното през октомври, а май и при предишното. Бях наистина впечатлен. Хубаво е да имаш подкрепата на семейството си, когато си тежко болен.

— Къде отсядаше госпожица Харпър, когато идваше тук? — Челюстните мускули на Марино отново се раздвижиха.

— Повечето ни пациенти отсядат в близките хотели. Но госпожица Харпър харесваше пристанището — каза доктор Исмаил.

Реакциите ми бяха забавени от напрежението и липсата на сън.

— Не знаете ли в кой хотел? — настоя Марино.

— Не. Нямам идея...

Изведнъж видях части от думи върху бяла пепел. Прекъснах ги:

— Мога ли да видя телефонния указател?

Петнайсет минути по-късно ние с Марино стояхме на улицата и чакахме такси. Слънцето грееше, но беше доста студено.

— По дяволите — повтори той. — Надявам се да си права.

— Скоро ще разберем — напрегнато отговорих аз.

В телефонния указател беше регистриран хотел „Пристанище Корт“. „Нище Ко“, „нище К“. Все още виждах миниатюрните черни буквички по остатъците от изгорена хартия. Хотелът беше един от най-люксовите в града. Намираше се точно срещу пристанището.

— Ще ти кажа какво не разбирам — продължи Марино. — Защо е цялото това безпокойство? Тя се е самоубила, нали така? Защо толкова се е затруднила да го направи по такъв тайнствен начин? Схващаш ли нещо?

— Тя беше горда жена. Сигурно е гледала на самоубийството като срамно нещо. Вероятно не е искала никой да разбере. Възможно е да е избрала да се самоубие, когато аз се намирам в къщата ѝ.

— Защо?

— Може да не е искала да намерят тялото ѝ след една седмица или повече.

Движението беше ужасно и започвах да се чудя как ще стигнем до пристанището.

— И смяташ, че наистина е знаела за тая работа с изомерите?

— Така мисля — отговорих.

— Какво те кара да го мислиш?

— Защото е искала достойна смърт, Марино. Възможно е да е планирала самоубийството си от дълго време. Да е смятала да го извърши, ако левкемията ѝ се изостри и тя не може повече да понася страданието и това, че кара и околните да страдат. Левометорфанът е страхотен избор. В повечето случаи дори нямаше да бъде открит, особено при положение че в дома ѝ сме намерили сироп за кашлица.

— А стига бе — изсумтя той.

Слава богу, най-последно такси ни забеляза и се отправи към нас.

— Впечатлен съм. Наистина съм адски впечатлен.

— Това е трагедия, Марино.

— Не знам. — Той разпечата пакетче дъвка и започна да дъвче ожесточено. — И аз не бих искал да съм проснат в някое болнично легло, с маркучи в носа си. Сигурно бих разсъждавал като нея.

— Тя не се самоуби заради рака.

— Знам. Но е свързано. Трябва да е. Тя вече не е за този свят така или иначе. После очистват Берил. След това и брат ѝ. — Той сви рамене. — Защо да живее?

Качихме се в таксито и дадохме адреса на шофьора. Десет минути пътувахме в мълчание. После таксито намали и внимателно премина под тясна арка, водеща към двор с много цветни лехи и малки дръвчета. Портиер, издокаран с фрак и цилиндър, се появи до лакътя ми и ме ескортира до великолепното фоайе, обзаведено в розово и кремаво. Всичко беше ново и чисто, излъскано до блясък. По мебелите бяха подредени свежи цветя. Елегантните членове на хотелския персонал се движеха почти незабележимо наоколо, готови веднага да окажат помощ на някой от клиентите.

Въведоха ни в прекрасен кабинет, където добре облечен управител говореше по телефона. Т. М. Бланд, както гласеше месинговата табелка на бюрото му, погледна към нас и бързо приключи разговора си. Марино не загуби дълго време в обяснения какво точно искаме.

— Списъкът с гостите ни е поверителен — отговори усмихнато господин Бланд.

Марино седна в едно от кожените кресла, запали цигара, без да обръща внимание на надписа „Благодарим ви, че не пушите“, който ясно се виждаше на стената, после извади портфейла си и показа полицейската значка.

— Името ми е Пийт Марино — лаконично каза той. — Ричмъндска полиция, отдел „Убийства“. Това е доктор Скарпета, главният съдебен лекар на Вирджиния. Напълно разбираме настояването ви за дискретност и уважаваме хотела ви заради това, господин Бланд. Но както виждате, Стърлинг Харпър е мъртва. Брат ѝ — Кери Харпър — също. А и Берил Мадисън е мъртва. Кери Харпър и Берил Мадисън бяха убити. Не сме абсолютно сигурни какво точно се е случило с госпожица Харпър. Точно затова сме тук.

— Чета вестници, детектив Марино — каза Бланд.

Усетих, че самообладанието му го напуска.

— Нашият хотел ще сътрудничи на властите по всеки възможен начин.

— Значи те са отседнали тук — каза лейтенантът.

— Кери Харпър никога не е бил наш гост.

— Но сестра му и Берил Мадисън са били.

— Това е вярно — съгласи се Бланд.

— Колко често и кога за последен път?

— Ще трябва да проверя сметката на госпожица Харпър — отговори управителят. — Бихте ли ме извинили за момент?

Той ни остави за не повече от петнайсет минути. Завърна се и ни подаде компютърна разпечатка.

— Както виждате — каза той, докато отново се настаняваше на стола си, — госпожица Харпър и Берил Мадисън са отседнали при нас шест пъти през последните година и половина.

— Приблизително на всеки два месеца — размислих на глас, като проверявах датите на листа. — Освен през последната седмица на август и края на октомври. Изглежда, тогава госпожица Харпър е идвала тук сама.

Той кимна.

— Каква беше причината за посещенията им? — запита Марино.

— Вероятно бизнес. Пазар. Просто почивка. Наистина не знам. В хотела нямаме практика да наблюдаваме гостите си.

— Аз пък нямам практика да се интересувам от гостите ви, освен ако не се сблъскам с трупите им — каза Марино. — Разкажете ми каквото сте забелязали при посещенията на двете дами.

Усмивката на управителя изчезна. Той нервно се заигра със златната си химикалка. Изглеждаше захласнат по мисълта за какво ли би могла да служи същата тази химикалка. Най-после я прибра в джоба на колосаната си розова риза и прочисти гърлото си.

— Мога да ви кажа само това, което съм забелязал — започна той.

— Направете го — каза Марино.

— Двете дами уреждаха пътуването си поотделно. Обикновено госпожица Харпър пристигаше една нощ преди Берил Мадисън и често си заминаваха поотделно и по различно време.

— Какво искате да кажете с това, че са заминавали по различно време?

— Имам предвид, че можеше да напуснат хотела в един и същи ден, но в различни часове, и не използваха един и същи транспорт. Например — никога не пътуваха в общо такси.

— И двете ли тръгваха към железопътната гара? — попитах.

— Струва ми се, че госпожица Мадисън често наемаше лимузина до летището — отговори управителят. — А госпожица Харпър обикновено пътуваше с влак.

— Как бяха настанени? — запитах, докато разучавах разпечатката.

— Да — намеси се Марино. — Тук не пише нищо за стаите им — почука той с пръст по разпечатката. — В единична или двойна стая отсядаха? Нали знаете, едно или две легла?

Господин Бланд се изчерви от грубия намек и отговори:

— Винаги отсядаха в двойна стая с изглед към водата. Те бяха гости на хотела, детектив Марино, ако наистина се нуждаете от тези подробности, които със сигурност не са за публикуване.

— Хей, на какво, по дяволите, приличам? На проклет репортер?

— Казвате, че са отсядали в хотела безплатно? — попитах объркано.

— Да, мадам.

— Имате ли нещо против да ни обясните?

— Такова беше желанието на Джоузеф Мактиг — отговори Бланд.

— Моля? — наведох се напред и се втренчих в него. — Предприемачът от Ричмънд? За този Джоузеф Мактиг ли говорите?

— Покойният господин Мактиг беше един от строителите на района около пристанището. Предприятията му имаха значителен интерес в този хотел. Неговото желание беше да се грижим по най-добрия възможен начин за госпожица Харпър и ние продължихме да изпълняваме дълга си и след смъртта му.

Минути по-късно подадох една банкнота на портиера и той светкавично ни осигури такси.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш кой, по дяволите, е този Джоузеф Мактиг? — попита Марино, когато се включихме в движението. — Имам чувството, че знаеш.

— Посетих жена му в Ричмънд. В „Кралските градини“. Разказах ти за това.

— Боже господи!

— Да, и на мен ми се взе акълът — съгласих се.

— Схващаш ли поне нещичко от тая бъркотия?

Не бях сигурна, но определени подозрения се появяваха в мислите ми.

— Звучи ми доста странно — продължи Марино. — Да започнем с това, че Стърлинг Харпър се е качвала на влака, а Берил обикновено е летяла със самолет, когато и двете са отивали в една и съща посока.

— Това не е толкова странно — казах. — Естествено е било да не пътуват заедно. Не са можели да рискуват. Не е трябвало да имат никаква връзка. Ако Кери Харпър е взимал сестра си от гарата, не е имало начин Берил изведнъж да изчезне, при положение че тя и Стърлинг са пътували заедно. — Спрях, защото се сетих още нещо. — А може и госпожица Харпър да е помагала на Берил за книгата ѝ, да ѝ е давала информация за семейство Харпър.

Марино гледаше през прозореца. Обърна се към мен и каза:

— Според мен двете дами са били прикрити лесбийки.

Видях любопитния поглед на шофьора в огледалото.

— Мисля, че са се обичали — казах простичко.

— Ами да. Имали са тайна връзка и са се виждали на всеки два месеца тук, в Балтимор, където никой не ги познава и не им обръща внимание. Знаеш ли какво си мисля — настоя Марино. — Възможно е Берил да е заминала за Кий Уест точно по тази причина. Била е лесбийка, а там е щяла да се чувства у дома си.

— Хомофобията ти наистина е налудничава, Марино, а и уморителна. Трябва да внимаваш. Хората може да започнат да си мислят нещо за теб.

— Да бе — каза той подигравателно.

Замълчах.

Той продължи:

— Важното е, че Берил може да си е намерила приятелка там.

— Вероятно ще трябва да проучиш тази възможност.

— Никога. В никакъв случай няма да се оставя да ме ухапе някой проклет комар в американската столица на СПИН-а. А да седна на приказки с тълпа обратни не съвпада с идеята ми за добро прекарване.

— Помоли ли полицията във Флорида да провери връзките й там? — попитах сериозно.

— Казаха, че са поразпитали тук-там. Мръсна задача им възложихме. Страхували се да хапнат или да пийнат нещичко. Един от педалите от ресторанта, за който тя пише в писмата си, умира от СПИН сега. Ченгетата трябвало да носят ръкавици през цялото време.

— По време на разпитите?

— Да. И хирургически маски — поне когато са говорили с умирация. Не са открили нищо полезно, информацията не струвала и петак.

— Сигурно — отбелязах. — Когато се държиш с хората като с прокажени, не е твърде вероятно да започнат да откровеничат с теб.

— Ако ме питат мен, би трябвало да отрежат тази част от Флорида и да я пуснат да отплува в океана.

— За щастие никой не те пита — казах.

Прибрах се на свечеряване. На телефонния ми секретар бяха записани няколко съобщения. Надявах се, че едно от тях ще бъде от Марк. Седнах на ръба на леглото, отпихах от виното си и с половин ухо слушах гласовете, идващи от касетата.

Берта, домашната ми помощница, имала грип и съобщаваше, че няма да може да дойде на следващия ден. Главният прокурор настояваше да се срещне с мен за закуска утре сутрин и ми поднасяше приятната новина, че изпълнителите на завещанието на Берил Мадисън ще ни съдят за изгубения ръкопис. Трима журналисти напиреха да научат подробности за последните събития, а майка ми искаше да разбере какво предпочитам за Коледа — пуйка или свинско. Това беше начинът ѝ да узнае дали ще може да разчита на присъствието ми поне на един празник през годината.

Не разпознах следващия задъхан глас.

— Имаш толкова красива руса коса. Истинска ли е, или се изрусяваш, Кей?

Превъртях касетата. Почти обезумяла отворих чекмеджето на нощното си шкафче.

— Истинска ли е, или се изрусяваш, Кей? Оставих ти малко подаръче на задната врата.

Зашеметена и с пистолета в ръка, превъртях касетата още веднъж. Гласът беше тих и спокоен. Почти шепнеше. Бял мъж. Не можех да доловя акцент или да усетя някаква емоция в тона. Звукът от собствените ми крака по стълбите ме стресна. Палех лампите във всяка стая, покрай която преминавах. Задната врата се намираше зад кухнята. Сърцето ми заби лудо, когато заставах от едната страна на големия прозорец, който гледаше към хранилката за птици, и леко разтворих завесите, като държах пистолета високо, с насочено към тавана дуло.

Слабата лампа над вратата осветяваше тъмната морава и хвърляше зловещи сенки към черните дървета в края на двора ми. Тухлената тераса беше гола. Не видях нищо на стъпалата. Поставих ръка на бравата и няколко секунди стоях адски тихо. Докато отключвах, имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне.

Нещо подраскваше едва доловимо по дървената врата и когато видях какво е закачено от външната страна на бравата, затръшнах вратата толкова силно, че прозорците се разлюляха.

Марино звучеше като че ли го вдигам от сън.

— Ела веднага тук! — извиках в слушалката и усетих, че гласът ми е повишен с около една октава.

— Стой спокойно — твърдо каза той. — Не отваряй вратата на никого, докато не дойда. Разбра ли? Тръгвам.

Четири патрулни коли бяха паркирани пред къщата ми. В тъмнината полицаите претърсваха храстите и горичките наоколо, като си светеха с мощни фенери.

— Криминалният отдел е на път — каза Марино и остави радиостанцията на кухненската ми маса. — Съмнявам се, че оня кретен е все още наоколо, но искам да съм абсолютно сигурен, преди да опразним мястото.

За първи път виждах Марино в джинси. Можеше да изглежда дори стилин, ако не бяха белите спортни чорапи и черните обувки, а и сивата му фланелка беше един номер по-малка. Ароматът на свежо кафе изпълни кухнята. Правех гигантско количество, достатъчно за половината квартал. Очите ми се стрелкаха наоколо, търсейки още някаква работа, с която да се заема.

— Разкажи ми го пак, много бавно — каза Марино, докато палеше цигара.

— Слушах съобщенията от телефонния секретар — повторих. — Стигнах до последното. Беше този глас — млад мъж, бял. Ще трябва и ти самият да го чуеш. Каза нещо за косата ми. Искаше да знае дали я изрусявам.

Очите на Марино недискретно се спряха на корените ми.

— После каза, че ми е оставил малък подарък на задната врата. Слязох тук, погледнах през прозореца, но не видях нищо. Не знам какво очаквах. Вероятно нещо противно, опаковано в хубава кутия като подарък. Отворих вратата и чух нещо да драска по нея. То беше закачено от външната страна на бравата.

В найлоновия плик за улики в средата на масата имаше необичаен златен медальон, закачен на дебел златен ланец.

— Сигурен ли си, че Харпър е носил точно това в кръчмата? — попитах отново.

— Да — отговори Марино с намръщено лице. — Няма съмнение. Няма съмнение и къде се е намирало проклетото нещо през цялото време. Смахнатият го е взел от трупа на Харпър и сега го получаваш

като ранен коледен подарък. Изглежда, нашето приятелче си е паднало по теб.

— О, моля те — нервно казах аз.

— Хей, аз го приемам съвсем сериозно, ясно? — Той не се усмихваше, когато придърпа към себе си плика и прегледа внимателно колието. — Забеляза ли, че закопчалката е изкривена, а също и малката халкичка накрая? Изглежда, са се счупили, когато го е дръпнал от врата на Харпър. После вероятно ги е поправил с малки клещи. Може би го е носил. Мамка му! Откри ли рани от верижката по врата на Харпър?

— Нямахме много останало от врата му — отговорих тъпо.

— Виждала ли си някога преди подобен медальон?

— Не.

Беше герб от осемнайсеткаратово злато. На него нямахме гравирано нищо, освен годината — 1906 — на гърба.

— Съдейки по четирите бижутерски печата на гърба, мога да кажа, че е английски. Печатите са универсален код, посочващ кога е направен медальонът, от кого и къде. Всеки бижутер би могъл да го преведе. Знам само, че не е италиански...

— Док...

— Щеше да има седемстотин и петдесет, гравирано на гърба, за да покаже, че златото е осемнайсет карата, или петстотин за четиринайсет карата...

— Док...

— Имам един бижутер консултант в „Шварцчайлдс“...

— Хей — каза Марино високо. — Това е без значение, разбираш ли?

Усетих се, че бърборя като истерична старица.

— Шибаното родословно дърво на всеки, носил медальона, няма да ни каже най-важното нещо — името на психопата, който го е закачил на вратата ти. — Погледът му се смекчи и той снижи гласа си: — Какво имаш за пиене в колибката си? Бренди. Имаш ли бренди?

— Ти си на работа.

— Не за мен — засмя се той. — За теб. Иди си сипи ето толкова. — Марино докосна палеца си до второто кокалче на показалеца, отбелязвайки около четири сантиметра. — После ще говорим.

Отидох до бара и се върнах с конячената чаша. Брендито изгори гърлото ми, но веднага започна да затопля кръвта ми. Спрях да треперя. Марино ме погледна любопитно. Вниманието му ме накара да осъзная доста неща. Носех измачкания костюм, с който пътувах до Балтимор. Чорапогащникът ме стягаше в талията и се бръчкаше около коленете ми. Изпитах желание да измия лицето и зъбите си. Скалпът ме сърбеше. Бях сигурна, че изглеждам отвратително.

— Тоя тип не е по празните заплахи — каза Марино кротко, докато аз отпивах от питието си.

— Вероятно е решил да се бъзика с мен, защото съм замесена в случая. Да ми се присмива. Не е необичайно за психопатите да се бъзикат със следователите и дори да им изпращат сувенири. — Всъщност не го вярвах наистина, а Марино — съвсем.

— Ще оставя един или два патрула тук. Ще наблюдаваме къщата ти. И имам няколко правила за теб. Ще ги следваш безпрекословно. Няма да вършиш дивотии. — Той твърдо ме погледна в очите. — Първо, каквито и да са обикновените ти действия, искам да ги разбъркаш колкото се може повече. Ако обикновено ходиш на пазар в петък следобед, следващия път иди в сряда, и то в друг магазин. Никога не излизай от къщи или от колата, без първо да се огледаш наоколо. Ако забележиш нещо по-особено като непозната кола, паркирана на улицата, или следи, че някой е влизал в двора или къщата ти, веднага си изнеси задника оттам или се заключи и извикай полицията. Когато се разхождаш из къщи, ако усетиш нещо, дори да е само неприятно чувство, изчезвай, намери телефон и се обади в полицията. Накарай един от патрулните да те придружи вътре и да се увери, че всичко е наред.

— Имам аларма — казах.

— И Берил е имала.

— Тя е пуснала копелето вътре.

— Ти няма да пускаш никого, в когото не си сигурна.

— Какво може да направи той? Да прекъсне алармената ми система? — настоях.

— Всичко е възможно.

Спомних си, че и Уесли каза същото.

— Няма да си тръгваш от офиса по тъмно или когато наоколо няма никой. Същото се отнася и за отиването ти там. Ако обикновено

ходиш на работа, когато е все още тъмно, а паркингът — празен, започни да ходиш малко по-късно. Телефонният ти секретар винаги да е включен. Записвай всички съобщения. Ако ти се обади пак, веднага ме намери. Още едно-две обаждания и ще поставим капан...

— Както сте направили с Берил? — започвах да побеснявам.

Той не отговори.

— Кажи, Марино! И моите права ли ще бъдат признати впоследствие? Когато вече е прекалено късно, за да ми помогне?

— Искаш ли да спя тук, на канапето, тази вечер? — попита той спокойно.

Сутрините си бяха достатъчно противно време. Представих си Марино по шорти, с опъната по огромното му шкембе фланелка, как отива бос към банята. Сигурно винаги оставяше и седалката вдигната.

— Ще се оправя — отговорих.

— Имаш разрешително за пистолет, нали?

— За скрито носене на оръжие? Не.

Той бутна назад стола и каза:

— Утре сутрин ще си поговоря със съдията Райнхард. Ще ти уредя разрешителното.

Това беше всичко. Стана почти полунощ.

Минути по-късно останах сама, но не можех да заспя. Ударих още едно бренди, после още едно. Лежах в леглото и гледах тъмния таван. Ако достатъчно лоши неща се случват в живота ти, хората постепенно започват да се питат дали ти самият не си причината, дали не приличаш на магнит, който привлича беди, нещастия или опасности. Започвах да се чудя. Вероятно Етридж е прав, прекалено много се замесвах в случаите си и се излагах на опасности. И преди се бях сблъсквала с рисковани ситуации, които можеха да ме изпратят в небитието.

Най-после заспах и засънувах дивотии. Етридж прогори дупка в сакото си с цигара. Филдинг работеше върху труп, който започваше да прилича на игленик, защото той не можеше да намери артерия, в която да има кръв. Марино подскачаше на кокили по стръмен хълм, а аз знаех, че ще падне.

ГЛАВА 12.

Рано сутринта стоях в тъмната си всекидневна и гледах през прозореца към неясните форми в двора.

От сервиза още не бяха върнали плимута ми. Погледнах към огромното комби, с което се движех сега, и се зачудих дали за един мъж би било трудно да се скрие под него и да ме сграбчи за крака, докато отворям вратата. Нямах да му се наложи да ме убива. Щях да си умра от инфаркт. Улицата беше празна. Лампите едва светеха. Надникнах през малкия процеп на завесите, но не видях нищо. Не чух нищо. Всичко изглеждаше съвсем нормално. Може би, когато Кери Харпър се е прибирал къщи от таверната, всичко е изглеждало нормално и тогава.

Срещата ми с главния прокурор за закуска беше след по-малко от час. Щях да закъснея, ако не успеех да събера достатъчно смелост да изляза от предната врата и да се придвижа двайсет метра до тротоара, за да се кача в колата. Огледах шубраците и дрянските дървета в края на ливадата, като внимателно преценявах силуетите им на фона на започващото да просветлява небе. Луната избледняваше, тревата изглеждаше сребърна от сланата.

Как беше стигнал той до къщите им, до моята къща? Трябва да има някакъв транспорт. Не бяхме мислили достатъчно по въпроса за придвижването на убиеца. Типът превозно средство е част от криминалния профил, както възрастта и расата. А никой не коментираше това, дори Уесли. Гледах към празната улица и се чудех защо. А мрачното държане на Уесли в Куантико все още ме притесняваше.

Споделих загрижеността си с Етридж, докато закусвахме.

— Може би просто има неща, които Уесли е решил да не ти казва — предположи той.

— Винаги в миналото е бил откровен с мен.

— Хората от Бюрото са доста дискретни, Кей.

— Уесли се занимава с профили — отговорих. — Винаги е бил щедър откъм теории и мнения. А по този въпрос не говори. Едва обръща внимание на тези случаи. Променил се е. Изгубил е чувството си за хумор, почти не ме поглежда в очите. Странно е и е ужасно изнервящо.

Поех си дълбоко дъх. После Етридж каза:

— Все още се чувстваш изолирана, нали, Кей?

— Да, Том.

— И малко параноична.

— Това също.

— Имаш ли ми доверие, Кей? Вярваш ли, че съм на твоя страна и мисля за интересите ти?

Кимнах и отново дълбоко поех дъх.

Говорехме си тихо в ресторанта на хотел „Капитол“, любимото място на политици и плутократи. Три маси по-нататък седеше сенаторът Партин, добре познатото му лице беше по-набръчкано, отколкото го помнех. Говореше сериозно с един младеж, когото бях виждала някъде преди.

— Повечето от нас се чувстват изолирани през подобни тежки времена. Чувстваме се самотни в джунглата. — Очите на Етридж ме гледаха мило от натъженото лице.

— Аз съм сама в джунглата — казах. — Чувствам го, защото е истина.

— Разбирам защо Уесли се тревожи.

— Естествено.

— Това, което ме тревожи в теб, Кей, е, че базираш теориите си на интуицията, на инстинкта. Понякога това може да е доста опасно.

— Понякога — да. Но може да стане доста опасно и когато хората прекалено усложняват нещата. Убийството обикновено е потискащо просто.

— Невинаги.

— Почти винаги, Том.

— Мислиш ли, че машинациите на Спаракино са свързани с тези смъртни случаи? — попита главният прокурор.

— Струва ми се, че ще сгрешим, ако приемем това за истина, колкото и да ни улеснява. Неговите действия и тези на убиеца са като два влака, пътуващи по успоредни линии. И двата са опасни, дори

смъртоносни. Но не са еднакви. Не са свързани. Не са движени от една и съща сила.

— Значи не смяташ, че липсващият ръкопис е замесен?

— Не знам.

— И не се приближаваш до отговора?

Разпитът ме накара да се почувствам като ученик, който не е написал домашното си. Искаше ми се да не ме беше питал.

— Не, Том — признах. — Нямам дори идея къде е.

— Възможно ли е Стърлинг Харпър да го е изгорила, преди да умре?

— Не вярвам. Лаборантът прегледа всички овъглени остатъци от хартия. Определи ги като хартия от парцали, която е доста скъпа и висококачествена. От типа, който използват адвокатите за официални документи. Не е много вероятно някой да пише чернова на подобна хартия. Смятам, че госпожица Харпър е изгорила писма и лични документи.

— Писма от Берил Мадисън?

— Не можем да отхвърлим тази възможност — отговорих аз, макар почти да я бях изключила за себе си.

— Или писма на Кери Харпър?

— В къщата открихме солидна колекция от негови документи — казах. — Няма улики, че наскоро са преглеждани или въобще пипани.

— Ако писмата са били от Берил Мадисън, защо госпожица Харпър ги е изгорила?

— Не знам — отговорих и усетих, че Етридж отново мисли за стария си враг Спаракино.

Спаракино беше пристъпил към действия светкавично. Видях иска за делото — трийсет и три страници. Искаше да съди мен, полицията и губернатора. Последния път, когато се обадох на Роуз, тя ме уведоми, че от ръкописа се интересували хората от списание „Пийпъл“, а един от фотографите им снимаше онзи ден сградата ми, в която му беше отказан достъп. Ставах известна. Също така се превръщах и в експерт по отказването на коментари и в това да се правя на незабележима.

— Смяташ, че имаме работа с психопат, нали? — рязко запита Етридж.

Въпреки оранжевите акрилни влакна, свързани с похитители на самолети, точно това мислех и му го казах.

Той погледна към полуизядената си порция и когато повдигна очи, се изненадах от това, което видях в тях. Тъга, разочарование. Ужасно нежелание.

— Кей — започна той, — не ми е лесно да ти кажа това.

Взех си една бисквита.

— Трябва да знаеш. Без значение е какво всъщност става и защо, без значение какво е мнението ти по въпроса, но трябва да го чуеш.

Реших, че ще е по-добре да пуша, отколкото да ям и извадих цигарите си.

— Имам една връзка. Достатъчно е да се каже, че е посветен в дейностите на Министерството на правосъдието...

— Става дума за Спаракино — прекъснах го.

— Не. За Марк Джеймс.

Нямаше да се шашна повече, ако главният прокурор ме беше напсувал. Попитах:

— Какво за Марк?

— Чудя се дали не трябва аз да те попитам, Кей.

— Какво точно искаш да кажеш?

— Преди няколко седмици са ви видели заедно в Ню Йорк. В „Галагър“.

Последва неловка пауза. После той се изкашля и добави нелогично:

— Не съм ходил там от години.

Втренчих се в дима от цигарата ми.

— Доколкото си спомням, храната там е чудесна...

— Престани, Том — казах кротко.

— Там ходят много сърдечни ирландци, които не се сдържат в пиенето или закачките...

— Престани, дявол да го вземе — извиках високо.

Сенаторът Партин погледна към нашата маса с любопитни очи, като спря поглед първо на Етридж и после на мен. Келнерът изведнъж се появи и наля още кафе по чашите ни с въпроса дали не се нуждаем от още нещо. Обля ме неприятна горещина.

— Не ме будалкай, Том. Кой ме е видял?

Той пренебрегна въпроса ми.

— Важното е не това, а откъде се познаваш с него?

— Познавам го от много отдавна.

— Това не е отговор.

— От университета.

— Близки ли бяхте?

— Да.

— Любовници?

— Господи, Том!

— Съжалявам, Кей. Важно е.

Етридж попи устни със салфетката и взе чашата си с кафе. Очите му оглеждаха разсеяно ресторанта. Личеше си, че му е доста трудно.

— Знам, че сте прекарвали заедно по-голямата част от нощта в Ню Йорк. В „Омни“.

Бузите ми горяха.

— Твоят личен живот не ме интересува, Кей. Съмнявам се, че и някой друг се интересува от него. Освен в този случай. Разбери, ужасно съжалявам. — Той прочисти гърлото си и отново погледна към мен. — По дяволите! Приятелят на Марк — Спаракино — е разследван от Министерството на правосъдието...

— Приятелят му?

— Сериозно е, Кей — продължи Етридж. — Не знам какъв е бил Марк Джеймс в университета, но знам какъв човек е станал впоследствие. Познавам досието му. След като са ви видели заедно, аз проведох малко разследване. Той е имал сериозни неприятности в Талахаси преди седем години. Рекет. Измама. Престъпления, за които е бил осъден и заради които е прекарал известно време в затвора. След всичко това се е свързал със Спаракино, за когото подозираме, че е замесен с организираната престъпност.

Стори ми се, че нещо притиска сърцето ми и изцежда цялата кръв от него. Сигурно съм пребледняла, защото Етридж бързо ми подаде чаша вода и търпеливо изчака да се овладея. Но когато срещнах погледа му, той започна зловещото си обвинение оттам, където го беше прекъснал.

— Марк никога не е работил за „Орндорф и Бъргър“, Кей. Във фирмата дори не са чували за него. И това не ме изненадва. Марк Джеймс няма право да практикува като адвокат. Изглежда, той просто е личен помощник на Спаракино.

— Спаракино работи ли за „Орндорф и Бъргър“? — успях да попитам.

— Той е техният адвокат за развлекателния бизнес. Това е истина — отговори той.

Не казах нищо. Мъчех се да сдържа сълзите си.

— Стой далеч от него, Кей — каза Етридж, като нескопосано се опита гласът му да прозвучи нежно. — За бога, прекрати тази връзка. Каквото и да има между вас, сложи край.

— Няма нищо между нас — отговорих разтреперано.

— Кога за последен път осъществихте контакт?

— Преди няколко седмици. Той се обади. Говорихме не повече от трийсет секунди.

Той кимна, като че ли го беше очаквал.

— Животът на параноика. Един от отровните плодове на престъпната дейност. Съмнявам се, че Марк Джеймс си пада по дълги телефонни разговори. Също така се съмнявам, че ще се приближи до теб, освен ако не иска нещо. Каж ми как се получи така, че се озова с него в Ню Йорк.

— Той искаше да ме види. Искаше да ме предупреди за Спаракино. — Замислих се, после добавих засрамено: — Поне това ми каза.

— И предупреди ли те за него?

— Да.

— Какво каза?

— Същите неща, които и ти спомена за Спаракино.

— Защо Марк ти ги разказа?

— Каза, че искал да ме предпази.

— Вярваш ли на това?

— Вече не знам какво, по дяволите, да вярвам.

— Влюбена ли си в него?

Втренчих се безмълвно в главния прокурор, с ледени като камък очи. Той каза много кротко:

— Трябва да знам до каква степен си уязвима. Моля те, не мисли, че тази работа ми е приятна, Кей.

— Моля те, не мисли, че на мен ми е забавно, Том — отговорих с рязък глас.

Етридж махна салфетката от скута си и я сгъна грижливо, преди да я постави под чинията си.

— Имам причини да се страхувам — каза той толкова тихо, че трябваше да се наведе, за да го чуя, — че Марк Джеймс може ужасно да ти навреди, Кей. Имаме причина да подозираме, че той стои зад взлома в офиса ти...

— Каква причина? — прекъснах го с повишен тон. — За какво говориш? Какво доказа... — Думите заседнаха на гърлото ми, когато видях, че сенаторът Партин и младият му компаньон изведнъж са се появили до масата ни.

Не ги бях забелязала да стават и да тръгват към нас. По изражението на лицата им отсъдих, че са осъзнали, че прекъсват доста напрегнат разговор.

— Джо, радвам се да те видя. — Етридж бутна назад стола си. — Познаваш главния съдебен лекар, доктор Скарпета, нали?

— Разбира се, разбира се. Как сте, доктор Скарпета? — Сенаторът се ръкува с мен усмихнато. — Това е синът ми — Скот.

Забелязах, че Скот не беше наследил грубите, доста недодялани черти на баща си и масивната му, склонна към надебеляване фигура. Младежът беше невероятно хубав, висок, с прекрасна фигура. Финото му лице беше оброчено от великолепно черна коса. Беше двайсетинагодишен, с кротко безочие в погледа, което ме притесни. Сърдечният разговор не намали смущението ми, нито пък се почувствах по-добре, когато баща и син най-после ни оставиха.

— Виждала съм го някъде преди — казах на Етридж, след като келнерът доля чашите ни.

— Кого? Джон?

— Не, не. Разбира се, че съм виждала сенатора преди. Говоря за сина му — Скот. Изглежда ми адски познат.

— Вероятно си го виждала по телевизията — отговори той и тайничко погледна часовника си. — Той е артист или поне се опитва да бъде такъв. Мисля, че имаше няколко дребни ролички в сапунените опери.

— Мили боже — измърморих.

— Може би и една-две филмови роли. Беше известно време в Калифорния. Сега живее в Ню Йорк.

— Не — зашеметено казах аз.

Етридж остави чашата с кафе на масата и ме погледна.

— Откъде е знаел, че тази сутрин ще закусваме тук, Том? — попитах, като се мъчех да овладеем гласа си.

Виждах го съвсем ясно пред очите ми. „Галагър“. Самотният младеж, който пиеше бира през няколко маси от мястото, където седяхме ние с Марк.

— Не знам откъде е научил — отговори Етридж с блеснали от тайно задоволство очи. — Достатъчно е да кажем, че не съм изненадан. Младият Партин ме следи от няколко дни.

— Той не е връзката ти от Министерството на правосъдието...

— Мили боже, не.

— Спаракино?

— Така мисля. Би имало повече смисъл, нали, Кей?

— Защо?

Той започна да преглежда сметката, после каза:

— За да се увери, че знае какво става. За да шпионира. За да заплашва. Избери си едно от всичките или целия куп.

Скот Партин ми беше направил впечатление на един от онези самодоволни млади мъже — пример за мрачно великолепие. Спомних си как четеше „Ню Йорк таймс“ и замислено пиеше бирата си. Бях му обърнала внимание само защото е трудно да не забележиш този тип красиви хора, които приличат на идеално аранжирани букети.

Почувствах внезапен импулс да разкажа всичко на Марино, докато се возехме в асансьора в службата ми тази сутрин.

— Сигурна съм — повторих. — Седеше през две маси от нас в „Галагър“.

— И нямаше никой с него?

— Точно така. Четеше и пиеше бира. Мисля, че не вечеряше, но не помня със сигурност — отговорих, докато минавахме през склада, миришещ на прах и мукава.

Разумът и сърцето ми се надбягваха в опит да обяснят още една от лъжите на Марк. Той ми каза, че Спаракино не знае за идването ми в Ню Йорк, че появата му в „Галагър“ е била чисто съвпадение. Не можеше да е вярно. Младият Партин е бил изпратен да ме шпионира, а това можеше да стане само ако Спаракино е знаел, че ще вечерям с Марк.

— Можеш да погледнеш на това и от друг ъгъл — каза Марино, докато вървахме из прашните коридори на сградата. — Да кажем, че един от начините за припечелване на младия Партин е да шпионира за Спаракино. Може да е бил изпратен по следите на Марк, а не по твоите. Спомни си — Спаракино е препоръчал ресторанта на Марк или поне Марк ти е казал това. Значи Спаракино е знаел, че Марк ще вечеря там онази вечер. Нарезжда на Партин да бъде там и да провери с какво се занимава Марк. И Партин изпълнява — седи си самичък и си пие бирата, когато вие двамата влизате. Може по някое време да е отишъл да звънне на Спаракино, да му съобщи клюката. И следващото нещо — Спаракино влиза в ресторанта.

Искаше ми се да го повярвам.

— Просто теоретизирам — добави Марино.

Знаех си, че не мога да повярвам. Истината е, напомних си твърдо, че Марк ме е предал, че той е престъпникът, описан от Етридж.

— Трябва да размислиш над всички възможности — завърши Марино.

— Естествено — промърморих аз.

В следващия тесен коридор спряхме пред метална врата. Намерих ключа и влязохме в стрелбището, където оръжейните специалисти провеждаха тестове върху почти всички оръжия, познати на човечеството. Беше сива, посипана с оловна шлака стая. Едната стена представляваше шкаф, пълен с пистолети и автомати, конфискувани от престъпниците и предадени в лабораторията. Пушките стояха изправени в редица. Отсрещната стена беше от стомана, подсилена в центъра и обезформена от хилядите куршуми, изстреляни през годините. Марино се отправи към ъгъла, където имаше купчина от голи тела на манекени, глави, крака и ръце, които зловещо напомняха на масов гроб в Аушвиц.

— Предпочиташ бяло месо, нали? — попита той и избра торс с телесен цвят.

Не му обърнах внимание. Отворих несесера си и извадих рюгера. Марино продължаваше да рови из пластмасовите крайници. Най-последно избра глава с нарисувани очи и кестенява коса. Постава я върху торса и нагласи получената фигура на една кутия до стоманената стена, на около два̀сет метра от мен.

— Имаш един пълнител, за да го превърнеш в история — каза той.

Заредих револвера и погледнах към Марино, който вадеше деветмилиметровия си пистолет от джоба. Той прегледа пълнителя, после го постави на мястото му.

— Весела Коледа — каза Марино и ми подаде пистолета със спуснат предпазител.

— Не, благодаря — отговорих колкото се може по-любезно.

— Пет изстрела с пушкалото ти и си въвн от бизнеса.

— Ако не уцеля.

— Мамка му, док. Всеки пропуска по няколко. Проблемът с твоя рюгер е, че имаш само няколко.

— Предпочитам няколко добри изстрела с моя. Всичко, което прави твоят пистолет, е да пръска олово.

— Той е много по-моцнен.

— Знам. Около четиринайсет килограмометра повече на разстояние двайсет метра. Но аз използвам сребърни куршуми.

— Освен това има и три пъти повече куршуми — добави Марино.

Преди бях стреляла с деветмилиметрови и не ги харесвах. Не бяха точни като моя специален 38. Не бяха толкова безопасни и можеха да засекаат. Никога не съм била склонна да заместя качество с количество, а не съществуваше заместител на това да си трениран и способен.

— Достатъчен е само един изстрел — казах аз и поставих слушалките на ушите си.

— Да. Ако е между проклетите му очи.

Подпрях револвера с лявата си ръка и натиснах спусъка няколко пъти. Уцелих манекена веднъж в главата, три пъти в гърдите, а петият куршум одраска лявото му рамо. Всичко стана за секунди. Главата и торсът полетяха нагоре и се строполиха до стоманената стена.

Без да проговори, Марино остави деветмилиметровия пистолет на масата и извади един 357 от презраменния си кобур. Усетих, че съм наранила чувствата му. Не се и съмнявах, че доста се е потрудил да ми намери автоматика. Мислил е, че ще се зарадвам.

— Благодаря ти, Марино — казах.

Той нагласи барабана и бавно вдигна револвера си.

Добавих, че съм благодарна за грижите му към мен, но знаех, че не ме чува или просто не ме слуша.

Отдръпнах се назад, докато той изстреля шест куршума. Главата на манекена подскочи на пода. Марино бързо зареди отново и започна да стреля по торса. Когато свърши, въздухът се изпълни с лютив дим от оръжието. Реших, че не искам добродушният лейтенант някога да ми бъде смъртно ядосан.

— Нищо не може да се сравни със стрелбата по паднал човек — казах.

— Права си. — Той махна слушалките. — Няма сравнение.

Плъзнахме една от дървените рамки по релсите над главите ни и закачихме на нея хартиена мишена. Когато кутията с пълнителите се изпразни, изпитах задоволство от факта, че все още мога да уцеля широката стена на някой плевник. Изстрелях няколко сребърни куршума, за да се освободя от досадата. После взех парцалче, за да почистя револвера си. Миризмата на препаратите за почистване на оръжия винаги ми напомняше за Куантико.

— Искаш ли да ти кажа какво е моето мнение? — попита Марино, докато чистеше пистолета си. — Имаш нужда от пушка вкъщи.

Не отговорих. Прибрах рюгера в чантата си.

— Нали знаеш, нещо като автоматично зареждащ се ремингтън, двуцевна. Ще можеш да уцелиш изрода с петнайсет трийсет и два калиброви куршума. Тогава надали ще продължи с дивотиите си.

— Марино — казах кротко. — Добре съм, ясно? Наистина не се нуждая от арсенал.

Той ме погледна с мрачно лице.

— Имаш ли някаква идея какво е да стреляш по някой, а той да продължава да върви към теб?

— Не, нямам — отговорих.

— Е, аз пък имам. Навремето в Ню Йорк изпразних пълнителя си в един тип, надрусан с ЛСД. Уцелих го четири пъти в горната част на тялото и дори не го забавих. Напомняше някой от героите на Стивън Кинг — вървеше към мен като жив труп.

Намерих няколко салфетки в джоба на престилката си и започнах да чистя смазката от ръцете си.

— Откаченият, който е преследвал Берил из къщата ѝ, е точно такъв — като лунатика, за когото ти разправям. Какъвто и да е номерът му, веднъж набрал скорост — няма да се спре.

— Човекът в Ню Йорк умря ли?

— О, да. В спешното отделение. И двамата пътувахме към болницата в една и съща линейка. Страхотно пътешествие беше.

— Ти лошо ли беше ранен?

Марино отговори с непроницаемо лице:

— Не. Седемдесет и осем шева. Рани. Никога не си ме виждала без риза. Момчето имаше нож.

— Ужасно — промърморих.

— Не обичам ножове, док.

— И аз също — съгласих се.

Излязохме от залата. Ръцете ми лепнеха от смазката и препаратите за почистване. Стрелбата е много по-мръсна, отколкото си мислят някои хора. Докато вървахме, Марино бръкна в джоба си и извади малка бяла картичка. Подаде ми я.

— Не съм попълвала молба — казах изненадано, когато видях разрешителното за носене на прикрито оръжие.

— Е, съдията Райнхард ми дължеше една услуга.

— Благодаря ти, Марино.

Той се усмихна и ми отвори вратата.

Въпреки съветите на Марино и Уесли и моят здрав разум останах в службата до тъмно, когато паркингът беше съвсем празен. Имах солидно количество документация по бюрото, а един поглед към графика ми направо ме довърши. Роуз систематично беше реорганизирала живота ми. Срещите ми бяха отложени за дни напред, а някои — отказани. Лекциите и аутопсиите — демонстрации бяха прехвърлени на Филдинг. Здравният комисар — прекият ми шеф — беше опитвал да ме открие на три пъти и най-накрая питал дали не съм в отпуск по болест.

Филдинг придобиваше страхотен опит като мой заместник. Роуз печаташе протоколите от аутопсиите и бележките му. Вършеше неговата работа вместо моята. Слънцето продължаваше да изгрява и залязва, а работата в офиса вървеше без грешка, защото бях подбрала и тренирала персонала адски внимателно. Чудех се как ли се е чувствал Господ, след като е създал свят, който не се нуждае от него.

Не се прибрах направо вкъщи, а реших да се отбия в „Кралските градини“. По стените на асансьора си стояха същите остарели бележки. Пътувах нагоре с дребна съсухрена женица, която не откъсваше поглед от мен. Тя стоеше подпряна на патериците си, подобно на птичка, кацнала на клонче.

Не бях уведомила госпожа Мактиг за посещението си. Почуках няколко пъти на вратата на стая 378, която най-последно се отвори. Старата дама надникна любопитно и загърби претрупаната си мебелировка и силния шум от телевизора.

— Госпожа Мактиг?

Представих се отново, защото не бях сигурна, че ме помни.

Вратата се отвори широко, а лицето ѝ се оживи.

— Да. Ама разбира се. Чудесно е, че идвате да ме видите. Моля, влезте.

Беше облечена в розов бродиран пеньоар и подходящи за него пантофки. Последвах я в стаята. Тя изключи телевизора и прибра одеялото от канапето, където очевидно беше седяла и гледала вечерните новини.

— Моля, простете ми — казах. — Прекъснах вечерята ви.

— О, не. Просто хапвах малко. Мога ли да ви предложа нещо освежително? — бързо попита тя.

Отклоних поканата учтиво и се настаних, докато тя разтребваше стаята. Сърцето ми се сви от нахлулите спомени за собствената ми баба, която запази чувството си за хумор и доброто си настроение дори на смъртното си легло. Никога няма да забравя посещението ѝ в Маями лятото, преди да умре. Носеше импровизирана пелена, състояща се от мъжки слип и памперс. По едно време безопасната игла, която ги придържаше, се откопча и пелената се смъкна до коленете ѝ наред магазин „Улуърт“, където бяхме отишли на пазар. Побягнахме към тоалетната, като се смеехме толкова силно, че за малко и аз щях да загубя контрол над пикочния си мехур.

— Казват, че може да завали сняг довечера — отбеляза госпожа Мактиг, докато се настаняваше.

— Навън е доста влажно — отговорих разсеяно. — А и е достатъчно студено, за да завали сняг.

— Не вярвам да натрупа все пак.

— Не обичам да шофирам по снега — казах, мъчейки се да се освободя от тежките, неприятни мисли.

— Вероятно ще имаме снежна Коледа тази година. Нали ще е чудесно?

— Разбира се.

Напразно оглеждах стаята за следи от пишеща машина.

— Не мога дори да си спомня последния път, когато имахме бяла Коледа.

Госпожа Мактиг се опитваше да преодолее нервността си, като не спираше да бърбори. Знаеше, че съм дошла при нея по някаква причина, и усещаше, че новините не са добри.

— Съвсем сигурна ли сте, че не желаете нищо? Може би чаша портвайн?

— Не, благодаря — отговорих.

Мълчание.

— Госпожо Мактиг — реших се аз и погледнах несигурните и уязвими като на дете очи. — Чудя се дали бих могла да видя онази снимка отново? Снимката, която ми показахте миналия път?

Тя премигна. Усмивката ѝ беше слаба и бледа като белег.

— Снимката с Берил Мадисън? — добавих.

— Разбира се — отговори старата жена.

Тя се надигна бавно и отиде до бюрото, за да вземе снимката. В движенията ѝ се долавяше умора и тъжно примирение със съдбата. По лицето ѝ се изписа страх или може би объркване, когато я помолих да видя и плика с празния лист хартия в него.

Веднага забелязах, че хартията беше плътна и скъпа, а когато я вдигнах към лампата, видях водния знак на висококачествена хартия, изработена от парцали. Бегло погледнах снимката. Госпожа Мактиг изглеждаше напълно озадачена.

— Съжалявам — казах. — Знам, че се чудите какво, за бога, правя.

Не последва отговор.

— Любопитна съм. Снимката изглежда доста по-стара от плика и хартията.

— Така е — отговори тя, без да сваля от мен уплашения си поглед. — Намерих снимката между документите на Джо и я прибрах в плика, за да се запази.

— Ваш ли е пликът? — попитах колкото се може побезразлично.

— О, не. — Тя взе сока си и отпи внимателно. — Беше на съпруга ми, но аз му бях избрала хартията. За служебните му писма. След като той почина, запазих само долните, неизписани листа и пликовете. Имам повече, отколкото са ми нужни.

Нямаше друг начин, освен да бъда напълно директна.

— Госпожо Мактиг, съпругът ви имаше ли пишеща машина?

— Да. Подарих я на дъщеря ми. Тя живее във Фолс Чърч. Аз винаги пиша писмата си ръкописно. А и вече не пиша много заради артритата ми.

— Какъв вид беше пишещата машина?

— Ох, боже. Не помня. Май електрическа и сравнително нова — заекна тя. — На всеки няколко години Джо я подменяше. Знаете ли, дори когато се появиха компютрите, той настояваше да води сам кореспонденцията си, както винаги е правил. Бърт — неговият управител — го караше да използва компютър, но Джо държеше на пишещата си машина.

— В офиса или у дома стоеше машината?

— И на двете места. Той често оставаше да работи до късно в домашния си кабинет.

— Той кореспондираше ли си със семейство Харпър?

Госпожа Мактиг беше извадила една хартиена кърпичка от джоба си и я усукваше с пръсти.

— Извинявам се, че ви задавам толкова много въпроси — настоях нежно.

Тя погледна към слабите си, изкривени от артритата ръце и не каза нищо.

— Моля ви — казах кротко. — Важно е. Иначе нямаше да настоявам.

— Става дума за нея, нали? — Тя не искаше да погледне към мен.

— Стърлинг Харпър.

— Да.

— Моля ви, разкажете ми, госпожо Мактиг.

— Беше великолепна. Толкова грациозна. Прекрасна дама.

— Съпругът ви пишеше ли си с нея? — попитах.

— О, да. Сигурна съм.

— Какво ви кара да мислите така?

— Заварих го един-два пъти да пише писма. Винаги ми отговаряше, че били служебни.

Не казах нищо.

— Да. Моят Джо. — Тя се усмихна невесело. — Такъв женкар. Винаги целуваше ръце и караше жените да се чувстват като принцеси.

— Госпожица Харпър също ли му пишеше? — запитах колебливо, защото не исках да разчоплям старата рана.

— Поне аз не знам да е имало такова нещо.

— Той ѝ е пишел, но тя не е отвързала на писмата му?

— Джо си падаше по писането на писма. Казваше, че някой ден трябвало да напише книга. Вечно четеше нещо.

— Разбирам защо толкова се е радвал на дружбата си с Кери Харпър — отбелязах.

— Доста често, когато беше затормозен от нещо, господин Харпър се обаждаше у дома. Предполагам, подходящият термин е „блокиране на вдъхновението“. Обаждаше се на Джо и си говореха за най-различни неща. Литература и какво ли не.

Кърпичката беше станала почти на прах в скута ѝ.

— Любимият писател на Джо беше Фокнър, ако можете да си го представите. Много харесваше и Хемингуей и Достоевски. Когато ме ухажваше, живеех в Арлингтън, а той — тук. Пишеше ми най-прекрасните писма, които можете да си представите.

Писма като онези, които е започнал да пише на закъснялата любов в живота си, помислих си. Писмата, писани на прекрасната, неомъжена Стърлинг Харпър, които тя беше изгорила, преди да се самоубие, защото не е искала да разбие сърцето на самотната вдовица.

— Значи сте намерили писмата? — глухо запита тя.

— Писма до нея?

— Да. Неговите писма.

— Не. — Това вероятно беше една от най-милостивите лъжи, които съм изричала някога. — Не намерихме нищо такова, госпожо Мактиг. Полицайте не откриха никаква кореспонденция от съпруга ви между личните вещи на Харпър, нямаше от пликовете и служебните листа на мъжа ви и нищичко от интимно естество, адресирано до Стърлинг Харпър.

Лицето ѝ светна, когато чу желанието отговор.

— Били ли сте в компанията на Харпърови някога? На светски събирания например? — попитах.

— Да, разбира се. Спомням си два случая. Веднъж Кери Харпър дойде на вечеря. Следващия път Харпърови и Берил Мадисън преспаха у нас.

Това събуди интереса ми.

— Кога нощувахте у вас?

— Няколко месеца преди Джо да почине. Предполагам около първи януари, може би един-два месеца след като Берил изнесе лекцията пред групата ни. Всъщност сигурна съм в това, защото още не бяхме изхвърлили коледното дърво. Много се радвах, че тя ми е на гости.

— Берил ли?

— Да. За мен беше голямо удоволствие. Струва ми се, че те тримата бяха ходили в Ню Йорк по работа. Ако не се лъжа — да се видят с агента на Берил. Кацнали в Ричмънд на път към къщи и проявиха любезност да останат да преспят у дома. Тоест Харпърови останаха. Берил си живееше тук. Късно вечерта Джо я закара до къщи. А на следващата сутрин закара Харпърови до Уилямсбърг.

— Какво си спомняте от онази нощ?

— Ами... нека да помисля... Спомням си, че приготвих агнешко бутче, а те закъснях, защото авиокомпанията изгубила багажа на господин Харпър.

Почти преди година, помислих си. Трябва да е било, преди Берил да започне да получава заплахи — поне такава беше информацията ни.

— Бяха доста изморени от пътуването — продължи госпожа Мактиг. — Но Джо се прояви страхотно. Той беше най-чаровният домакин, когото можете да си представите.

Усетила ли е госпожа Мактиг? Дали от начина, по който съпругът ѝ е гледал Стърлинг Харпър, е можела да узнае чувствата му? Спомних си отдалечения поглед в очите на Марк в последните ни дни заедно. Тогава инстинктивно усетих истината. Знаех, че не мисли за мен, но не исках да повярвам, че е влюбен в друга, докато накрая той самият не ми призна.

— Кей, толкова много съжалявам — каза той, докато пиехме кафето си за последен път заедно в любимия ни бар в Джорджтаун и

гледахме как малки снежинки се спускат спираловидно от сивото небе и елегантни двойки се разхождат, увити в зимни палта и ярки плетени шалове. — Знаеш, че те обичам, Кей.

— Но не по същия начин, както аз те обичам — отговорих аз и усетих силна болка да стяга сърцето ми.

Той сведе поглед.

— Никога не съм искал да те нараня.

— Разбира се.

— Съжалявам. Ужасно съжалявам.

Знаех, че съжалява. Истински. Но това не променяше нищо.

Никога не узнах името ѝ, защото не пожелах да го чуя. Тя не беше жената, за която впоследствие се е оженил. Починалата Джанет. Но и това също можеше да е лъжа.

— ... той имаше ужасен темперамент.

— Кой? — попитах и отново погледнах към госпожа Мактиг.

— Кери Харпър — отговори тя уморено. — Беше ужасно ядосан заради багажа си. За щастие, докараха го със следващия полет. Господи. Изглежда толкова отдавна, а всъщност не е минало много време.

— А Берил? — запитах. — Какво помните за нея от онази нощ?

— Всички тях вече ги няма.

Тя седеше със скръстени в скута ръце и гледаше към тъмното, празно огледало. Всички, освен нея бяха мъртви. Гостите от бленуваната вечеря се бяха превърнали в духове.

— Ние говорим за тях, госпожо Мактиг. Те все още са с нас.

— Може и така да е — отговори тя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Имаме нужда от помощта им, а те — от нашата.

Старата жена кимна.

— Разкажете ми за онази нощ — казах отново. — За Берил.

— Беше много тиха. Спомням си, че гледаше огъня.

— Какво още?

— Нещо се случи.

— Какво? Какво се случи, госпожо Мактиг?

— Изглеждаше, че тя и господин Харпър не са много доволни един от друг.

— Защо? Скараха ли се?

— Стана, след като момчето донесе багажа. Господин Харпър отвори една от чантите и извади някакъв плик с документи. Не разбрах точно. Той пи много.

— Какво стана после?

— Той размени доста груби думи със сестра си и Берил. После взе документите и просто ги хвърли в огъня. Каза: „Ето какво мисля за това! Боклук! Боклук!“. Или нещо подобно.

— Знаете ли какво точно е изгорил? Договор?

— Не мисля така. Спомням си, останах с впечатление, че е нещо, писано от Берил. Изглеждаха печатни страници, а гневът му беше насочен към нея.

Автобиографията, която е пишела, помислих си. Или проект за нея, който госпожица Харпър, Берил и Спаракино са обсъждали в Ню Йорк с един все по-вбесен и губещ самоконтрол Кери Харпър.

— Джо се намеси — каза тя и сплете пръсти.

— Какво направи?

— Закара я вкъщи. Закара Берил Мадисън вкъщи. — Тя спря и се втренчи в мен уплашено. — Това е причината да се случи. Знам го!

— Това е причината за какво? — попитах.

— Да умрат. Знам го. Почувствах го навремето. Ужасно чувство.

— Опишете ми го. Можете ли да го опишете?

— Затова умряха — повтори тя. — Онази нощ в стаята имаше толкова много омраза.

ГЛАВА 13.

Болницата „Валхала“ се намиреше на един хълм в аристократичния свят на областта Албърмарл, където факултетските ми връзки с университета на Вирджиния ме довеждаха периодично през цялата година. Макар и често да бях забелязвала великолепната тухлена постройка, издигаща се на хълм, който се виждаше от магистралата, никога не бях ходила в болницата по лични или професионални причини.

В миналото тя била грандхотел, посещаван редовно от богати и известни хора. После, по време на депресията, хотелът фалирал и бил купен от трима братя психиатри. Те усърдно се заели да превърнат „Валхала“ във фройдистко заведение, в психиатричен курорт за богаташи, където семейства със солидни банкови сметки можели да скрият генетичните си провали и притеснения, изкуфелите си старци и лошо програмираните си деца.

Не се учудвах, че Ал Хънт е поживял тук известно време в юношеските си години. Това, което ме озадачаваше, беше, че психиатърът му не желал да говори за него. Зад професионалната сърдечност на доктор Мастърсън се криеше блок от солидна дискретност, достатъчно твърд, за да счупи бормашините и на най-упоритите инквизитори. Знаех, че той не иска да говори с мен. Той пък знаеше, че няма избор.

Паркирах на мястото, определено за посетители, и влязох във фоайе с викторианска мебелировка, ориенталски килими и тежки завеси, окачени на инкрустирани корнизни. Точно щях да се представя на секретарката, когато чух някой зад мен да проговаря:

— Доктор Скарпета?

Обърнах се и видях висок, слаб негър, облечен в син костюм с европейска кройка. Косата му беше прошарена, скулите и челото — аристократично високи.

— Аз съм Уорнър Мастърсън — каза той, като се усмихна широко и протегна ръка.

Запитах се дали не съм го срещала и преди, но той ми обясни, че ме познавал от снимките във вестниците и телевизионните новини — спомени, без които спокойно може да си живея.

— Да отидем в кабинета ми — добави той любезно. — Надявам се, че не сте се уморили много от шофирането. Мога ли да ви предложа нещо? Кафе? Нещо газирано?

Всичко това бе изречено, докато вървахме по коридора. Опитвах се да не изоставам от доктора, който вървеше с широки крачки. Значителна част от човешката раса няма идея какво е да си прикрепен към къси крака и аз вечно подтичвам с негодувание до някого, подобно на детска количка между експресни влакове. Доктор Мастърсън стигна до края на дългия, покрит с мокет коридор, преди най-последно да се усети да хвърли един поглед около себе си. Той спря пред една врата, изчака да го настигна и после ме въведе вътре. Седнах на един от столовете, а той се настани зад бюрото си и автоматично се зае да тъпче тютюн в скъпата си лула.

— Вероятно няма нужда да го казвам, доктор Скарпета — започна той по неговия бавен, прецизен начин, докато отваряше дебела папка, — но съм поразен от смъртта на Ал Хънт.

— Изненадан ли сте от нея?

— Не съвсем.

— Бих искала да си поговорим за него — казах.

Той се поколеба достатъчно дълго, за да ме накара да си помисля дали да не му припомня, че имам законни права върху досието на починалия. После се усмихна отново и ми подаде папката.

Отворих я и започнах да преглеждам съдържанието ѝ. Над мен се носеше син ароматичен дим от лулата. Бележките за приемането на Ал Хънт и прегледа на физическото му състояние бяха рутинни. Бил е в добро физическо здраве по време на постъпването му в болницата, на десети април, преди единадесет години. Подробностите за психическото му състояние разкриваха съвсем друга картина.

— По време на постъпването си в болницата той кататоник^[1] ли е бил? — запитах.

— Изключително депресиран и необщителен — отговори доктор Мастърсън. — Не можеше да ни каже защо се намира тук. Не можеше въобще нищо да ни каже. Не притежаваше емоционалната енергия, необходима, за да отговори на въпросите ни. В досието му ще видите,

че не можахме да проведем психологическите тестове в деня на постъпването, а трябваше да ги отложим за по-късна дата.

Резултатите бяха отбелязани в досието. Тестът за интелигентност показваше коефициент 130. Определено проблемът му не се криеше в липсата на интелект. Но аз не се и съмнявах в това. Нямаше симптоми за шизофрения или органическо психическо разстройство. Според диагнозата на доктор Мастърсън Ал Хънт е страдал от „шизотипно смущение на личността, стигащо до раздвоение, което се е изразило в кратка реактивна психоза, когато се заключил в банята и си прерязал вените с кухненски нож“. Беше по-скоро жест на самоубиец. Повърхностните рани представляваха вик за помощ, а не сериозен опит за прекратяване на живота. Майка му го закарала бързо в спешното отделение на близката болница, където го зашили и освободили. На следващата сутрин го приели във „Валхала“. Разговорът с госпожа Хънт разкрил, че инцидентът е бил предизвикан от скандала между съпруга ѝ и Ал по време на вечерята.

— Отначало — продължи доктор Мастърсън — Ал не участваше в никой от груповите терапевтични сеанси или в другите дейности, които изискваме от пациентите си. Лечението против депресията му имаше съвсем слаб ефект и по време на сеансите почти не чувахме и дума от него.

Доктор Мастърсън продължи да обяснява, че след като в края на първата седмица не се наблюдавало никакво подобрене, той дори се замислил за електрошокова терапия, която е равностойна на това да програмираш отново един компютър, вместо да отстраниш причините за грешките му. Макар и крайният резултат в някои случаи да е здраво свързване на мозъчните пътища, преустройство на видовете, то причините за проблема биват неизбежно забравяни или загубени завинаги. Като правило електрошоковата терапия не е най-подходящият избор при младите хора.

— Проведохте ли електрошокова терапия? — запитах, защото не успях да открия бележки за нея в досието.

— Не. Точно в момента, когато реших, че няма друга възможност, се случи чудо по време на един от часовете ни по психодрама.

Той спря, за да запали отново лулата си.

— Обяснителна психодрама, провеждана в болниците — казах.

— Някои от упражненията са за загарявка, както бихте казали вие. По време на този сеанс пациентите бяха подредени и помолени да имитират цвета. Лалета, нарциси, маргарити, за каквото се сетят. Всеки сам избираше в кое цвете да се превъплъти. По избора на пациента може да се съди за доста неща. Това беше първият път, в който Ал участваше в някоя от съвместните дейности. Той направи полукръгове с ръцете си и сведе глава.

Докторът се опита да ми покаже изображението на Ал, но приличаше повече на слон, отколкото на цвете.

— Когато го попитахме какво цвете е, той отговори: „Теменужка“^[2].

Не казах нищо. Изпитвах силна жалост към изгубеното момче, което сега си припомняхме.

— Естествено, първата реакция е да си помислиш, че това е свързано с обръщанията на баща му към него — обясни Мастърсън, докато почистваше очилата си с кърпичка. — Грубо, подигравателно отношение към женствения младеж, към неговата крехкост. Но беше и нещо повече. — Той сложи отново очилата си и ме погледна сериозно. — Запозната ли сте с цветовете асоциации на Ал?

— Горедолу.

— Теменужката е също така и цвят.

— Да. Много тъмнолилаво — съгласих се.

— То се получава при смесването на синия цвят на депресията с червеното на гнева. Цветът на раните, на болката. Цветът на Ал. Той казваше, че това е цветът, който се излъчва от душата му.

— Това е страстен цвят — казах. — Много напрегнат.

— Ал беше напрегнат младеж, доктор Скарпета. Знаете ли, че той се смяташе за ясновидец?

— Не — отговорих неловко.

— Магическото му мислене включваше ясновидство, телепатия, суеверие. Няма смисъл да ви напомням, че всички тези способности се усилват по време на силен стрес. Той вярваше, че може да разчита мислите на другите хора.

— И можеше ли?

— Имаше силна интуиция. Често доловеното от него отговаряше на истината и в това се криеше един от проблемите му. Той усещаше какво мислят и чувстват хората и понякога изглеждаше, че знае какво

точно ще направят или вече са направили. Трудното беше това, че Ал стигаше прекалено далеч във възприятията си, както вече ви споменах в телефонния ни разговор. Той се изгубваше в хората, ставаше раздражителен и параноик, отчасти защото собственото му егo беше много слабо. Подобно на водата приемаше формата на това, в което се влее. Ще използвам клише, но той наистина персонализираще вселената.

— Доста опасно — отбелязах.

— Меко казано. Той е мъртъв.

— Искате да кажете, че той е бил твърде категоричен?

— Определено.

— Това ми се вижда несъвпадащо с диагнозата му. Като цяло хората с гранични личностни смущения не чувстват нищо за другите.

— Да, но това беше част от магическото му мислене, доктор Скарпета. Ал смяташе, че вината за смущенията му е в неговата съпричастност с хората. Той наистина вярваше, че усеща и дори изпитва болката на другите, разчита мислите им. В действителност Ал Хънт беше социално изолиран.

— Персоналът в градската болница го описа като много добър с пациентите. Докато е работил там като медицинска сестра — съобщих аз.

— Не ме изненадва — съгласи се доктор Мастърсън. — Работил е в спешното отделение. Никога не би оцелял в някое от отделенията за дълъг престой. Ал можеше да е много грижлив и внимателен, при положение че не се сближава достатъчно с дадения човек и не се чувства свързан с него.

— Това обяснява защо е станало така, че с лекота е взел научна степен, а после се е оказал неспособен да практикува като психолог — реших аз.

— Точно така.

— Какво можете да ми кажете за отношенията с баща му?

— Баща му се държеше враждебно, обиждаше го — отговори той. — Господин Хънт е суров, прекалено властен човек. Идеята му за отглеждане на син беше да го превърне насила — с бой — в мъж. Ал не притежаваше емоционалната нагласа да приеме грубостите и психическия тормоз, които според баща му би трябвало да го подготвят за живота. Тези неща са го карали да търси убежище при

майка си, а там представите му за самия него напълно са се объркали. Предполагам, знаете, доктор Скарпета, че голяма част от хомосексуалистите са синове на едри грубияни, които карат пикапи, украсени с пушки и знаменца на Конфедерацията.

Сетих се за Марино. Знаех, че има голям син. Преди не се бях замисляла за това, че Марино никога не говори за единствения си син, който живееше някъде на запад.

— Мислите ли, че Ал е бил хомосексуален? — попитах.

— Мисля, че беше прекалено несигурен в себе си, чувството му за непълноценност — твърде силно, и това му пречеше да създава приятелски връзки от каквото и да било естество. Доколкото знам, никога не е имал и хомосексуална връзка.

Мастърсън погледна встрани с непроницаемо лице и засмука лулата си.

— Какво стана в часа по психодрама в онзи ден, доктор Мастърсън? Какво беше това малко чудо, за което споменахте? Имитацията му на теменужка? Това ли беше?

— Това повдигна малко капака — отговори той. — Но чудото беше напрегнатият и жив диалог, проведен с баща му, който той си въобразяваше, че седи на празен стол в центъра на стаята. Разговорът ставаше все по-напрегнат. Лекарят на Ал усети това, седна на стола и се вживя в ролята на бащата на Ал. До този момент Ал вече беше загреял до такава степен, че почти изпадна в транс. Не можеше да различи истината от въображението и най-накрая дълго спотаяваният гняв избухна.

— В какво се изрази гневът му? Агресивен ли стана?

— Започна да плаче безутешно — отговори Мастърсън.

— Какво му говореше „баща му“?

— Обиждаше го с обичайните си изрази, критикуваше го, обясняваше му колко е безполезен като човек. Ал беше хиперчувствителен към критики, доктор Скарпета. Отчасти объркването му се дължеше на това. Мислеше, че е чувствителен към околните, но всъщност беше чувствителен само към себе си.

— Имаше ли прикрепен към Ал социален работник? — запитах, защото не успях да открия в досието никакви бележки от терапевта му.

— Естествено.

— Кой? — Струваше ми се, че от картона липсват страници.

— Лекарят, когото споменах преди малко.

— Терапевтът от психодрамата?

Той кимна.

— Той все още ли работи в болницата?

— Не — каза Мастърсън. — Джим вече не работи при нас...

— Джим? — прекъснах го.

Докторът започна да почиства лулата си от тютюна.

— Как е фамилното му име и къде работи сега? — попитах.

— Съжалявам, но трябва да ви съобщя, че Джим Барнс почина при катастрофа преди доста години.

— Колко години?

Този път докторът се зае с почистването на очилата си.

— Струва ми се преди осем или девет години.

— Как се случи и къде?

— Не си спомням подробностите.

— Каква трагедия — казах аз, като че ли въпросът вече не представляваше интерес за мен.

— Трябва ли да приема, че Ал Хънт е заподозрян във вашия случай? — попита той.

— Два случая. Две убийства.

— Много добре. Два случая.

— За да отговоря на въпроса ви, доктор Мастърсън, мога да кажа, че не е моя работа да подозирам никого в нищо. Полицията се занимава с това. Аз просто трябва да събера информация за Ал Хънт, която да ми помогне да потвърдя, че той е имал склонност към самоубийство.

— Съществува ли някакво съмнение в това, доктор Скарпета? Той се е обесил, нали? Може ли да е нещо друго, освен самоубийство?

— Беше облечен доста странно. Фланелка и слипове — отговорих. — Подобни неща често навеждат на размишления.

— Смятате, че е възможно автоеротично задушаване? — Той учудено повдигна вежди. — Инцидентна смърт, настъпила, докато е мастурбирал?

— Правя всичко възможно да изясня този въпрос, ако въобще бъде зададен.

— Разбирам. Заради застраховката. В случай че семейството му се възпротиви на това, което сте писали в смъртния акт.

— За това също — казах.

— Наистина ли имате съмнения относно случилото се? — намръщи се той.

— Не — отговорих. — Смятам, че се е самоубил, доктор Мастърсън. Мисля, че точно с такова намерение е слязъл в мазето. Възможно е да е свалил панталоните си заедно с колана. А него го е използвал, за да се обеси.

— Добре. Струва ми се, че мога да ви изясня и още нещо, доктор Скарпета. Ал никога не е показвал склонност към насилие. Единственият човек, върху когото е упражнявал някакво насилие, беше самият той.

Повярвах. Също така вярвах, че има доста неща, които докторът не ми казва. Празнините в паметта му бяха съвсем съзнателни. Джим Барнс, помислих си. Джим Джим.

— Колко дълъг беше престоят на Ал при вас? — промених темата.

— Мисля, че около четири месеца.

— Бил ли е и в отделението за престъпници?

— „Валхала“ не притежава такова. Имаме едно отделение, наречено „Задния коридор“, за психопати и шизофреници, хора, които са опасни за самите себе си. Но при нас няма криминални престъпници.

— Ал бил ли е някога в това отделение? — повторих въпроса си.

— Никога не се наложи.

— Благодаря ви, че ми отделихте от времето си — казах аз и станах. — Ако просто ми изпратите по пощата копие от това досие, всичко ще бъде наред.

— С удоволствие. — Той отново се усмихна широко, но не погледна към мен. — Не се колебайте да се обадите, ако възникне още нещо.

Мисълта ме тормозеше, докато вървах по дългия празен коридор към файето, но инстинктът ми подсказваше, че не е разумно да питам за Франки или дори да споменавам името му. „Задния коридор.“ Психопати или шизофреници. Ал беше споменал за разговорите си с пациенти от отделението за престъпници. Дали това беше част от

въображението му, или просто объркване? Във „Валхала“ нямаше отделение за престъпници. Но спокойно можеше да има някой на име Франки в „Задния коридор“. Може състоянието на Франки да се е подобрило и впоследствие да е бил преместен в друго отделение още докато Ал е бил във „Валхала“. Може Франки да си е въобразявал, че е убил майка си или да е искал това да се е случило.

Франки беше пребил майка си с тояга. Убиецът беше пребил Кери Харпър с метална тръба.

По времето, когато стигнах до офиса си, навън вече беше тъмно и дори чистачите си бяха тръгнали.

Седнах на бюрото и се завъртях към компютъра. След няколко команди екранът пред мен се освети и след секунди видях бележките от случая на Джим Барнс. Преди девет години, на двайтсет и първи април, е катастрофирал в областта Албърмарл. Причина за смъртта — фрактура на черепа. Алкохолното съдържание в кръвта му — почти два пъти по-високо от законната граница, а в колата са били намерени наркотици. Джим Барнс определено е имал проблеми.

В стаята на програмистите в края на коридора стоеше една архаична машина за прожектиране на микрофилми. Способностите ми за боравене с техника никога не са били изключителни. След нетърпеливо ровене из филмотеката намерих търсената лента и успях някак си да я наглася в машината. Загасих лампите и се втренчих в безкрайните редици замъглени букви, които преминаваха пред погледа ми. Докато намеря случая, очите вече ме боляха. Лентата изскърца тихичко, когато нагласих ръкописния полицейски рапорт в средата на екрана. Приблизително в единайсет без петнайсет вечерта, в петък, БМВ-то на Барнс пътувало на изток по магистрала 64 с много висока скорост. Когато дясното му колело излязло от пътя, той завъртял волана прекалено силно, ударил се в мантизелата и излетял. Завъртях филма напред и намерих доклада на съдебния лекар. В частта за забележки доктор Браун беше написал, че починалият е бит уволнен същия следобед от болница „Валхала“, където е работил като социален работник. Когато напуснал „Валхала“ приблизително около пет часа, бил изключително раздразнен и ядосан. Барнс бил неженен и едва на трийсет и една години.

В медицинския рапорт имаше записани двама свидетели, хора явно разпитвани от доктор Браун. Единият беше доктор Мастърсън, а

другият — болнична служителка на име Джини Сампл.

Понякога работата по случаите с убийства напомня на загубването в голям град. Следваш всички улици, които изглеждат обещаващо. Ако си късметлия, някой затътен път ще те отведе към главната улица. Какво общо би могъл да има един терапевт, починал преди девет години, със станалите наскоро убийства на Берил Мадисън и Кери Харпър? И все пак чувствах, че има някаква връзка.

Нямах голямо желание да разпитвам персонала на доктор Мастърсън и бях уверена, че той вече е предупредил онези, които трябва, за обаждането ми. Сигурно щяха да са любезни, но безмълвни.

На следващата сутрин, събота, продължих да мисля по този въпрос, макар че се заех с друга работа. Обадох се в „Джон Хопкинс“ с надеждата да открия доктор Исмаил. Там беше. Той потвърди теорията ми. Образците от стомашното съдържание и кръвта на Стърлинг Харпър показваха, че е приела левометорфан малко преди да умре. Нивото беше осем милиграма на литър кръв, твърде високо, за да не завърши със смърт или за да е било случайно. Тя се беше самоубила по начин, който при определени обстоятелства нямаше да възбуди съмнения за самоубийство.

— Тя знаеше ли, че декстрометорфан и левометорфан изглеждат еднакви при рутинните тестове? — запитах доктор Исмаил.

— Не си спомням да сме обсъждали подобно нещо — отговори той. — Но тя проявяваше силен интерес към лечението и лекарствата си, доктор Скарпета. Възможно е да е проучила въпроса в нашата медицинска библиотека. Спомням си, че ми зададе доста въпроси, когато ѝ предписах левометорфан за първи път. Това беше преди няколко години. Тъй като лекарството е експериментално, тя беше любопитна, може би и загрижена...

Почти не слушах по-нататъшните му обяснения. Никога нямаше да успея да докажа, че мис Харпър нарочно е оставила сиропа за кашлица на място, където да го видя. А бях почти сигурна, че точно така е постъпила. Била е твърдо решена да умре с достойнство и без да се опозори, но не е искала да умре сама.

След като затворих телефона, си направих един горещ чай и се заразождах из кухнята, като често спирах пред прозореца, за да погледам светлия декемврийски ден. Сами, една от малкото катерички албиноси в Ричмънд, се катереше по хранилката за птици. За секунда

се оказахме очи в очи. Пухкавите му бузки усилено мърдаха, от лапичките му падаха зрънца, а мършавата му бяла опашка приличаше на въпросителна на фона на синьото небе. Запознахме се миналата зима, когато аз стоях на прозореца и наблюдавах търпеливите му опити да се изкачи на хранилката. Той енергично подскачаше от някое близко клонче, плъзваше се по конусовидния покрив на хранилката, а лапите му се опитваха да се заловят за нещо във въздуха. След значителен брой падания на земята Сами най-после успя да се справи. Оттогава често излизах и му подхвърлях шепя фъстъци. Приятелихме се дотолкова, че когато не го виждах известно време, чувствах тревога и весело облекчение, когато се появеше за следващата си дажба.

Седнах до кухненската маса с лист и химикалка в ръка и набрах номера на „Валхала“.

— Джини Сампл, моля — казах, без да се представя.

— Тя пациент ли е, мадам? — веднага попита секретарката.

— Не. Служителка в болницата... — престорих се на изненадана. — Поне така мисля. Не съм я виждала от години.

— Момент, моля.

След малко жената се върна на телефона.

— Нямаме никой с това име.

По дяволите! Как е възможно? Телефонният номер, записан срещу името ѝ в доклада на съдебния лекар, беше номерът на „Валхала“. Дали доктор Браун е сгрешил? Девет години са минали. Доста неща могат да се случат за девет години. Госпожица Сампл може да се е преместила. Може да се е омъжила.

— Съжалявам — казах. — Сампл е моминското ѝ име.

— Знаете ли сегашната ѝ фамилия?

— Колко неприятно. Трябваше да знам...

— Джини Уилсън?

Поколебах се.

— Имаме Джини Уилсън — продължи гласът. — Една от социалните ни служителки. Бихте ли изчакали, моля? — Този път се върна още по-бързо. — Да, второто ѝ име е Сампл. Но не работи през уикендите. Ще бъде тук в понеделник сутрин, в осем часа. Желаете ли да оставите съобщение?

— Не можете ли да ми кажете как да се свържа с нея?

— Нямаме право да даваме домашните телефони. — Жената започваше да проявява подозрение. — Ако ми оставите името и номера си, ще се свържа с нея и ще я помоля да ви се обади.

— Страхувам се, че няма да съм за дълго на този номер. — Замислих се за момент, после се престорих на много разочарована и добавих: — Ще опитам отново при следващото си пътуване насам. Предполагам, че мога да ѝ пиша на вашия адрес.

— Да, мадам. Можете.

— Какъв е адресът ви?

Тя ми го даде.

— А името на съпруга ѝ?

— Струва ми се — Скип.

Понякога това е умалителното на Лесли, помислих си.

— Госпожа Скип или Лесли Уилсън — измърморих, докато го записвах. — Благодаря ви много.

От справките ми съобщиха, че в Шарлотсвил има само един Лесли Уилсън и двама души с инициалите Л. П. Уилсън и Л. Т. Уилсън. Започнах да набирам. Мъжът, който ми отговори, когато набрах номера на Л. Т. Уилсън, ми каза, че Джини е излязла на пазар и ще се прибере след около час.

Знаех, че непознат глас, задаващ въпроси по телефона, няма да свърши работа. Джини Уилсън щеше да иска първо да се посъветва с доктор Мастърсън, а това щеше да сложи край на въпроса. Малко по-трудно е да откажеш на някой, който изведнъж се появява на вратата ти, особено ако този някой се представи като главният съдебен лекар и може да го докаже.

Джини Сампл Уилсън не изглеждаше и ден по-стара от трийсет в джинсите и червения си пуловер. Беше нахакана брюнетка с дружелюбни очи и множество лунички по носа си. Дългата ѝ коса беше хваната на конска опашка. Във всекидневната зад отворената врата, на мокета седяха две малки момченца и гледаха анимационни филмчета по телевизията.

— Откога работите във „Валхала“? — попитах.

Тя се поколеба.

— Ами около дванайсет години.

Почувствах такова облекчение, че едва сдържах възклицанието си. Джини Уилсън е работила в болницата не само когато Джим Барнс

е бил уволнен преди девет години, но и когато две години по-рано Ал Хънт е бил пациент там.

Тя не помръдваше от вратата. Освен моята кола отпред имаше само още една. Изглежда, съпругът ѝ беше излязъл. Чудесно.

— Разследвам убийствата на Берил Мадисън и Кери Харпър — казах.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво искате от мен? Не ги познавах...

— Мога ли да вляза?

— Разбира се. Съжалявам. Заповядайте.

Седнахме в малката кухничка, покрита с линолеум и обзаведена с шкафове от бял бор. Беше невероятно чиста. Върху хладилника стояха кутии с бисквити, а по плотовете бяха сложени големи стъклени буркани с подправки. Миялната машина работеше, а от фурната се носеше аромат на кейк.

Възнамерявах да сломя евентуалната съпротива чрез категоричните си въпроси.

— Госпожо Уилсън, Ал Хънт е бил пациент във „Валхала“ преди единайсет години, а за известно време беше главният заподозрян в тези два случая. Познавал се е с Берил Мадисън.

— Ал Хънт? — Тя изглеждаше озадачена.

— Помните ли го? — попитах.

Тя поклати глава.

— Казвате, че работите във „Валхала“ от дванайсет години?

— Всъщност единайсет и половина.

— Ал Хънт е бил пациент там преди единайсет години, както вече ви казах.

— Името не ми е познато...

— Миналата седмица се самоуби — казах.

Сега вече съвсем я зашеметих.

— Малко преди смъртта му говорих с него, госпожо Уилсън. Неговият терапевт е починал при автомобилна катастрофа преди девет години. Джим Барнс. Трябва да ви задам няколко въпроса за него.

По врата ѝ се появи розовина.

— Мислите ли, че самоубийството на Хънт е свързано по някакъв начин с Джим?

На този въпрос беше невъзможно да се отговори.

— Очевидно Джим Барнс е бил уволнен от „Валхала“ часове преди смъртта си — продължих. — Вашето име, искам да кажа моминското ви име, е отбелязано в доклада на съдебния лекар.

— Имаше... Ами... Имаше съмнения — заекна тя. — Нали разбирате — дали е било самоубийство или инцидент. Разпитвах ме. Един лекар, съдебен лекар, не помня точно. Но някакъв мъж ми се обади.

— Доктор Браун?

— Не си спомням името му — каза тя.

— Защо е искал да говори с вас, госпожо Уилсън?

— Предполагам, защото аз бях една от последните видели Джим жив. Реших, че докторът се е обадил в регистратурата и Бети го е препратила към мен.

— Бети?

— Тогавашната ни секретарка.

— Трябва да ми разкажете всичко, което си спомняте за уволнението на Джим Барнс — казах аз, когато тя стана, за да провери кейка.

Джини Уилсън се върна бързо. Вече не изглеждаше притеснена, а ядосана.

— Може да не е правилно да се говори лошо за мъртвите, доктор Скарпета, но Джим не беше свестен човек. Той създаваше големи проблеми във „Валхала“ и трябваше да го уволнят доста по-рано.

— Какви проблеми по-точно?

— Пациентите говореха различни неща. Често не съвсем възможни. Трудно е да разбереш кое е истина и кое — не. Доктор Мастърсън, а и другите лекари получаваха оплаквания от време на време, но не можехме да докажем нищо, докато една сутрин не станяхме очевидци на поредното му безобразие. Беше в деня, когато уволниха Джим и стана катастрофата.

— Вие присъствахте ли на инцидента? — попитах.

— Да.

Тя се загледа съсредоточено в една точка в ъгъла. Устните ѝ бяха свити.

— Какво стана?

— Минавах през фойето на път към кабинета на доктор Мастърсън, с когото трябваше да говоря за нещо. Бети ме извика. Тя

работеше на регистратурата, както вече ви казах... Томи, Клей, престанете с този шум!

Виковете в другата стая се усилиха още повече. Някой сменяше телевизионните канали непрестанно.

Госпожа Уилсън се надигна уморено, за да види синовете си. Чух приглушени звуци от плясване по дупето, след което спря лудата смяна на каналите. Рисуваните герои се стреляха с нещо, което звучеше като картечница.

— Докъде бях стигнала? — попита тя, когато се върна в кухнята.

— Говорехте за Бети — напомних ѝ аз.

— О, да. Бети ме повика и каза, че майката на Джим чакала на телефона. Разговорът бил междуградски и изглеждало важно. Никога не узнах причината за това обаждане. Бети ме помоля да намеря Джим. Той имал психодрама, която се провеждаше в балната стая. Нали знаете, „Валхала“ има бална зала, която използваме за различни нужди — танците в събота вечер, забави. Има и сцена за оркестъра. Още от времето, когато „Валхала“ е бил хотел. Аз минах от задната страна и когато видях какво става, не можах да повярвам на очите си.

Погледът на Джини Уилсън беше гневен. Тя започна да си играе с покривката на масата.

— Просто стоях там и гледах. Джим беше с гръб към мен. Намираше се на сцената с около пет-шест от пациентите. Те седяха на столове, подредени така, че да не могат да видят какво прави той с един от тях. Едно младо момиче. Казваше се Рита. Вероятно около тринайсетгодишна. Знаехме, че е била изнасилена от втория си баща. Никога не говореше. Беше практически няма. Джим я принуждаваше да го пресъздаде.

— Изнасилването ли? — запитах спокойно.

— Проклетото копеле! Извинете ме. Но това все още ме тормози.

— Разбираемо е.

— Впоследствие той твърдеше, че не е направил нищо неподходящо. По дяволите, такъв отвратителен лъжец. Отрече всичко. Но аз го бях видяла. Знаех какво точно прави. Играеше ролята на втория баща, а Рита беше така ужасена, че не смееше да помръдне. Седеше като замръзнала на стола. Той стоеше наведен към нея и говореше с нисък глас. Но в балната зала има добра акустика. Чух всичко. Рита беше доста развита и зряла за тринайсетгодишна. Джим я

питаше: „Това ли направи той, Рита?“. Продължаваше да ѝ задава същия въпрос и да я докосва. Галеше я, както е правил и баща ѝ, предполагам. Тихо се измъкнах навън. Той не разбра, че съм го видяла, до момента, когато ние с доктор Мастърсън се изправихме срещу него.

Започвах да разбирам защо доктор Мастърсън отказа да обсъжда с мен Джим Барнс и вероятно защо липсваха страници от досието на Ал Хънт. Ако нещо от този род някога станеше публично достояние, макар да се беше случило толкова отдавна, репутацията на клиниката щеше да отиде на кино.

— Подозирахте ли, че Джим Барнс е постъпвал така и преди? — попитах.

— Някои от миналите оплаквания показваха, че го е правил — със святкащи очи отговори Джини Уилсън.

— Винаги жени?

— Невинаги.

— Получавали ли сте оплаквания от пациенти мъже?

— От един от младите мъже. Да. Но навремето никой не го прие сериозно. Той така или иначе имаше сексуални проблеми. Предполагахме, че е бил изнасилен като дете. Точно подходящ за вниманието на Джим, защото кой би повярвал на думите на горкото момче.

— Спомняте ли си името на този пациент?

— Господи. — Тя се намръщи. — Беше толкова отдавна. — Мисис Уилсън се замисли. — Франк, Франки. Това е. Помня, че някои от другите пациенти го наричаха Франки. Но не помня фамилията му.

— На каква възраст беше? — Усещах ускореното биене на сърцето си.

— Не знам. Седемнайсет, осемнайсет.

— Какво си спомняте за Франки? — попитах. — Важно е. Изключително важно.

Часовникът на печката иззвъня и тя отиде да извади кейка от фурната. Тъй като вече беше станала, реши пак да нагледа момченцата си. Когато се върна в кухнята, имаше замислен вид.

— Смътно си спомням, че беше в „Задния коридор“ за известно време. Веднага след като постъпи. После го преместиха на втория етаж, където са мъжете. Беше при мен на трудова терапия. — Госпожа Уилсън подпря с показалец брадичката си, като че ли за да се

съсредоточи по-лесно. — Спомням си, че беше много работлив. Произвеждаше огромни количества кожени колани и месингови значки. И страхотно обичаше да плете, което е доста необичайно. Повечето мъже пациенти не искат да плетат. Придържат се към изработване на кожени изделия, пепелници и т.н. Той беше творческа и доста способна личност. И още нещо правеше впечатление. Чистотата му. Беше маниакално спретнат и чист. Вечно почистваше работното си място, събираше дребни парченца и трошички от пода. Ужасно се тормозеше, ако всичко не е идеално подредено.

Тя спря и вдигна поглед към мен.

— Кога се оплака Франки от Джим Барнс? — попитах.

— Малко след като започнах работа във „Валхала“. — Тя се поколеба, опитвайки се да си припомни нещо. — Струва ми се, че Франки беше в клиниката само от месец и нещо, когато спомена за Джим. Струва ми се, че го беше казал на друг пациент. Всъщност — тя млъкна и красивите ѝ вежди се извиха нагоре учудено — другият пациент беше предал оплакването на доктор Мастърсън.

— Спомняте ли си кой беше другият пациент? Този, на когото Франки е разказал историята си?

— Не.

— Възможно ли е да е бил Ал Хънт? Споменахте, че наскоро сте били постъпили в болницата. Хънт е бил пациент там преди единайсет години, през пролетта и лятото.

— Не си спомням Ал Хънт...

— Трябва да са били горе-долу на една възраст — добавих.

— Това е интересно. — Очите ѝ, изпълнени с невинно учудване се спряха на моите. — Франки имаше приятел, едно младо момче, тийнейджър. Спомням си го. Русо. Момчето беше русо, много срамежливо и тихо. Но не помня името му.

— Ал Хънт беше рус — казах.

Мълчание.

— О, господи.

Подтикнах я:

— Бил е тих, срамежлив...

— О, господи — отново каза тя. — Сигурна съм, че е бил той! И се е самоубил миналата седмица?

— Да.

- Спомена ли Джим пред вас?
- Спомена някого, когото нарече Джим Джим.
- Джим Джим — повтори тя. — Господи, не знам...
- Какво стана с Франки?
- Той не остана за дълго — два или три месеца.
- У дома ли се прибра? — попитах.

— Така мисля. Имаше някаква история с майка му. Струва ми се, че живееше с баща си. Майка му ги напуснала, когато бил съвсем малък, нещо такова. Всичко, което си спомням, е, че семейното му положение беше тъжно. Но, предполагам, това може да се каже за повечето пациенти на „Валхала“. — Тя въздъхна. — Господи, ама че история. Не бях мислила за това от години. Франки. — Госпожа Уилсън поклати глава. — Чудя се какво ли е станало с него.

- Нямате ли идея?
- Абсолютно никаква.

Тя се загледа в мен за известно време. Изглеждаше, че нещо ѝ идва наум. Видях в очите ѝ да се прокрадва ужас.

- Дватамата убити. Смятате ли, че Франки...

Замълчах.

— Той не беше жесток, поне докато аз работех с него. Всъщност беше много нежен.

Тя изчака. Отново не отговорих.

— Искам да кажа, беше много приятен и любезен с мен. Гледаше ме внимателно и изпълняваше всичко, което му казвах.

- Значи ви е харесвал.

— Изплете ми един шал. Червено, бяло и синьо. Бях го забравила. Интересно какво ли е станало с него? — Гласът ѝ затихна. — Сигурно съм го дала на „Армията на спасението“ или някоя от другите благотворителни организации. Не знам. Струва ми се, че Франки беше малко влюбен в мен — засмя се тя нервно.

- Госпожо Уилсън, как изглеждаше Франки?

— Висок, слаб, с тъмна коса. — Очите ѝ се затвориха за момент. — Беше толкова отдавна. Не мога добре да си го припомня. Не правеше впечатление на хубавец. Може би щях да го помня по-добре, ако беше наистина грозен или много хубав. Просто безличен може да се каже.

- Дали в болницата има негова снимка? В картоната му?

— Не.

Отново замълчахме. После тя ме погледна изненадано.

— Заекваше — бавно, но убедено произнесе тя.

— Моля?

— Понякога заекваше. Сетих се. Винаги, когато се развълнуваше силно или се нервираще, започваше да заеква.

Джим Джим.

Ал Хънт беше имал предвид точно това, което каза. Когато Франки му е разказал какво му е направил Барнс или се е опитал да му направи, той е бил притеснен и ядосан. Заеквал е. И винаги когато е говорил с Ал за Джим, Барнс е заеквал. Джим Джим.

Хвърлих се към първия срещнат телефон, когато излязох от къщата на Джини Уилсън. Марино, говедото, беше отишъл да играе боулинг.

[1] Болест, предизвикана от мускулни и психически промени, при която наблюдават депресия и неадекватност. — Б.пр. ↑

[2] Обидно прозвище за хомосексуалист. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14.

В понеделник времето беше доста мрачно. Сивите облаци, напомнящи на зловеща мраморна мозайка, се спускаха над хълмовете на Блу Ридж и закриваха гледката към „Валхала“. Вятърът шибаше силно колата на Марино, а по времето, когато паркирахме пред болницата, малки снежинки започнаха да почукват по предното стъкло.

— Мамка му — оплака се Марино, докато излизахме от колата. — Само това липсваше.

— Няма да ни попречи в работата — уверих го, като потреперих от ледените снежинки по бузите ми.

Наведохме глави, за да избегнем вятъра, и мълчаливо забързахме към главния вход. Доктор Мастърсън ни чакаше във фойето. Лицето му беше твърдо като камък зад фалшивата усмивка. Двамата мъже се ръкуваха и се изгледаха враждебно като котараци. Не направих нищо да намаля напрежението, защото ми беше дошло до гуша от игричките на психиатъра. Той притежаваше нужната ни информация и щеше да ни я даде, без да премълчава нищо, независимо дали доброволно или чрез съдебно нареждане. Можеше да си избере. Без да се бавим излишно, го последвахме в кабинета му. Този път той затвори вратата.

— Така. С какво мога да ви помогна? — попита той веднага щом седна на стола си.

— С повече информация — отговорих.

— Естествено. Но трябва да ви призная, доктор Скарпета — продължи той, сякаш Марино не седеше в стаята, — че не виждам какво мога да ви кажа още за Ал Хънт, което да ви помогне в разследването. Прегледахте картоната му и ви казах всичко, което помня.

Марино го прекъсна:

— Е, ние сме тук, за да раздвижим малко паметта ви — каза той и извади цигарите си. — А и Ал Хънт не е единственият, от когото се интересуваме.

— Не ви разбирам.

— Интересуваме се повече от приятелчето му — каза лейтенантът.

— Какво приятелче? — Доктор Мастърсън го изгледа студено.

— Името Франки не ви ли напомня нещо?

Психиатърът започна да чисти очилата си. Реших, че това е един от любимите му начини да си осигури време за мислене.

— По времето, когато Ал Хънт е бил в клиниката, тук е имало и един друг пациент. Хлапе на име Франки — добави Марино.

— Страхувам се, че името не ми говори нищо.

— Страхувайте се колкото си искате, докторе. Просто ни кажете кой е Франки.

— Имаме триста пациенти във „Валхала“, лейтенант. И винаги са били по толкова. Не е по силите ми да помня всеки, който е живял тук, особено ако престоят не е бил много дълъг.

— Значи оня тип Франки е бил за кратко при вас? — попита Марино.

Доктор Мастърсън се протегна към лулата си. Беше се изпуснал и очите му блестяха от яд.

— Не казвам нищо такова, лейтенант. — Той започна да пълни лулата си с бавни движения. — Може би, ако ми дадете малко повече информация за този пациент, младежа, когото наричате Франки, нещо би могло да ми просветне. Знаете ли друго за него, освен че бил „хлапе“?

Намесих се:

— Очевидно по време на престоя си тук Ал Хънт е имал приятел, когото наричаше Франки. Ал ми спомена за него, когато разговаряхме. Смятаме, че този човек е бил приет в „Задния коридор“ при постъпването си в болницата, а после са го прехвърлили на друг етаж, където може да се е запознал с Ал. Описаха ни Франки като висок, тъмен, слаб. Обичал да плете — доста нетипично за мъжете пациенти хоби.

— Ал Хънт ли ви каза това? — безразлично запитва Мастърсън.

— Франки бил маниакално чист — казах, избягвайки предишния въпрос.

— Страхувам се, че любовта на един от пациентите ни към плетивата, не е нещо, за което веднага биха ме уведомили — отбеляза той и запали лулата си.

— Освен това при обстоятелства на силен стрес е заеквал — добавих аз, като с мъка удържах нетърпението си.

— Хм. Вероятно някой със спастична дисфония в диагнозата си. Струва ми се, че това би могло да се окаже мястото, откъдето да започнем...

— За да започнем въобще, трябва да престанете с идиотщините си — каза Марино грубо.

— Лейтенант. — Доктор Мастърсън се усмихна снизходително. — Грубостта ви е неоправдана.

— Да, да, а за момента вие се държите неоправдано. Но мога да почувствам нужда да променя това положение след минута. Да ви шамаросам със заповед за арест и да завлека проклетия ви задник в затвора за съучастие в убийство. Как ви звучи това? — студено го погледна Марино.

— Струва ми се, че ми писна от наглостта ви — отговори психиатърът с влудяващо спокойствие. — Не реагирам добре на заплахи, лейтенант.

— А аз не реагирам добре, когато някой ме прави на идиот — изръмжа Марино.

— Кой е Франки? — опитах отново.

— Уверявам ви, че не бих могъл да ви отговоря без предварителна подготовка. Но ако проявите любезност да изчакате няколко минути, ще отида да проверя какво има в компютъра ни.

— Благодаря — казах. — Ще ви чакаме тук.

Психиатърът едва беше излязъл, когато Марино започна:

— Какъв мръсник!

— Марино — казах уморено.

— Тук не е като местата, пълни с хлапета. Готов съм да се хвана на бас, че седемдесет и пет процента от пациентите са над шейсет. А в такъв случай младите хора би трябвало да правят впечатление и да се запомнят лесно. Той адски добре знае кой е Франки. Сигурно дори може да ни каже кой номер обувки е носил.

— Може.

— Няма „може“. Казвам ти, че този кретен само ни разиграва.

— И ще продължи да го прави, ако не спреш да му противоречиш.

— Мамка му!

Марино стана и отиде до прозореца зад бюрото на доктор Мастърсън. Дръпна завесите и се загледа навън.

— Ужасно мразя някое говедо като него да ме лъже. Кълна се в бога, че ще го закова, ще му скъсам задника. Ето това е, което ме побърква при психиатрите. Може Джак Изкормвача да им е пациент, а на тях не им пука. Лъжат те, оправят завивките на проклетото животно и му дават супата с лъжичка, като че ли е любимецът на цяла Америка. — Марино замълча за секунда, после добави нелогично: — Поне снегът спря.

Изчаках го да седне и казах:

— Струва ми се, че прекали, когато го заплаши с арест за съучастие в убийство.

— Но му приковах вниманието, нали?

— Дай му възможност да прояви поне малко достойнство.

Марино пушеше мълчаливо, загледан в прозореца.

— Смятам, вече е разбрал, че е в негов интерес да ни помогне — казах.

— Да, но аз нямам интерес да седя и да си играя на котка и мишка с него. Говорим си, а в това време Франки Смахнатия е някъде из улиците, насаме с откачените си мисли, приличащ на бомба, която може да избухне всяка секунда.

Помислих си за тихата си къща в спокоен квартал и за колието на Кери Харпър, закачено на бравата ми, за шепнещия глас по телефона — „Естествена ли е косата ти, или я изрусяваш?“ ... Странно. Замислих се над значението на този въпрос. Защо това имаше толкова голямо значение за него?

— Ако Франки е нашият убиец — казах спокойно, като си поех дъх дълбоко, — не мога да разбера каква връзка може да съществува между Спаракино и тези убийства.

— Ще видим — промърмори Марино, запали нова цигара и мрачно се загледа към вратата.

— Какво искаш да кажеш с това „ще видим“?

— Никога не преставам да се учудвам как едно нещо води към друго — каза загадъчно той.

— Какво? Какви неща водят към други неща, Марино?

Той погледна часовника си и изруга:

— Къде, по дяволите, е оня кретен? Да не е отишъл да обядва?

— Надявам се, че търси досието на Франки.

— Да. Надявай се.

— Какви неща водят към други неща? — повторих. — За какво мислиш? Имаш ли нещо против да говориш малко по-ясно?

— Да приемем, че нещата стоят по този начин — започна Марино. — Имам чувството, че ако не беше проклетата книга, която Берил е пишела, те и тримата щяха да са живи. Сигурно и Хънт щеше да е жив.

— Не можеш да твърдиш подобно нещо със сигурност.

— Естествено. Ти винаги си толкова обективна. Но аз мога да го твърдя. — Той ме погледна мрачно и разтри зачервените си очи. — Просто го чувствам, ясно? Нещо ми казва, че връзката е в Спаракино и книгата. Това е свързало Берил с убиеца в началото и сетне едното е довело до другото. После откаченият очиства Харпър. След това госпожица Харпър гълта такова количество хапчета, че с тях можеш да убиеш кон, защото не иска да живее съвсем сама в огромната си къща, докато ракът я яде отвътре. После пък Хънт се залюлява на гредите в мазето, облечен само в шибаните си гащи.

Оранжевото влакънце със странната форма на трилистна детелина премина пред очите ми, а също и ръкописът на Берил, Спаракино, Джеб Прайс, синът на сенатора Партин, госпожа Мактиг и Марк. Те представляваха крайниците и сухожилията на тяло, което не можех да сглобя. По някакъв необясним начин те образуваха сместа, чрез която несвързани помежду си хора и събития оформяха Франки. Марино беше прав. Едно нещо винаги водеше до друго. Убийството никога не изскача изведнъж от небитието. С никоя злина не става така.

— Имаш ли някаква теория за това каква точно е връзката? — запитах Марино.

— Не, никаква — отговори ми той с прозявка в момента, когато доктор Мастърсън влезе в кабинета си и затвори вратата.

Забелязах доволно, че носеше куп документи със себе си.

— Така — започна той спокойно, без да ни погледне. — Не открих никой с името Франки, което би могло да бъде и прякор. Следователно подбрах картоните според датите на лечението, възрастта и расата. Тук са досиетата на шестима бели мъже, с изключение на Ал Хънт, които са били пациенти във „Валхала“ по

времето, което ви интересува. Всички те са на възраст между тринайсет и двайсет и четири години.

— Какво ще кажете ние да прегледаме документите, докато вие си седите и си пушите лулата — предложи Марино малко по-кратко.

— Бих предпочел само да ви изложа историите им, защото държа на дискретността, лейтенант. Ако проявите определен интерес към някой от тях, ще разгледаме подробно досието му. Справедливо ли е това?

— Добре — съгласих се аз, без да оставя време на Марино да се разправя.

— Първият случай — започна доктор Мастърсън, като отвори горната папка. — Деветнайсетгодишен, от Хайланд парк, Илинойс. Приет през декември 1978 заради злоупотреба с наркотици — най-вече хероин. Висок метър и седемдесет, седемдесет килограма, кафяви очи и кестенява коса. Лечението му е продължило три месеца.

— Ал Хънт е постъпил в болницата през април следващата година — напомних на психиатъра. — Не са били пациенти по едно и също време.

— Да, струва ми се, че сте права. Не съм го забелязал. Значи можем да го изключим.

Той остави папката на бюрото си. Погледнах предупредително към Марино. Лицето му беше зачервено като на Дядо Коледа и знаех, че ще експлодира всеки момент. Доктор Мастърсън отвори втората папка и продължи:

— Следващият е четиринайсетгодишен, рус, синеок, метър и шейсет, петдесет килограма. Приет през февруари 1979, освободен шест месеца по-късно. Имал халюцинации, склонност към усамотение. Диагностициран като шизофреник от типа на разстроените от пубертетни смущения.

— Имате ли нещо против да ми обясните какво, по дяволите, означава това? — попита Марино.

— Изразява се в непоследователност, ексцентрично държание, изключително силно отчуждаване и други странности в поведението. Например... — Той се зачете в една от страниците. — Случвало му се е да тръгва към автобусната спирка рано сутринта, но не се появявал в училище. При един от тези случаи го намерили да седи под едно дърво и да рисува странни, безсмислени скици в тетрадката си.

— Да бе. А сега е известен художник и живее в Ню Йорк — промърмори Марино саркастично. — Как му е името — Франк, Франклин или поне започва с „Ф“?

— Не. Нищо подобно.

— Е, кой е следващият?

— Следващият е два̀сет и две годишен мъж от Делаяеър. Червена коса, сиви очи, метър и осемдесет, шейсет килограма. Приет през март 1979, изписан през юни. Диагностициран като страдащ от органически халюцинативен синдром. Допълнителни фактори са били епилепсия и злоупотреба с наркотици. Усложненията са включвали дисфория и опит да се кастрира сам в резултат на халюцинация.

— Какво означава дисфория? — запита Марино.

— Разстроен, неспокоен, депресиран.

— Това преди или след като се е опитал да се превърне в сопрано?

Доктор Мастърсън започваше да показва раздразнение и не можех да го обвиня.

— Следващият — заповяда Марино като фелдфебел.

— Четвъртият е осемнайсетгодишен, черна коса, кафяви очи, метър и седемдесет и пет, седемдесет килограма. Приет през май 1979. Диагноза — шизофрения и параноя. Историята му — Мастърсън прелисти страницата и взе лулата си — включва нефокусиран гняв и тревога, съмнения за пола му, и страх да не го помислят за хомосексуалист. Началото на психозата му е свързано с това, че бил ухажван от един хомосексуалист в мъжка тоалетна...

— Задръжете точно тук! — Ако Марино не го беше спрял, аз щях да го направя. — Трябва да си поговорим за този. Колко време е прекарал във „Валхала“?

Доктор Мастърсън запали лулата си. Без да бърза, погледна документите и отговори:

— Десет седмици.

— По времето, когато и Ал Хънт е бил тук?

— Точно така.

— Значи го ухажвали в тоалетната и му отнели девствеността. После какво? Каква психоза? — попита Марино.

Мастърсън прелистваше страниците. Нагласи очилата си и отговори:

— Ужасни халюцинации. Вярвал, че Господ му заповядва да прави разни неща.

— Какви неща? — Марино се наведе напред.

— Тук няма нищо определено. Не е записано нищо, с изключение на това, че говорел по много странен начин.

— И е бил шизофреник параноик?

— Да.

— Искате ли да обясните това? Например — какви са другите симптоми?

— Най-общо казано — отговори психиатърът, — има определени черти, които включват твърде реалистични халюцинации и илюзии. Може да изпитват въображаема ревност, силно напрежение при междуличностни взаимодействия, раздразнителност и в някои случаи — желание за насилие.

— Откъде беше той? — попитах.

— Мериленд.

— По дяволите — измърмори Марино. — И с двамата си родители ли е живял?

— Живял е само с баща си.

— Сигурен ли сте, че е бил параноик, а не недиференциран? — попитах.

Разликата беше важна. Шизофрениците от недиференцирания тип често имат доста неорганизирано поведение. Като цяло не притежават необходимото, за да подготвят престъпление и успешно да избягат от арестуването. Човекът, когото търсехме, беше достатъчно организиран, за да планира и осъществи престъпленията си, а и да избяга от полицията.

— Почти напълно сигурен съм — отговори доктор Мастърсън, помисли малко и добави: — Първото име на пациента е Франк.

После той ми подаде папката и ние с Марино я прегледахме набързо.

Франк Итън Еймс, или Франк И. — следователно Франки. Напуснал „Валхала“ в края на юли 1979. Малко по-късно, както гласеше написаната от Мастърсън забележка по онова време, избягал от дома си в Мериленд.

— Откъде знаете, че е избягал от къщи? — попита Марино и погледна психиатъра. — Откъде знаете какво е станало с него, след

като е напуснал клиниката ви?

— Баща му ми се обади. Беше доста притеснен — каза докторът.

— И после?

— Страхувам се, че нито аз, нито който и да било друг можехме да направим нещо по въпроса. Франк беше пълнолетен, лейтенант.

— Спомняте ли си някой да го е наричал Франки?

Той поклати глава.

— А Джим Барнс? Той ли беше терапевтът на Франки? — попитах.

— Да — неохотно отговори Мастърсън.

— Франк Еймс имал ли е проблеми с Джим Барнс?

Мастърсън се поколеба.

— Така казват.

— От какво естество?

— Твърдят, че от сексуално, доктор Скарпета. За бога, опитвам се да ви помогна. Надявам се, че оценявате това.

— Хей — намеси се Марино. — Оценяваме го. Искам да кажа — нямаме намерение да предоставим информация на пресата.

— Значи Франк е познавал Ал Хънт — казах.

Доктор Мастърсън отново се поколеба. Лицето му беше напрегнато.

— Да. Ал беше този, който повдигна обвинението.

— Бинго — възкликна Марино.

— Какво точно означава това, че Ал е повдигнал обвинението? — попитах.

— Имам предвид, че той се оплака на един от служителите ни. — В гласа на доктора прозвуча оправдание. — Спомена за случая и пред мен по време на един от сеансите ни. Разпитахме Франк, но той отказа да каже каквото и да било. Беше много раздразнителен и дръпнат младеж. Не можехме да предприемем никакви действия, като се базираме само на думите на Ал. Без потвърждение от Франк обвиненията бяха само слухове.

Марино и аз замълчахме.

— Съжалявам — каза психиатърът изнервено. — Не мога да ви помогна да откриете Франк. Не знам нищо повече. Последният път, когато се чух с баща му, трябва да е бил преди седем-осем години.

— Защо проведохте този последен разговор? — поинтересувах се.

— Господин Еймс ми се обади.

— По каква причина?

— Чудеше се дали не съм се чувал с Франк.

— А бяхте ли се чували? — запита Марино.

— Не — отговори докторът. — Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но никога не съм говорил с Франк по телефона.

— Защо господин Еймс искаше да знае дали сте говорили с Франк? — зададох критичния въпрос.

— Искаше да го открие. Надяваше се, че аз може да знам къде се намира. Защото майка му беше починала. Искам да кажа — майката на Франк.

— Къде е починала и как е станало? — попитах.

— Във Фрийпорт, Мейн. Не съм съвсем наясно с обстоятелствата.

— Естествена смърт?

— Не — отговори докторът, без да ни погледне. — Сигурен съм, че не беше от естествена смърт.

Не ни отне много време да разберем. Марино се обади в полицията във Фрийпорт. Според техните данни в късния следобед на петнайсети януари 1983 госпожа Уилма Еймс била пребита до смърт от „крадец“, който явно се намирал в къщата ѝ, когато тя се прибрала от пазар. Била четиридесет и две годишна, когато умряла. Дребна жена със сини очи и изрусена коса. Престъплението останало неразкрито.

Не изпитвах никакви съмнения относно това кой е бил така нареченият „крадец“. Марино също. Той каза:

— Значи Хънт може наистина да е бил ясновидец, а? Знаел е, че Франки ще очисти майка си. Това се е случило доста време след като двамата идиоти са били заедно в лудницата.

Седяхме и лениво наблюдавахме как Сами се върти около хранилката. След като Марино ме докара от болницата и ме остави пред къщи, аз го поканих на кафе.

— Сигурен ли си, че Франки не е работил в автомивката на Хънт някога през последните години? — попитах.

— Не си спомням в документите им да имаше Франки или Франк Еймс — отговори той.

— Може да си е сменил името — предположих.

— Вероятно го е направил, ако е очистил майка си. Усетил е, че ченгетата ще тръгнат да го търсят. — Марино взе кафето си. — Проблемът е, че нямаме свястно описание на смахнатия, а места като „Мастъруош“ са като една проклета въртяща се врата. Разни типове влизат и излизат през цялото време. Работят там няколко дни, седмица или месец. Имаш ли идея колко бели мъже са високи, слаби и мургави?

Бяхме напреднали доста, но в същото време бяхме адски далеч от приключването на случая. Беше влудяващо.

— Влакънцата подхождат за автомивка — промълвих безсилно. — Хънт е работил в автомивката, използвана от Берил, и е познавал убиеца. Разбираш ли какво ти казвам, Марино? Хънт е знаел за убийството на майката на Франки, защото е много вероятно те да са се виждали и след напускането на „Валхала“. Франки може да е работил в автомивката на Ал. Възможно е дори Франки да се е спрял на Берил, когато тя е закарала колата си за почистване.

— Там има трийсет и шест работници, док. Всички, освен единайсет са черни, а от тези единайсет — шест са жени. Колко остават? Пет? Трима са под двайсет години, което означава, че са били осем-деветгодишни, когато Франки е бил във „Валхала“. Значи това не става. Другите трима не подхождат по различни причини.

— Какви причини? — попитах.

— Ами били са назначени през последните един-два месеца. Не са работили там, когато Берил е посещавала автомивката. А и физическите им данни не са подходящи. Единият е червенкос, а другият е дребосъче, горе-долу с твоя ръст.

— Много ти благодаря.

— Ще продължа проверката — каза той и отмести погледа си от Сами, който ни наблюдаваше внимателно. — А ти?

— Какво за мен?

— Хората от офиса ти знаят ли, че все още работиш там? — запита той.

Марино стоеше и ме гледаше с особен поглед.

— Всичко е под контрол — отговорих.

— Не съм толкова сигурен, док.

— Аз пък съм.

— Мисля си — Марино не пожела да изостави темата, — че не се справяш чак толкова добре.

— Ще стоя далеч от офиса още един-два дни — обясних категорично. — Трябва да открия ръкописа на Берил. Етридж ме тормози заради него. А и трябва да видим какво има в този ръкопис. Може да открием връзката, за която говориш.

— Добре, но не забравяй съветите ми — не се предаде той и се отдръпна от масата.

— Съвсем внимателна съм — уверих го.

— И не ти се е обаждал, а?

— Точно така — отговорих. — Никакви обаждания. Няма и следа от него. Нищо.

— Е, нека ти напомня, че и на Берил не се е обаждал всеки ден.

Нямах никаква нужда от напомнянето. Не ми се щеше Марино отново да се разгорещи.

— Ако ми се обади, просто ще му кажа: „Здрасти, Франки. К’во става?“.

— Хей, това не е шега. — Марино спря в антрето и се обърна към мен. — Шегуваше се, нали?

— Естествено — усмихнах се и го потупах по гърба.

— Наистина, док. Не прави нищо такова. Ако чуеш гласа му от телефонния секретар, хич и не вдигай шибания телефон...

Марино замръзна, когато отворих вратата, очите му се разшириха от ужас.

— Мили боже... — Той излезе на терасата и автоматично се хвана за пистолета, като се въртеше наоколо като смахнат.

Бях прекалено зашеметена, за да проговоря. Стоях и безмълвно гледах покрай него. Зимният въздух беше оживял от прашенето и ръмженето на пожара.

Колата на Марино беше обхваната от танцуващи пламъци, които се издигаха към непълната луна. Сграбчих ръкава на лейтенанта и го дръпнах в къщата точно в момента, когато се чу воят на полицейска сирена и резервоарът експлодира. Прозорците на всекидневната се осветиха, когато едно огнено кълбо се изстреля към небето, а после падна върху дряна в края на двора ми.

— О, господи — извиках, когато спря токът.

Огромната сянка на Марино се движеше по мокета, прилична на разярен бик, който ще напада. Той нервно натисна копчето на радиостанцията си и изруга:

— Шибаното копеле! Проклетото шибано копеле!

Изпратих Марино скоро след като изпепелената развалина, останала от любимата му кола, беше откарана от пътната помощ. Той настояваше да остане у дома за през нощта. Аз се възпротивих и казах, че няколкото патрулни коли, обградили къщата, са достатъчни. После реши, че се налага да отида на хотел, а аз отказах да се подчиня. Той трябваше да се разправя с неговата си развалина, а аз — с моята. Тротоарът пред къщи и дворът ми представляваха черно блато, първият етаж миришеше ужасно на пушек. Пощенската ми кутия приличаше на изгоряла кибритена клечка и бях загубила около дузина чемшири и още толкова дървета. А и колкото и да оценявах загрижеността на Марино, имах нужда от самота.

Отдавна беше минало полунощ. Събличах се на светлината на свещите, когато телефонът иззвъня. Гласът на Франки изпълни стаята ми подобно на газ, който тровеше въздуха и нарушаваше привилегированото ми убежище.

Седнах на края на леглото и тъпо се вторачих в телефонния секретар. В гърлото ми се надигаше жлъч, а сърцето ми биеше лудо, като че ли искаше да изскочи от гърдния кош.

— ... Искане ми се да бях останал да погледам. Беше ли вв-впечатляващо, Кей? Страхотно беше, нали? Не обичам да посрещаш други мм-мъже в къщата си. Сега вече го знаеш. Знаеш го.

Съобщението свърши и лампичката на секретаря замига. Затворих очи и си поех дъх дълбоко, за да успокоя сърцето си. Сенките от пламъчетата на свещите безмълвно се движеха по стените. Как можеше да ми се случи такова нещо?

Знаех какво трябва да направя. Същото, което беше направила Берил Мадисън. Чудех се дали изпитвам същия ужас, който тя е почувствала, напускайки автомивката, след като е видяла издълбаното във вратата сърце. Ръцете ми трепереха силно, докато отварях чекмеджето на нощното шкафче и вдех телефонния указател. Уредих резервацията и се обадох на Бентън Уесли.

— Не те съветвам да го правиш, Кей — каза той, като се събуди за секунда. — Не. При никакви обстоятелства. Слушай ме, Кей...

— Нямам избор, Бентън. Просто исках някой да знае. Можеш да уведомиш Марино, ако искаш. Но не се меси. Моля те. Ръкописът...

— Кей...

— Трябва да го намеря. Мисля, че е точно там.

— Кей! Не действаш разумно!

— Виж сега. — Тонът ми се повиши. — Какво очакваш да направя? Да седя тук и да чакам онова копеле да реши да разбие вратата ми или да взриви колата ми? Ако остана тук, загивам, Бентън. Още ли не си го разбрал?

— Имаш алармена система. Имаш пистолет. Той не може да сложи взрив в колата ти, ако ти си вътре. Марино ми се обади. Разказа ми какво е станало. Полицаяте са сигурни, че някой е напоил парцал с бензин и го е пхнал в резервоара. Открили са следи от разбиване. Отворил е насила...

— Господи, Бентън. Ти дори не ме слушаш.

— Ти ме изслушай. Моля те, Кей. Ще ти осигуря охрана, ще настаня някой да живее при теб. Някоя от нашите жени агенти...

— Лека нощ, Бентън.

— Кей!

Затворих и не отговорих, когато той веднага позвъни вкъщи. Слушах протестите му, идващи от телефонния секретар. Сърцето ми тупкаше силно, докато спомените минаваха забавено пред очите ми — обхванатата от пламъци кола на Марино, силните водни струи от пожарникарските маркучи, които сякаш разлюляваха улицата. Когато открих малкото обгорено трупче пред къщата си, нещо в мен се пречупи. Резервоарът на Марино сигурно е избухнал в момента, когато Сами жизнерадостно е прескачал жиците. Уплашен, той се е опитал да се залови за нещо. За част от секундата лапичките му са направили контакт със заземяния трансформатор и главната линия. Двайсет хиляди волта са ударили дребничкото телце и са го превърнали във въглен.

Прибрах малкото трупче в една кутия от обувки и го погребях в градината. Не можех да понеса мисълта, че на сутринта ще видя изгорялата катеричка.

Все още нямаше ток, когато привърших с опаковането на багажа си. Слязох долу. Пуших и пих бренди, докато спрях да треперя. Рюгерът ми лежеше на бара и проблясваше в светлината на фенера. Не

си легнах. Не погледнах към съсипания си двор, когато заключих вратата отвън. Куфарът се удряше в крака ми и мръсна вода пръскаше глезените ми, докато тичах към колата. Подкарах по тихата улица, като се взирах внимателно. Не видях нито една полицейска кола. Стигнах на летището малко преди пет сутринта и се отправих към дамската тоалетна. Извадих пистолета си от чантата и го прибрах в куфара.

Глава 15.

Слязох от самолета и минах по мостчето за пътници. Беше обед и се намирах в просторното слънчево фоайе на международното летище в Маями.

Спрях, за да си купя „Маями хералд“ и чаша кафе. Седнах на малка масичка в един ъгъл, закрита от погледите с палма, свалих зимното си сако и навих ръкавите на блузата си. Бях вир-вода, по гърба ми се стичаха струи пот. Очите ми горяха от недоспиване и ме болеше глава. Отворих вестника, но съдържанието му ни най-малко не успя да подобри настроението ми. В долния ляв ъгъл на първа страница имаше впечатляваща снимка на пожарникари, опитващи се да угасят пламъците, обхванали колата на Марино. Драматичната картина на облаците дим, овъглените дървета в края на двора ми и широките водни струи беше придружена от следната забележка:

„Взривена полицейска кола

Пожарникарите от Ричмънд се трудят върху колата на детектив от отдел «Убийства», обхваната от пламъци. Спасителните действия се извършват на тиха улица в спокоен квартал. По време на експлозията снощи в колата не е имало никой. Няма пострадали. Има подозрения, че пожарът е бил причинен умишлено.“

Слава богу, поне не се споменаваше пред чия къща е била паркирана колата на Марино. Но при всяко положеше майка ми щеше да види снимката и да се обади у дома. Знаех и точните й думи: „Иска ми се да се върнеш в Маями, Кей. Ричмънд звучи като ужасно място. А

и новият офис на съдебния лекар тук е толкова хубав — изглежда като на филм“. Колкото и да е странно, изглежда, майка ми не може да осъзнае, че за един месец имаше повече убийства, престрелки, акции срещу наркотрафикантите, расови безредици, изнасилвания и обири в моя роден испаноговорещ Маями, отколкото във Вирджиния и цялата Британска общност, взети заедно, за една година.

Щях да се обадя на майка ми малко по-късно. Да ме прости Господ, но сега просто нямах сили да говоря с нея.

Загасих цигарата, събрах нещата си и се влях в потока от тропически дрехи, рекламни чанти от безмитни магазини и чужди езици, който течеше към лентата за багаж. С дясната си ръка здраво стисках чантата си.

Започнах да се успокоявам едва няколко часа по-късно, когато преминавах по мост „Седем мили“ в наетата кола. Карах на юг. От едната ми страна беше Мексиканският залив, от другата — Атлантическият океан. Опитвах се да си спомня кога за последен път съм била в Кий Уест. Ние с Тони гостувахме сравнително често на родителите ми, но никога не се замислихме за една разходка дотук. Бях почти сигурна, че последното ми идване тук беше с Марк.

Страстта му към плажове, вода и слънце представляваше една споделена любов. Ако въобще е възможно природата да предпочита едно човешко същество пред друго, то тя определено предпочиташе Марк. Едва си спомнях годината, а и мястото, където бяхме отседнали, когато дойдохме тук, за да прекараме една седмица със семейството ми. Това, което си спомням ясно, са широкият му бял панталон и топлината на ръката му, хванала моята, докато се разхождахме по мокрия хладен пясък. Спомням си прекрасната белота на зъбите му на фона на медната му кожа, здравето, което излъчваше, и непресторената радост в очите му, когато събираше миди и зъби от акула, докато аз се усмихвах под широката периферия на шапката си. Най-вече не мога да забравя силната си любов към младежа на име Марк Джеймс. Дори не вярвах, че е възможно да обичаш някого толкова много.

Какво го беше променило? Трудно ми беше да повярвам, че се е прехвърлил в лагера на противника, както твърдеше Етридж, а аз нямах друг избор, освен да приема думите му. Марк винаги е бил разглезен. Около него се носеше аромат на самоувереност, идващ от съзнанието, че е прекрасният син на чудесни родители. Смяташе, че

хубавите неща в света съществуват, за да може той да им се наслаждава, но никога не е бил непочтен или нечестен, или пък жесток. Дори не мога да кажа, че се е отнасял снизходително към хората, които нямат неговия късмет, или е манипулирал поддаващите се на чара му. Единственият му истински грях беше, че не ме обичаше достатъчно. От отдалечената си позиция на средната възраст можех да простя този му грях. Това, което не можех да простя, беше нечестността, деградацията на мъжа, когото обичах и уважавах, превърнал се сега в недостойна личност. Не можех да простя измяната към самия него, към истинския Марк Джеймс.

Преминах покрай болницата на американските военноморски сили и подкарах колата по крайбрежните завой на булевард „Рузвелт“. След малко вече си проправях път из лабиринта от улички в Кий Уест в търсене на „Дювал“. Слънчевата светлина правеше улиците снежнобели. По тротоарите танцуваха сенките на тропическите растения, полюлявани от вятъра. Под безкрайното синьо небе огромни палми и махагонови дървета обгръщаха къщи и магазини с яркозелените си клони, напомнящи на разперени ръце. Бугенвиллия и хибискус оцветяваха тротоарите и оградите с жизнерадостни червени и лилави петна. Бавно задминавах хора по шорти и сандали и безкрайни редици мотористи. Виждаха се много малко деца и непропорционален брой мъже.

„Ла конча“ беше висок, розов хотел от веригата „Холидей ин“, претрупан с тропически растения. Не бях имала никакви проблеми да си направя резервация, най-вече защото туристическият сезон започваше едва през третата седмица на декември. Оставих колата си на полупразния паркинг и влязох в пустото фоайе. Не можех да не се сетя за думите на Марино. Никога в живота си не бях виждала толкова много двойки от един и същи пол. Повече от очевидно беше, че под привидното здраве на малкия остров се крият болест и разруха. Накъдето и да погледнех, виждах умиращи мъже. Не изпитвах маниакален страх да не се заразя от СПИН или хепатит, тъй като отдавна се научих да се справям с теоретическите опасности от болести, които можех да прихвана на работното си място. Не ме притесняваха и хомосексуалистите. С напредването на възрастта ми все по-силно се убеждавах в правотата на мнението ми, че любовта може да бъде изразена по много различни начини. Няма правилен или

неправилен начин да обичаш. Единственото важно нещо е любовта да съществува.

Администраторът върна кредитната ми карта и любезно ми показва къде се намират асансьорите. Изморено се отправих към стаята си на петия етаж. Свалих изпотените си дрехи и останах само по бельо. Нямах сили дори да взема един душ. Завлякох се до леглото и спях в продължение на четиринадесет часа.

Следващият ден беше прекрасен като предишния. Издокарах се като останалите туристи, с изключение на това, че носех заредения рюгер в ръчната си чанта. Задачата, която сама си възложих, беше да претърся острова с неговите трийсет хиляди обитатели и да открия двама мъже, които познавах само като П. Дж. и Уолт. От писмата, написани от Берил в края на август, знаех, че са били нейни приятели и са живели в пансиона, където тя е била отседнала. Нямах ни най-малка представа за адреса и името на пансиона. Отправих гореща молба към Бога да намеря някой в „При Луи“, който да ми даде желаните сведения.

Вървах из улиците, загледана в картата, която купих от хотелския магазин за сувенири. Тръгнах по „Дювал“, покрай спретнатото подредените магазини и ресторанти, с тераси, чиито инкрустирани перила напомняха на френския квартал в Ню Орлеан. Зяпах изложените по тротоарите произведения на изкуството, бутиците, които продаваха екзотични растения, коприни и бонбони „Перуджина“. Спрях и изчаках на кръстовището, като гледах преминаването на яркожълтите вагони на туристическото влакче. Започвах да разбирам защо Берил не е искала да напусне Кий Уест. С всяка измината стъпка заплашителното присъствие на Франки избледняваше. Докато стигна до южния край на града, то вече ми изглеждаше отдалечено като суровия зимен климат в Ричмънд.

„При Луи“ беше бяла дървена къща, превърната в ресторант. Намираше се на ъгъла на „Върнън“ и „Уодъл“. По излъсканите дъски на пода нямаше нито едно петънце, масите, покрити с розови ленени покривки, бяха елегантно подредени и украсени с прекрасни цветя. Последвах келнера през ресторанта, разхлаждан от климатична инсталация, и се настаних на терасата. Зашеметих се от преливащите се нюанси на синьо, там където небето и водата се сливаха, от палмите и висящите кошници с разцъфтели цветя, които се полюляваха от

свежия морски вятър. Атлантическият океан се намираше почти в краката ми. Пъстри яхти бяха закотвени до близкия кей.

Поръчах си ром и тоник и се замислих за писмата на Берил. Чудех се дали седя точно там, където е била тя, докато е пишела.

Повечето от масите бяха заети. Чувствах се отделена от тълпата, тъй като моята маса се намираше в ъгъла на терасата, до перилата. От лявата ми страна имаше четири стъпала, които водеха към широка тераса, където малка група млади мъже и жени по бански седяха в шезлонгите до бара. Наблюдавах едно жилаво момче с жълт бански, явно латиноамериканец, как хвърли фасата си във водата, стана и се протегна апатично. После се запъти да купи още няколко бири от брадатия барман, който се движеше наоколо с досадата на човек, който вече не е млад и комуто работата е дошла до гуша.

Дълго след като привърших салатата си и задушените миди, компанията младежи се смъкна най-после по стълбите и шумно се хвърли във водата. Заплуваха към закотвените яхти. Платих сметката си и приближих към бармана. Той седеше отпуснат в един шезлонг и четеше някакъв роман.

— Какво да бъде? — дрезгаво запита той, докато се надигаше без ентузиазъм и пъхаше книгата под бара.

— Исках да попитам дали продавате цигари — казах. — Вътре не видях машина.

— Само това е — посочи той към няколкото кутии зад себе си.

Избрах си една от тях. Той ми поиска абсурдната сума от два долара и не изглеждаше особено благодарен, когато му оставих петдесет цента бакшиш. Очите му светеха с враждебен зелен блясък, лицето му беше кафяво от многото време, прекарано на слънце, тъмната брада — прошарена с посивели косми. Изглеждаше нелюбезен и закоравял. Подозирах, че от доста време живее в Кий Уест.

— Имате ли нещо против да ви задам един въпрос? — попитах.

— Без значение е, защото току-що го направихте, мадам — отговори.

Усмихнах се.

— Прав сте. Направих го. А сега ще ви задам и още един. Отдавна ли работите тук?

— Към пет години.

Той взе една хавлиена кърпа и започна да лъска бара.

— Тогава сигурно познавате една млада жена, наричан Строу — казах аз, като си припомних от писмата на Берил, че тук не е използвала истинското си име.

— Строу? — повтори той намръщено и продължи да бърше бара.

— Прякор. Руса, слаба, много красива. Миналото лято е идвала тук всеки следобед. Седяла е на една от масите и е пишела.

Той спря да лъска и фокусира суровия си поглед върху мен.

— Вас какво ви интересува това? Приятелка ли ви е?

— Моя пациентка — казах единственото нещо, което не беше напълно лъжа, а и не отговаряше съвсем на истината.

— А? — Дебелите вежди се повдигнаха в учудване. — Пациентка? Какво? Вие сте нейният лекар?

— Точно така.

— Ами вече не можете много да й помогнете, док. Съжалявам, че трябва да ви съобщя такова нещо.

Той се отпусна на стола си и зачака.

— Това ми е известно — казах. — Знам, че е мъртва.

— Да. Получих ужасен шок, когато научих за това. Ченгетата нахлуха тук преди няколко седмици с гумените си палки и инструменти за измъчване. Ще ви кажа какво им отговориха моите приятелчета — тук никой не знае абсолютно нищо за случилото се със Строу. Тя беше доста тиха, наистина фина дама. Седеше точно чук. — Той посочи една празна маса близо до мен. — Седеше си тук и си гледаше работата.

— Някой от вас не се ли сближи с нея?

— Естествено. — Сви рамене той. — Пиехме по някое и друго питие заедно. Тя пиеше основно ром с лимон. Но не бих казал, че някой тук я е познавал „лично“. Имам предвид, дори не съм сигурен дали някой знаеше откъде е, освен че беше някъде от снежните земи.

— Ричмънд, Вирджиния — казах.

— Знаете ли — продължи той, — много хора идват тук и си отиват. Кий Уест е място, където живееш и оставяш и другите да живеят. Има и доста гладуващи художници. Строу не беше много различна от повечето хора, които познавам. Само дето повечето ми познати не ги убиват. По дяволите! — Той почеса брадата си и бавно

поклати глава. — Направо ми е трудно да си го представя. Не ми се побира в акъла.

— Има доста въпроси, останали без отговор — казах и запалих цигара.

— Да. Например — защо пушите? Мислех, че лекарите не вършат такива неща.

— Знам, че е противен и нездравословен навик. Но засега смятам, че е по-добре да ми пригответе един ром с тоник, защото обичам и да пийвам. „Барбанкорт“ с няколко капки лимон.

— Четири или осемгодишен, по кой си падате? — предизвика ме той.

— Двайсет и пет, ако ви се намира такъв.

— Не. Такъв разкош се намира по другите острови. Толкова е великолепен, че ти иде да се разхлипаш, докато пиеш.

— Тогава най-доброто, което имате.

Той посочи с пръст към познатата златиста бутилка с пет звезди зад гърба си. „Барбанкорт“, отлежавал петнайсет години в дървени бурета. Същият като този, който бяхме намерили в кухненския шкаф на Берил.

— Това е чудесно — казах.

Барманът изведнъж се ухили, надигна се от стола и енергично се залови за работа. Ръцете му се движеха с ловкостта на жонгльор, като отваряха бутилки, отмерваха златистото хаитянско питие без помощта на мерилна чаша и добавяха искрящата струя тоник към него. Накрая сръчно отрязаха перфектно резенче от лимона, който изглеждаше токущо откъснат от дървото, изстискаха го в питието и прекараха кората по ръба на чашата. Барманът изтри ръце в хавлията, подпъхна я под колана на избелелите си джинси, плъзна хартиена салфетка на бара и ми представи произведението си. Без съмнение това беше най-великолепният ром с тоник, който съм вкусвала, и не можех да не му го съобщя.

— Това е от мен — каза той и отблъсна десетдоларовата банкнота, която му подадох. — Всеки доктор, който пуши и цени хубавия ром, е дълбоко уважаван от мен.

С тези прочувствени думи той бръкна под бара и извади собствения си пакет цигари.

— Ще ви кажа нещо — започна той, размахвайки кибритената клечка. — До болка ми е писнало да слушам самоуверените дивотии за вредата от пушенето и разни други такива. Знаете какво имам предвид — карат те да се чувстваш като престъпник. Аз казвам: „Живей и остави и другите да живеят“. Това е девизът ми.

— Да. Прекалено добре знам какво имате предвид — отговорих, докато жадно поемахме дима.

— Винаги си намират за какво да те съдят — какво ядеш, какво пиеш, с кого се срещаш.

— Хората наистина могат да бъдат ужасно нелюбезни и мнителни — казах.

— Амин.

Той се облегна назад в сянката на навеса. Усещах как слънцето напича главата ми.

— Е, добре. Значи вие сте докторът на Строу. Какво се опитвате да откриете, ако мога да запитам?

— Има известни обстоятелства около смъртта ѝ и преди нея, които са доста неясни. Надявам се, че приятелите ѝ биха могли да ми изяснят някои положения...

— Почакайте една минута — прекъсна ме той, надигайки се от стола си. — Като казахте доктор, какъв доктор точно имахте предвид?

— Преглеждах я...

— Кога?

— След смъртта ѝ.

— Мили боже! Искате да кажете, че сте гробар? — с недоверие запита той.

— Аз съм съдебен патолог.

— Съдебен лекар?

— Да.

— Айде стига бе! Проклет да съм! — Той ме огледа от горе до долу. — Никога не бих могъл да позная това.

Не знаех дали това беше комплимент или не.

— Винаги ли изпращат — как го казахте — съдебен лекар, като вас, да издирва информация?

— Никой не ме е изпратил. Дойдох по свое желание.

— Защо? — Тъмните очи отново ме загледаха подозрително. — Доста път сте изминали.

— Интересува ме какво е станало с нея. Много ме интересува.

— Значи казвате, че не са ви изпратили ченгетата?

— Ченгетата нямат власт да ме изпратят където и да било.

— Жестоко — захили се той. — Това ми харесва.

Отпих от питието си.

— Сбирщина кретени. Всичките се мислят за Рамбо. — Той гневно смачка фасата си. — Дойдоха тук с гумени ръкавици на ръцете. Господи. Как смятате, че е изглеждало това на клиентите ни? Отидоха да видят Брент — беше един от келнерите ни. Той умира, човече, а какво направиха те? Проклетите задници сложиха хирургически маски, стояха на десет метра от леглото му, като че ли той е „Тифозната Мери“, и му задаваха тъпи въпроси. Кълна се в Бога, че дори да знаех нещо относно случилото се с Берил, нямаше да им съобща абсолютно нищичко.

Споменаването на името ме накара да подскоча. Очите ни се срещнаха и видях, че той осъзна значението на току-що казаното.

— Берил? — попитах.

Той мълчаливо се отпусна на стола. Притиснах го.

— Знаели сте, че името ѝ е Берил?

— Както вече ви казах — ченгетата идваха тук и говорихме за нея.

Барманът неловко запали цигара, като избягваше погледа ми. Моят нещастен нов приятел не беше добър лъжец.

— Говориха ли с вас?

— Не. Покрих се, когато видях какво става.

— Защо?

— Казах ви. Не обичам ченгета. Имам една „Баракуда“, пълна развалина — имам я още от дете. По някаква причина вечно ме спират и ме тормозят. Все ме глобяват за това или онова. Правят се на големи тежкари с големите си пищови и очила „Рей Бан“. Сигурно си мислят, че са телевизионни звезди или нещо такова.

— Знаели сте името ѝ, докато е живяла тук — казах кротко. — Знаели сте, че името ѝ е било Берил Мадисън много преди да се появят ченгетата.

— Е, и какво от това? Какво толкова е станало?

— Тя е била доста тайнствена в това отношение — отговорих емоционално. — Не е искала хората тук да знаят коя е. Не им го е

съобщила. Плащала е всичко в брой, за да не се налага да използва кредитни карти, чекове или друго, което би могло да я идентифицира. Била е ужасно изплашена, бягала е, не е искала да умре.

Той ме гледаше с широко отворени очи.

— Моля ви, кажете ми какво знаете. Моля ви. Имам чувството, че сте били неин приятел.

Барманът стана, без да проговори, и излезе иззад бара. Застана с гръб към мен и започна да събира празните бутилки и другите боклуци, разпилени по терасата от компанията младежи.

Пиех питието си мълчаливо и гледах водата. В далечината загорял младеж оправяше тъмносиньо платно и се готвеше да отплава в океана. Палмовите листа, разлюлени от вятъра, шепнеха в тишината. Черен лабрадор весело тичаше по брега.

— Зулу — промърморих аз, вторачена в кучето.

Барманът спря работата си и погледна към мен.

— Какво казахте?

— Зулу — повторих. — Берил споменава Зулу и котките ви в едно от писмата си. Казва, че животните ви се хранят по-добре от някои хора.

— Какви писма?

— По време на престоя си тук е написала няколко писма. Открихме ги в спалнята ѝ след убийството. Казва, че хората тук са станали като нейно семейство. Мислела е острова за едно от най-прекрасните места в света. Искане ми се никога да не беше се връщала в Ричмънд. Искане ми се да беше останала да живее тук.

Постепенно замиращият ми глас звучеше като че ли идва от някой друг. Погледът ми се замъгли. Безсънието, насъбраният стрес и ромът ме надвиваха. Струваше ми се, че слънцето е изсушило малкото кръв в мозъка ми.

Барманът се завърна най-после на мястото си и проговори развълнувано:

— Не знам какво да ви кажа. Но, да — бях приятел на Берил.

Обърнах се към него и отговорих:

— Благодаря. Искане ми се да мисля, че и аз съм била нейна приятелка. Дори, че все още съм.

Той ме погледна озадачено. Забелязах, че лицето му се е смекчило.

— Човек никога не може да е сигурен кой е редовен и кой — не — отбеляза той. — Напоследък е доста трудно да се разбере.

Поради умората схванах намека му доста бавно.

— Идвали ли са хора да разпитват за Берил, които не са били редовни? Други, освен ченгетата? Друг, освен мен?

Барманът си наля една кола.

— Идвали ли са? Кой? — повторих внезапно разтревожена.

— Не му знам името. — Той отпи голяма глътка. — Един красавец. Млад, вероятно около двапетгодишен. Мургав. Скъпи дрехи. Дизайнерски. Изглеждаше като току-що излязъл от някой филм. Струва ми се, че беше тук преди две седмици. Каза, че бил частен детектив или някаква подобна дивотия.

Синът на сенатора Партин.

— Искаше да знае къде е живяла Берил по време на престоя си тук.

— Казахте ли му?

— Глупости, въобще и не говорих с него.

— Дали някой не му е казал? — настоях.

— Не е твърде вероятно.

— Защо да не е вероятно, а и няма ли да ми кажете името си все пак?

— Невероятно е, защото никой, освен мен и едно приятелче не знаеше. Аз ще ви кажа името си, ако вие ми кажете вашето.

— Кей Скарпета.

— Приятно ми е да се запознаем. Името ми е Питър. Питър Джоунс. Приятелите ми ме наричат П. Дж.

П. Дж. живееше на две преки от „При Луи“, в малка къща, напълно скрита от тропическата джунгла. Растителността беше толкова гъста, че не съм сигурна дали щях да забележа дървената къща с олющена боя, ако баракудата не беше паркирана отпред. Един бегъл поглед към колата ми обясни защо ченгетата вечно тормозят собственика й. Тя представляваше покрита с графити развалина на огромни колела, с брони, решетки, високо повдигната задница и домашно изрисувана с невероятни форми в психеделичните цветове на шейсетте години.

— Това е моето бебче — каза П, Дж. и нежно поглади капака.

— Страхотна работа — съгласих се.

— Имам я от шестнайсетгодишен.

— Трябва да я запазиш завинаги — казах искрено, докато се провирах под клоните и го следвах под хладните, мрачни сенки.

— Не е нещо особено — извини се той, отключвайки вратата. — Горе, където живееше Берил, има само една стая и клозет. В някой от следващите дни отново ще я дам под маем. Може би. Прекалено придирчив съм към наемателите си.

Всекидневната беше натъпкана с вехтошарски мебели — канапе и кресло в отвратителни нюанси на розово и зелено, няколко грозни лампи, облепени с миди и корали, и масичка за кафе, изработена от нещо, което в миналия си живот сигурно е било дъбова врата. Наоколо бяха разхвърляни боядисани кокосови орехи, морски звезди, вестници, обувки и кутии от бира. Влажният въздух миришеше на застояло и разруха.

— Как е научила Берил, че давате стаи под наем? — попитах, когато седнах на канапето.

— В „При Луи“ — отговори той и запали няколко лампи. — Първата нощ беше отседнала в „Оушън кий“ — хубаво малко хотелче на „Дювал“. Предполагам, бързо беше разбрала, че ще ѝ излезе прекалено скъпо, ако остане да живее там. — П. Дж. седна в креслото. — В онзи ден тя дойде в „При Луи“ може би за трети път. Поръчваше си салата и си седеше, загледана във водата. Тогава още не работеше върху книгата си. Просто седеше. Направо изглеждаше странно — оставаше в кръчмата с часове през по-голямата част от следобеда. Най-накрая, както казах, при третото ѝ идване в „При Луи“, тя приближи до бара и се облегна на него, като продължаваше да гледа към водата. Почувствах съжаление към нея.

— Защо? — попитах.

Той сви рамене.

— Стори ми се, че прилича на загубено дете. Отчаяно или нещо подобно. Беше очевидно. Заговорих я. Не беше от хората, с които лесно се сближаваш.

— Не е било лесно да я опознаеш — съгласих се.

— Беше кошмарно трудно да се води приятелски разговор с нея. Задавах ѝ елементарни въпроси като: „За първи път ли идвате тук?“, „Откъде сте?“ и разни други такива. Понякога дори не ми отговаряше. Като че ли не стоях там. Странна работа. Нещо ми подсказа, че не

трябва да се отказвам от разговора. Попитах я какво обича да пие. Започнахме да си говорим за питиета. Това малко я поотпусна, събуди интереса ѝ. След това ѝ забърках няколко от любимите ми питиета. Първо ром „Корона“ с капка лимон. Тя адски си падна по него. После един „Барбанкорт“, какъвто направих за теб. Това беше нещо по-специално.

— Не се съмнявам, че това я е поотпуснало — отбелязах.

П. Дж. се усмихна.

— Да, предположението ти е съвсем правилно. Забърках го доста силно. Започнахме да си приказваме за разни други неща и малко след това тя ме попита дали знам някое добро място под наем. Тогава ѝ казах, че имам една стая, и я поканих да се отбие да я види, ако иска. Беше неделя, а тогава винаги приключвам работа по-рано.

— И тя дойде? — попитах.

— Това наистина ме изненада. Мислех си, че няма да го направи. Но тя дойде. Намерила мястото без проблеми. По това време и Уолт си беше вкъщи. Той имаше навика да седи на площада до тъмно и да се опитва да продаде творенията си. Току-що се беше върнал у дома. Седнахме си тримата и се заприказвахме. След това решихме да се помотаем из града и се озовахме в „Тромавия Джо“. Писателката в нея се събуди, направо откачи, заговори за Хемингуей, без да може да се спре. Наистина мога да кажа, че тя беше доста интелигентна дама.

— Уолт е продавал сребърни бижута — казах. — На площад „Малъри“.

— Откъде знаеш? — попита изненадано П. Дж.

— Написаните от Берил писма — напомних му.

Той тъжно замълча за момент.

— Тя споменава и „Тромавия Джо“. Останах с впечатление, че много е харесвала теб и Уолт.

— Да, ние тримата добре се разбирахме.

П. Дж. вдигна едно списание от пода и го хвърли на масата.

— Вие двамата сте били единствените ѝ приятели.

— Берил беше чудесна — унило ме погледна той. — Наистина чудесна. Никога преди не бях срещал, а и вероятно никога вече няма да срещна човек като нея. Стига да успееш да преминеш зад стената, която беше издигнала около себе си, можеше да видиш колко свестен човек е. Ужасно умна — повтори той, облегна главата си на креслото и

се загледа в олющената боя на тавана. — Обичах да я слушам как говори. Тя казваше интересни неща просто ей така. — Той щракна с пръсти. — Аз не бих могъл да го направя, ако ще и десет години да обмислям думите си. Сестра ми прилича на нея. Тя е учителка в Денвър. По английски. А аз никога не съм можел да се изразявам добре. Преди да стана барман, работех физическа работа. Строител, зидар, дърводелец. Занимавах се известно време и с грънчарство, но щях да умра от глад. Дойдох тук заради Уолт. Запознах се с него в Мисисипи. На една автогара, ако можеш да повярваш на това. Заговорихме се, пътувахме заедно до Луизиана. След месец-два дойдохме тук. Странно, нали? — П. Дж. отново ме погледна. — Имам предвид — беше почти преди десет години. И всичко, което ми остана сега, е тази дупка.

— Животът ти съвсем не е свършил, П. Дж. — казах нежно.

— Да бе. — Лицето му се повдигна нагоре и очите му се затвориха.

— Къде е Уолт сега?

— Лодърдейл. Поне живееше там, когато се чухме за последен път.

— Ужасно съжалявам — казах.

— Случват се и такива неща. Какво друго мога да кажа?

Замълчахме за момент. Реших, че е време да рискувам.

— Берил е пишела книга, докато е живяла тук.

— Правилно си разбрала. В часовете, когато не се размотаваше с нас, пишеше проклетата книга.

— Изчезнала е — казах.

Той не отговори.

— Така нареченият частен детектив, за когото ми спомена, а и много други хора се интересуват от нея. Вече го знаеш. Поне така мисля.

П. Дж. продължи да седи мълчаливо, със затворени очи.

— Нямах основание да ми се довериш, П. Дж, но надявам се поне ще ме изслушаш — продължих тихо. — Трябва да намеря този ръкопис, върху който Берил е работила тук. Вярвам, че не го е взела със себе си, когато е напуснала Кий Уест. Можеш ли да ми помогнеш?

П. Дж. отвори очи и ме погледна внимателно.

— Доктор Скарпета, макар и да изпитвам истинско уважение към теб, дори и да знам — защо трябва да ти кажа? Защо да наруша обещанието си?

— Ти обеща ли си на Берил да не казваш никога къде е книгата?

— Няма значение. Аз първи ти зададох въпрос.

Поех си дъх дълбоко, погледнах овехтеля, мръсен килим и се наведох към него.

— Не знам нито една основателна причина да нарушиш обещанието си към приятел, П. Дж. — казах.

— Глупости. Нямах да ме питаш, ако не знаеше поне една причина.

— Берил разказа ли ти за него? — попитах.

— Имаш предвид изрода, който я е тормозил?

— Да.

— Да, знаех историята. — Той се надигна изведнъж. — Не знам ти как си, но аз съм готов за една бира.

— С удоволствие. — Вярвах, че трябва да уважа гостоприемството му, макар да знаех и че не бива да пия повече — все още бях замаяна от рома.

П. Дж. се върна от кухнята и ми подаде бутилка ледена бира. В дългото тясно гърло плуваше парченце лимон. Вкусът беше превъзходен.

Той седна и отново заговори:

— Строу, искам да кажа Берил, беше ужасно изплашена. Честно казано, не бях много учуден, когато научих какво е станало. Имам предвид — втрещих се, но не бях истински изненадан. Казах й да остане тук. Казах й да не мисли за наема и да си живее спокойно. Уолт и аз... ами... знам, че е странно, но... тя ни беше станала като сестра. А онзи идиот съсипа и моя живот.

— Моля? — учудих се на внезапния му гняв.

— Тогава Уолт ме напусна. След като научихме за Берил. Не знам. Той се промени. Уолт. Не казвам, че случилото се с нея беше единствената причина. Ние си имахме известни проблеми. Но това ужасно му повлия. Отчужди се от мен. Не искаше да говори. И една сутрин си тръгна. Просто си тръгна.

— Кога беше това? Преди няколко седмици, когато полицаите дойдоха в „При Луи“ и научихте какво е станало?

Той кимна.

— Тази история унищожава и моя живот — казах. — Скапва ме.

— Какво искаш да кажеш? Как, по дяволите, те скапва, освен че ти причинява проблеми в работата?

— Изживявам кошмара на Берил — едва успях да го кажа.

Той ме погледна напрегнато и отпи от бирата си.

— Точно сега аз също бягам. По същата причина като Берил.

— Човече, взимаш ми акъла — поклати глава П. Дж. — За какво говориш?

— Видя ли снимката на първа страница в сутрешния „Хералд“? Снимка на една полицейска кола, горяща в Ричмънд?

— Да — отговори той озадачено. — Струва ми се, че си спомням.

— Това е моята къща, П. Дж. Детективът беше във всекидневната ми и си говорехме, когато колата беше подпалена. И това не е първото събитие. Разбираш ли, той преследва и мен.

— Защо, за бога? — запита той, макар да бях сигурна, че знае.

— Човекът, който е убил Берил — затруднено започнах, — уби и наставника на Берил, Кери Харпър. Предполагам, чувал си тя да го споменава.

— Много пъти. Мамка му. Направо не ми се вярва.

— Моля те, помогни ми, П. Дж.

— Не знам как.

Той толкова се развълнува, че стана от креслото и се заразхожда из стаята.

— Защо този изрод преследва и теб?

— Той страда от ненормална ревност. Обзет е от мания. Параноик шизофреник. Мрази всеки, свързан с Берил. Не знам защо. Но трябва да разбере кой е той. Трябва да го намеря.

— Не знам кой е. Или къде, по дяволите, се намира. Ако знаех, щях да го намеря и да му откъсна шибаната глава.

— Имам нужда от ръкописа, П. Дж.

— Какво общо има ръкописът с това? — възпротиви се той.

Тогава му разказах. За Кери Харпър и колието му. За телефонните обаждания и влакътцата, за автобиографията, писана от Берил, за която аз бях обвинена, че съм откраднала. Разкрих му всичко, което се знаеше за случаите, а в това време усещах как ужасът в

душата ми нараства все повече. Никога досега не бях обсъждала подробностите по някой случай с друг, освен следователите или прокурорите. Свърших, а П. Дж. стана и излезе от стаята. Когато се върна, носеше войнишка раница, която постави в скута ми.

— Ето — каза той. — Бях се заклеял в Бога, че никога няма да направя това. Съжалявам, Берил — измърмори той. — Ужасно съжалявам.

Отворих раницата и внимателно извадих дебелия куп листа. Бяха около хиляда страници с надраскани ръкописно забележки по тях. Освен тях в раницата имаше и четири компютърни дискети, прихванати с гумен ластик.

— Тя ни помоли да не го даваме никому, ако нещо се случи с нея. Обещахме ѝ.

— Благодаря ти, Питър. Бог да те благослови — казах аз и после се сетих още нещо. — Споменавала ли ти е Берил за някой човек, когото е наричала „М“?

Той седеше мълчаливо и разглеждаше бирата си.

— Знаеш ли кой е той?

— Мислите ми.

— Не разбирам.

— „М“ се отнася за „моите мисли“. Берил пишеше писма до самата себе си.

— Двете писма, които намерихме — казах. — Онези, на пода в спалнята ѝ, в които се споменава за теб и Уолт, бяха адресирани до „М“.

— Знам — каза той и затвори очи.

— Откъде знаеш?

— Разбрах го, когато ти спомена за Зулу и котките. Разбрах, че си прочела писмата. Тогава реших, че си „редовна“ и си тази, за която се представяш.

— Значи ти също си чел писмата? — попитах зашеметена.

Той кимна.

— Не открихме оригиналите — промърморих. — Писмата, които намерихме, са копия.

— Тя изгори всичко. — Той си пое дълбоко дъх и се овладя.

— Но не е изгорила книгата си.

— Не. Каза ми, че не знаела къде ще отиде или какво ще прави, ако той я чака. Каза, че ще ми се обади по-късно, за да ѝ изпратя книгата. А ако не се чуем — да я пазя и никога никому да не я давам. Тя не се обади. Нямаше нито едно шибано обаждане. — Той се обърна с гръб към мен и изтри очите си. — Тази книга представляваше нейната надежда. Надеждата ѝ за живот. Никога не престана да вярва, че нещата ще се оправят — добави той с треперещ глас.

— Какво точно изгори тя, П. Дж.?

— Дневникът си. Предполагам така се наричаше. Писма, писани до самата нея. Каза, че те били нейното облекчение и не искала никой да ги види. Бяха лични, най-тайните ѝ мисли. В деня, преди да си тръгне, изгори всички писма, освен тези двете.

— Двете, които аз видях — прошепнах. — Защо? Защо не е изгорила и тях?

— Защото искаше да останат за нас с Уолт.

— Като спомен?

— Да. — П. Дж. взе бирата си и грубо избърса сълзите си. — Като част от нея, от мислите ѝ. В деня, преди да замине, тя отиде и направи ксерокопия на двете писма. Запази копията за себе си, а на нас даде оригиналите. Каза, че това някак си ни обвързвало един с друг — това бяха точните ѝ думи. Каза, че ние тримата винаги ще бъдем заедно в мислите си, ако запазим тези писма.

П. Дж. ме изпрати до вратата. Обърнах се към него и го прегърнах благодарно.

Отправих се обратно към хотела, когато слънцето залязваше. Палмите стояха като изрисувани на фона на огненото кълбо. Тълпи от хора се движеха шумно към баровете по „Дювал“. Уханният въздух се оживяваше от музика, смях и светлини. Вървах с пружинираща походка, метнала войнишката раница през рамо. За първи път от седмици бях щастлива, почти изпаднала в еуфория. Бях напълно неподготвена за това, което ме очакваше в стаята ми.

ГЛАВА 16.

Не си спомнях да съм оставила някоя от лампите светната и просто реших, че някой от персонала на хотела трябва да е забравил да ги изключи, след като са сменили чаршафите и изпразнили пепелниците. Бях заключила вратата и си тананиках на път към банята, когато осъзнах, че не съм сама.

Марк седеше до прозореца. На мокета до стола му лежеше отворено куфарче. В този момент на колебание, когато краката ми не знаеха накъде да тръгнат, погледите ни се срещнаха и сърцето ми се сви от вълнение и ужас.

Бледен и облечен в зимен сив костюм, той изглеждаше като че ли току-що е пристигнал от летището. Куфарът му стоеше изправен до леглото. Стори ми се, че дори раницата на гърба ми затрепери. Спаракино го беше изпратил. Сетих се за рюгера в ръчната ми чанта, но знаех, че никога не бих могла да насоча оръжие към Марк Джеймс или да дръпна спусъка, ако се стигне до това.

— Как влезе? — попитах тъпо, като стоях, без да помръдна.

— Аз съм съпругът ти — отговори той, бръкна в джоба си и извади ключа от стаята ми.

— Мръсно копеле — прошепнах, а сърцето ми заби непоносимо силно.

Лицето му пребледня. Той притвори очи.

— Кей...

— О, господи! Ти, мръсно копеле!

— Кей. Тук съм, защото Бентън Уесли ме изпрати. Моля те.

Стоях зашеметена, без да мога да проговоря. Марк извади бутилка уиски от куфара си, премина покрай мен, отиде до бара и започна да пълни чашите с лед. Движенията му бяха бавни и спокойни, като че ли правеше всичко възможно да не ме изнерви още повече. Изглеждаше адски уморен.

— Яла ли си? — попита той и ми подаде питието.

Минах зад него и безцеремонно проснах раницата и чантата си на тоалетката.

— Умирам от глад — каза Марк, докато разхлабваше яката на ризата си и свалише вратовръзката. — По дяволите, сигурно съм сменил четири самолета. Май от закуска не съм хапнал нищо, освен фъстъци.

Не проговорих.

— Вече поръчах и за двама ни — продължи той кротко. — Ще имаш време да се приготвиш, докато донесат вечерята.

Отидох до прозореца и се загледах в сиво-лилавите облаци над осветените улици на Кий Уест. Марк дръпна един стол, свали обувките си и вдигна крака на леглото.

— Каж ми, когато си готова да изслушаш обясненията ми — каза той, докато разбъркваше леда в чашата си.

— Няма да повярвам на нищо, което ще ми кажеш, Марк — отговорих с леден глас.

— Справедливо е. Плащат ми, за да живея в лъжа. Ставам все по-добър в това.

— Да — отговорих безцеремонно. — Ставаш невероятно добър в това. Как ме намери? Не вярвам Бентън да ти е казал. Той не знае къде съм отседнала, а на острова сигурно има поне петдесет хотела и още толкова пансиона.

— Права си. Сигурен съм, че има. Аз лично проведох един телефонен разговор и те открих.

Победена се отпуснах на леглото. Марк бръкна в джоба на сакото си, извади една сгъната брошура и ми я подаде.

— Познато ли ти изглежда?

Беше същият туристически справочник, намерен от Марино в спалнята на Берил Мадисън. Бях го изучавала безброй пъти и си го припомних и в нощта, когато реших да дойда в Кий Уест. От едната му страна бяха отбелязани ресторанти, забележителности и магазини. На другата страна имаше карта, заградена с реклами, включващи и този хотел — точно по този начин бях решила да отседна тук.

— След доста опити най-после вчера Бентън успя да се свърже с мен — продължи Марк. — Беше силно притеснен. Каза, че си напуснала Ричмънд и си се отправила насам, после поговорихме за това как да те открием. Очевидно в досието му за случая на Берил има

копие от тази брошура. Той смяташе, че ти също си я виждала, а и дори вероятно притежаваш копие от нея. Решихме, че може да си я използвала като туристически справочник.

— Откъде я взе? — Върнах му брошурата.

— На летището. Просто този хотел е единственият отбелязан. Беше първото място, където се обадих. Имаше направена резервация на твое име.

— Добре. Не се проявих като добър беглец.

— Дори прекалено лош.

— Да, точно така ми дойде идеята — признах вбесено. — Толкова много пъти преглеждах документацията на Берил, че добре си спомнях брошурата и рекламата на „Холидей ин“, намиращ се на булевард „Дювал“. Предполагам, това ми е направило впечатление, защото смятах, че Берил може да е отседнала тук, когато е пристигнала в Кий Уест.

— Така ли беше?

— Не.

Той стана, за да напълни отново чашите ни. В този момент на вратата се почука. Сърцето ми прескочи, когато Марк небрежно извади деветмилиметровия си пистолет изпод сакото си. Той го повдигна нагоре, погледна през шпионката и върна оръжието в джоба на панталона си. После отвори вратата. Беше пристигнала вечерята ни. Марк плати на младата жена в брой. Тя се усмихна и каза:

— Благодаря ви, господин Скарпета. Надявам се храната да ви хареса.

— Защо си се регистрирал като мой съпруг? — настоях.

— Ще спя на пода. Но няма да те оставя сама — отговори той, като нагласяше порциите ни на масата до прозореца и отваряше бутилката вино. Той свали сакото си и го метна на леглото, остави пистолета на тоалетката недалеч от раницата, за да му бъде подръка.

Изчаках да седнем да вечеряме, преди да го попитам за оръжието.

— Грозновато чудовище, нали? Но вероятно е единственият ми приятел — отговори той, разрязвайки пържолата си. — Като си говорим по този въпрос, предполагам, твоят трийсет и осем калибров е у теб, вероятно в раницата ти. — Той погледна към раницата, оставена на тоалетката.

— За твоя информация е в чантата ми — глупаво изтърсих аз. — И откъде, за бога, знаеш, че имам трийсет и осем милиметра?

— Бентън ми каза. Също така ми каза, че наскоро си получила разрешително да го носиш скрит. Той смята, че не излизаш без оръжието си вече. — Марк отпи от виното си и добави: — Не е лошо.

— Бентън не ти ли каза и номера на роклите ми? — попитах, като се насилвах да хапна нещо, макар стомахът ми да се противеше.

— Не, а и няма нужда да ми го казва. Все още носиш номер осем и изглеждаш толкова добре, колкото по времето в Джорджтаун. Всъщност — по-добре.

— Безумно ще ти бъда благодарна, ако престанеш да се държиш като проклет кавалер и ми обясниш къде, по дяволите, си чул името на Бентън Уесли и още повече — как си получил привилегията да се наслаждаваш на компанията му?

— Кей. — Марк остави вилницата си на масата, когато срещна разярения ми поглед. — Познавам Бентън Уесли много по-отдавна, отколкото ти го познаваш. Още ли не си разбрала? Трябва ли да ти го напиша с големи неонов букви?

— Да. Напиши го с гигантски букви на небето, Марк. Защото вече не знам какво да вярвам. Не знам ти самият кой си. Нямам ти доверие. Всъщност в момента съм ужасена до смърт от теб.

Той се облегна на стола си със сериозно лице и каза:

— Кей, съжалявам, че се страхуваш от мен. Съжалявам, че ми нямаш доверие. И не мога да те обвиня за това, защото много малко хора в света знаят кой съм, а има и моменти, когато аз самият не съм съвсем сигурен. Преди не можех да ти го кажа, но сега е свършено. Бентън ми беше преподавател в академията, дълго време преди ти да се запознаеш с него.

— Ти си агент? — възкликнах с недоверие.

— Да.

— Не — извиках замаяно. — Не! Няма да го повярвам, по дяволите!

Марк стана, без да проговори, отиде до телефона и набра някакъв номер.

— Ела тук — каза той, като ме погледна през рамо.

После ми подаде слушалката.

— Ало?

Разпознах гласа незабавно.

— Бентън? — попитах.

— Кей? Добре ли си?

— Марк е тук — отговорих. — Намери ме. Да, Бентън, добре съм.

— Слава богу. В добри ръце си. Сигурен съм, че той ще ти обясни.

— И аз така мисля. Благодаря ти, Бентън. Довиждане.

Марк взе слушалката от ръката ми и затвори телефона.

Върна се до масата, седна и дълго време ме наблюдаваше, без да проговори.

— Изоставих адвокатската си практика, след като Джанет почина. Все още не знам защо точно го направих, но това е без значение. Работих за известно време в Детройт като обикновен агент, после ми дадоха легенда и заработих под прикритие. Тази история с работата ми за „Орндорф и Бъргър“ е чиста измислица.

— Надявам се, няма да ми кажеш, че и Спаракино също работи за ФБР — казах с треперещ глас.

— По дяволите, не — отговори той и отмести поглед от мен.

— В какво е замесен той, Марк?

— Най-дребните му простъпки включват измамването на Берил Мадисън, подправянето на завещанието ѝ, както е постъпвал и с много други клиенти. Както вече ти казах, той я манипулираше, настройваше я срещу Кери Харпър и подготвяше страхотен публичен скандал — отново така, както е постъпвал и с много от другите си клиенти.

— Значи това, което ми каза в Ню Йорк, е истина.

— Естествено — не съм всем всичко. Не можех да ти разкажа абсолютно всичко.

— Спаракино знаеше ли, че аз идвам в Ню Йорк? — Този въпрос ме тормозеше от седмици.

— Да. Нагласих нещата, най-вече за да мога да получа повече информация от теб и да те накарам да говориш с него. Той знаеше, че ти никога няма да се съгласиш да обсъждаш въпроса, затова аз му предложих да те заведе при него.

— Господи — промърморих.

— Мислех, че всичко е под контрол. Смятах, че той не се е усетил за мен, докато не отидохме в ресторанта. Тогава разбрах, че

всичко е отишло по дяволите — продължи Марк.

— Защо?

— Беше наредил да ме проследят. От доста време знаех, че келешът на Партин е един от доносниците му. Така си плаща наема, докато чака роли в сапунени опери и реклами за бельо. Очевидно Спаракино беше започнал да става подозрителен спрямо мен.

— Защо е изпратил Партин? Не е ли предполагал, че ти ще го познаеш?

— Спаракино не знаеше, че на мен ми е известна дружбата му с Партин — каза той. — Важното е, че когато видях Партин в ресторанта, разбрах, че Спаракино го е изпратил, за да се увери, че аз наистина ще се срещна с теб. По същия начин изпрати и така наречения Джеб Прайс да прерови офиса ти.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че и Джеб Прайс е гладуващ актьор?

— Не. Арестувахме го миналата седмица в Ню Джърси. Известно време няма да има възможност да притеснява хората.

— Предполагам, историята, че познаваш Дайснър от Чикаго, също беше лъжа — казах.

— Той е доста известен, но никога не съм го срещал.

— Предполагам, и посещението ти в Ричмънд „просто за да ме видиш“ също е било нагласено. — Едва удържах сълзите си.

Марк напълни чашите ни с вино и отговори:

— Всъщност не идвах от Вашингтон. Просто току-що бях пристигнал от Ню Йорк. Спаракино ме изпрати да се видя с теб, да разбере каквото мога за убийството на Берил.

Пиех си виното мълчаливо и се опитвах да си възвърна самообладанието. После запитах:

— Той намесен ли е по някакъв начин в убийството й, Марк?

— Отначало и аз си мислех същото — отговори той. — Ако не друго, то се чудех дали игрите на Спаракино с Кери Харпър не са отишли прекалено надалеч, така че Харпър да откачи и да убие Берил. Но после и Харпър беше убит и с течение на времето не виждах абсолютно нищо, което да може да свърже Спаракино с тези убийства. Смятам, че е искал да разбере всичко за случая, защото си пада параноик.

— Тревожеше ли се, че полицаите ще преглеждат всичко в кабинета ѝ и може да разберат, че завещанието ѝ е подправено?

— Възможно е. Знам със сигурност, че иска ръкописа ѝ. Няма и съмнение за стойността му. Но освен това не знам нищо друго.

— Какво ще кажеш за иска му? За вендетата му срещу главния прокурор?

— Това вдигна солиден шум — отговори Марк. — А и Спаракино мрази Етридж и страхотно би се зарадвал, ако успее да го унижи или дори да го принуди да напусне поста си.

— Скот Партин е бил тук — уведомих го. — Идвал е наскоро и е задавал въпроси за Берил.

— Интересно — беше единствената реакция на Марк.

— Откога си свързан със Спаракино?

— Повече от две години.

— Господи!

— Хората от Бюрото нагласиха всичко доста грижливо. Бях изпратен като адвокат на име Пол Баркър, който търси работа и иска да забогатее адски бързо. Направих всичко възможно, за да го накарам да се качи за мен. Естествено той ме провери и когато известни подробности го усъмниха, той се изправи срещу мен. Признах му, че живея под фалшиво име, защото съм под закрилата на Федералната програма за протекция на свидетели. Доста сложно и трудно за обяснение е, но Спаракино повярва, че съм бил замесен в незаконни действия в бившия си живот в Талахаси, пипнали са ме и ченгетата са ме наградил за свидетелските ми показания с нова самоличност и минало.

— Бил ли си замесен в незаконни действия? — попитах.

— Не.

— Етридж е на мнение, че си бил — казах. — А и че си прекарал известно време в затвора.

— Не съм изненадан, Кей. Федералната полиция е склонна да сътрудничи на Бюрото. Досието на този Марк Джеймс, когото ти познаваше, наистина изглежда твърде лошо. Адвокат, преминал на страната на врага, лишен от право да упражнява професията си и е прекарал две години в пандиза.

— Трябва ли да приема, че връзката на Спаракино с „Орндорф и Бъргър“ е само фасада?

— Да.

— За какво, Марк? Трябва да има още нещо, освен рекламните му скандали.

— Убедени сме, че той пере пари на мафията, Кей. Пари от сделки с наркотици. Също така вярваме, че е свързан с организираната престъпност в казината. Замесени са и политици, съдии, прокурори. Мрежата е просто невероятна. Знаехме го от известно време, но е опасно, когато една част от правната система напада другата. Нужни са ни неопровержими доказателства за вина. Затова ме изпратиха там. С течение на времето се разкриваха все повече неща. Трите месеца се превърнаха в шест, а после в години.

— Не разбирам. Фирмата му е законна, Марк.

— Ню Йорк е собствената провинция на Спаракино. Има страхотна власт. „Орндорф и Бъргър“ не знаят почти нищо за дейността му. Аз никога не съм работил за фирмата. Те дори не знаят името ми.

— Но Спаракино го знае — притиснах го. — Чух го да те нарича Марк.

— Да, той знае истинското ми име. Хората от Бюрото бяха адски грижливи, както вече ти казах. Свършиха доста добра работа в написването на новата ми биография, в създаването на досие на Марк Джеймс — не този, когото ти познаваш, а един твърде различен от него човек. — Той замлъкна за момент, лицето му изглеждаше мрачно. — Спаракино и аз се уговорихме, че той ще се обръща към мен с „Марк“ в твое присъствие. През останалото време бях Пол. Работех за него. Известно време дори живях в семейството му. Бях неговият лоялен син или поне той мислеше така.

— Знам, че „Орндорф и Бъргър“ никога не са чували за теб — признах. — Опитах да ти се обадя в Ню Йорк и Чикаго, а те дори нямаха идея за кого говоря. Обадох се и на Дайснър. Той също не знаеше кой си. Може аз да не съм добър беглец, но пък ти си също толкова лош шпионин.

Марк замълча. После каза:

— Наложих се да ме освободят от тази работа, Кей. Ти се появи на сцената, и аз доста рискувах. Показах се емоционално въввлечен в тази история заради чувствата си към теб, Кей. Беше глупаво от моя страна.

— Не знам как би трябвало да реагирам на това.

— Пий си виното и гледай как луната се издига над Кий Уест. Това е най-добрата реакция.

— Но, Марк — казах аз и усетих, че вече съм безнадеждно завладяна от него, — има нещо много важно, което не мога да разбера.

— Сигурен съм, че има доста неща, които не разбираш и няма начин да разбереш и за в бъдеще, Кей. Всички тези години, в които сме живели разделени, не могат да бъдат разказани в една вечер.

— Ти каза, че Спаракино те е пратил при мен, за да ме манипулираш. Откъде е знаел, че ме познаваш? Ти ли му каза?

— Той спомена за теб при разговора ни веднага след убийството на Берил. Каза, че ти си главният съдебен лекар на Вирджиния. Паникьосах се. Не исках той да се захване с теб. Реших, че е по-разумно аз да го направя вместо него.

— Оценявам кавалерството ти — казах иронично.

— Би трябвало — погледна ме той. — Казах му, че навремето сме били гаджета. Помолих го да те предаде на мен. И той го направи.

— И това е всичко? — попитах.

— Бих искал да е така, но се страхувам, че мотивите ми са били смесени.

— Смесени?

— Струва ми се, че бях очарован от възможността да те видя отново.

— Ти така и каза.

— Не лъжех.

— Сега лъжеш ли ме?

— Кълна се в Бога, че не лъжа — отговори той.

Внезапно осъзнах, че съм облечена с поло и шорти, кожата ми лепнеше, а косата — ужасно рошава. Извиних се и отидох в банята. Половин час по-късно бях издокарана в любимата си кадифена роба, а Марк спеше дълбоко на леглото ми.

Той се прозя и отвори очи, когато седнах до него на леглото.

— Спаракино е много опасен — казах аз, докато бавно прокарях пръсти през косата му.

— Няма съмнение — отговори Марк сънливо.

— Той е изпратил Партин. Само не мога да разбера откъде е научил, че Берил е живяла тук.

— Защото тя му се е обадила отгук, Кей. Той е знаел през цялото време.

Кимнах. Не бях особено изненадана. Берил може да е зависела от Спаракино до самия си тъжен край, но явно е започнала да не му се доверява. Иначе щеше да остави ръкописа при него, а не в ръцете на някакъв барман на име П. Дж.

— Какво би направил той, ако разбере, че си тук? — запитах кротко. — Какво би направил Спаракино, ако узнае, че ние с теб сме в тази стая и водим този разговор?

— Ужасно ще ревнува.

— Сериозно.

— Вероятно би ни убил, ако смяташе, че ще може да се измъкне.

— Би ли могъл да се измъкне от подобно нещо, Марк?

Марк ме дръпна по-близо до себе си, зарови глава в косата ми и каза:

— По дяволите, не.

На следващата сутрин ни събуди слънцето. Отново се любихме и после спяхме плътно прегърнати до десет часа.

Марк се бръснеше и миеше, а аз стоях и гледах през прозореца. Струваше ми се, че никога досега в малкия Кий Уест цветовете не са били толкова ярки, а слънцето — така прекрасно. Ще купя апартамент, където ние с Марк ще се любим до края на живота си. Ще карам колело за първи път от детските си години, ще почна отново да играя тенис и ще оставя цигарите. Ще се потрудя над отношенията си с моето семейство, а Луси ще ни бъде редовен гост. Често ще посещавам „При Луи“ и П. Дж. ще стане наш приятел. Ще гледам как слънчевите лъчи танцуват над морето и ще се моля за една жена на име Берил Мадисън, чиято трагична смърт даде нов смисъл на живота ми и ме научи да обичам отново.

Направихме си късна закуска или ранен обяд в стаята. След като се нахранихме, извадих ръкописа на Берил от раницата.

Марк ме гледаше изненадано.

— Дали това е същото, за което си мисля? — запита той.

— Да. Точно това, за което мислиш.

— Къде, за бога, го откри, Кей?

Марк се надигна от масата.

— Оставила го е при един приятел — отговорих.

Малко след това нагласихме възглавниците зад гърбовете си, сложихме ръкописа на Берил на леглото между нас и аз разказах на Марк за разговора си с П. Дж.

Сутринта се превърна в следобед. Не бяхме излизали от стаята, освен за да оставим мръсните чинии в коридора и да ги заменим със сандвичите и закуските, които бяхме поръчали с приповдигнат дух. В продължение на часове почти не си проговорихме. Чуваше се само шумът от прелистването на страниците, изпълнени с живота на Берил Мадисън. Книгата беше невероятна и неведнъж докара сълзи в очите ми.

Берил беше сладкопойна птица, родена по време на буря, изтерзано прекрасно същество, едва закрепил се на клонките на един ужасен живот. Майка ѝ умряла и баща ѝ я подменил с една жена, която се отнасяла с абсолютно презрение към Берил. Тъй като не можела да търпи света, където живеела, тя придобила способността да създава свой собствен свят. Писането се оказало начин за справяне с проблемите. Талантът ѝ бил невероятен, като музика, композирана от слепци, и живопис, сътворена от глухи. Чрез думите тя е създавала свят толкова реален, че можех да го помириша, вкуся и почувствам.

Приятелството ѝ със семейство Харпър било напрегнато и объркано. Те се превърнали в трите елемента на буря, която унищожавала всичко наоколо си, в момента, когато заживели заедно във великолепната къща до реката, изпълнена с мечти. Кери Харпър купил и реставрирал прекрасната къща заради Берил и там, в стаята на втория етаж, където тя спяла, я лишил от девствеността ѝ малко след като навършила шестнайсет години.

На следващата сутрин Берил не слязла на закуска. Стърлинг Харпър се качила горе да провери какво става и намерила Берил на леглото, свита като ембрион, потънала в сълзи. Тъй като Стърлинг не могла да се примири с мисълта, че прочутият ѝ брат е изнасилил момичето, което приели като собствена дъщеря, тя решила просто да не вярва на очите си. Никога не казала и дума на Берил и не се и опитала да се намеси. Нощем затваряла кротко вратата си и спяла спокойно.

Изнасилванията продължили седмица след седмица, като почнали да се разреждат, когато тя пораснала, и най-последно приключили заради настъпилата импотентност на наградения с „Пулицър“ писател.

Били последвани от дълги пиянски вечери и други ексцесии, включително и наркотици. Дошъл моментът, когато лихвите от сумите за романа му и фамилното наследство не можели вече да подкрепят греховете му. Тогава Харпър се обърнал към приятеля си Джоузеф Мактиг, който фокусирал вниманието и способностите си върху това, да направи писателя „не само платежоспособен, но и достатъчно богат, за да може да си позволи най-хубавото уиски и най-качествения кокаин, винаги когато желаел“.

Според Берил госпожица Харпър нарисувала портрета ѝ, след като тя се била изнесла от къщата. Портретът, пресъздаващ дете, ограбено от детската си невинност, с който Стърлинг, съзнателно или не, възнамерявала да тормози брат си завинаги. Той пиел все повече, пишел все по-малко и започнал да страда от безсъние. Станал и редовен посетител на таверна „Кълпепър“ — ритуал, одобрен от сестра му, която използвала свободните часове, за да заговорничи срещу брат си с Берил. Последният удар, представляващ драматичен акт на предизвикателство, бил нанесен, когато Берил, окуражавана от Спаракино, нарушила договора си.

Това бил нейният начин да получи обратно живота си и казано с думите ѝ, „да запазя красотата на приятелката ми Стърлинг, като притисна спомените за нея между тези страници, подобно на цветя в хербарий“. Берил започнала книгата си малко след като Стърлинг била диагностицирана като болна от рак. Връзката помежду им била ненарушима, любовта им — безмерна.

Естествено имаше и отклонения относно книгите, писани от Берил и източниците ѝ на идеи. Бяха включени цитати от предишните ѝ работи. Подозирах, че това обяснява частта от стар ръкопис, която намерихме на тоалетката в спалнята ѝ след убийството. Но беше трудно да се твърди със сигурност. Не можехме да разберем какви мисли са преминавали през главата на Берил. Но разбирах, че работата ѝ е изключителна и достатъчно скандална, за да уплаши Кери Харпър и да накара Спаракино да мечтае за нея.

Нищо в книгата ѝ обаче не подсказваше за Франки. Никъде в ръкописа не се споменаваше мъчението, което впоследствие сложи край на живота ѝ. Струваше ми се, че за нея цялата тази история е била прекалено болезнена и вероятно се е надявала всичко да се размине след известно време.

Почти привършвах с четенето на романа, когато Марк изведнъж сложи ръка на рамото ми.

— Какво има? — Нямах сили да отместя погледа си от листата.

— Кей, погледни това — каза той и сложи една страница върху тази, която четях.

Беше началната страница на двайсет и пета глава. Вече я бях прочела. Отне ми известно време, за да видя това, което бях пропуснала. Беше много чисто копие, а не оригинал като останалите страници.

— Струва ми се, ти каза, че това е единственото копие — запита Марк.

— И аз бях с такова впечатление — отговорих озадачено.

— Чудя се дали е вадилa копия и някак си е объркала листата.

— Така изглежда — съгласих се. — Но къде в такъв случай е копието? Не го намерихме никъде.

— Нямам идея.

— Сигурен ли си, че не е у Спаракино?

— Разбира се. Щях да знам, ако беше у него. Обърнах офиса му с краката нагоре, докато него го нямаше, а също и дома му. Освен това си мисля, че той би ми казал, поне преди, когато смяташе, че сме приятели.

— Май ще е по-разумно да отидем да си поговорим с П. Дж.

Оказа се, че днес е свободният ден на П. Дж. Нямах го нито в „При Луи“, нито вкъщи. Здравчаваше се, когато най-после успяхме да го открием в „Тромавия Джо“, а по това време той вече солидно беше подпийнал. Смъкнах го от бара и го закарах за ръка до една от масите. Забързано представих двамата мъже един на друг.

— Това е Марк Джеймс — мой приятел.

П. Дж. кимна и вдигна бутилката бира в пиянски тост. Премигна няколко пъти, като че ли се опитваше да проясни зрението си, докато открито се възхищаваше на мъжествения ми и привлекателен придружител. Марк изглеждаше безразличен.

Издигнах глас над шумотевицата от тълпата и оркестъра и казах на П. Дж.:

— Ръкописът на Берил. Тя направи ли му копие, докато живееше тук?

П. Дж. отпи солидна глътка бира, люлеейки се в ритъма на музиката, и отговори:

— Не знам. И да го е направила — никога нищо не ми е казвала по въпроса.

— А смяташ ли, че е възможно? — настоях. — Може ли да го е направила, когато е занесла писмата да бъдат копирани?

Той сви рамене. Капчици пот се спускаха по слепоочията му, лицето му беше зачервено. П. Дж. беше повече от пиан, направо можех да кажа, че е вкаменен.

Марк гледаше равнодушно. Опитах отново:

— Добре де, тя носеше ли ръкописа със себе си, когато отиде да копира писмата?

— ... „също като Боги и Бакол“... — пееше П. Дж. с дрезгав баритон, като удряше по масата в такт с музиката.

— П. Дж.! — извиках силно.

— Човече — протестира той с обърнат към сцената поглед. — Това е любимата ми песен.

Облегнах се на стола и зачаках П. Дж. да свърши с пеенето на любимата си песен. По време на кратката почивка между изпълненията повторих въпроса си. П. Дж. пресуши бирата си, после отговори с учудваща яснота:

— Помня само, че в онзи ден Берил носеше раницата със себе си. Аз ѝ я дадох, нали разбираш. Нещо, което да използва, докато е тук, за да пренася нещата си. Тя потегли към „Копи кет“ или някъде другаде и съм сигурен, че носеше раницата със себе си. Значи, да. — Той извади цигарите си. — Може книгата ѝ да е била в раницата. И може да е направила копие, когато е копирала писмата. Знаем само, че на мен ми остави това, което ти дадох онзи ден или когато там беше.

— Вчера — казах.

— Да, човече. Вчера. — Той затвори очи и отново започна да удря по масата.

— Благодаря ти, П. Дж. — казах.

Той не ни обърна никакво внимание, докато си проправяхме път из тълпата към изхода. Нощният въздух беше свеж и прохладен.

— Това аз наричам безсмислено упражнение — каза Марк, когато се отправихме обратно към хотела.

— Не знам — отговорих. — Изглежда ми напълно възможно Берил да е направила копие на ръкописа, когато е носила писмата. Не мога да си представя, че би оставила романа при П. Дж., ако не е имала копие от него.

— След запознанството ми с него и аз не мога да си представя подобно нещо. П. Дж. не е точно от хората, които можеш да наречеш надеждни опекуни.

— В действителност той е такъв, Марк. Просто тази вечер малко беше попрекалил.

— Отцепил се е по-точният израз.

— Възможно е моето появяване да му е повлияло.

— Ако Берил е копирала ръкописа и го е взела със себе си в Ричмънд — продължи Марк, — тогава той трябва да е в ръцете на убиеца.

— Франки — казах.

— Това вероятно обяснява защо се е нахвърлил върху Кери Харпър. Нашият приятел Франки е ревнувал. Мисълта за Харпър в стаята на Берил го е докарала до лудост или по-скоро — направила го е още по-смахнат. В романа на Берил е описан навикът на Харпър да посещава „Кълпепър“ всеки следобед.

— Знам.

— Франки може да го е прочел, разбрал е как да го намери и е осъзнал, че това е най-подходящият момент да го изненада.

— Няма по-подходящ момент от този, когато си полупиян и излизаш от колата си на тъмния път в онази пустош — казах.

— Изненадан съм, че не е нападнал и Стърлинг Харпър.

— Вероятно е мислел да го направи.

— Права си. Просто никога не е имал шанс. Тя му е спестила затрудненията.

Хванахме се за ръка и замълчахме. Стъпките ни бяха почти безшумни — също като вятъра, разлюляващ клоните на дърветата. Исках този момент да продължи завинаги. Ужасявах се от действителността, срещу която трябваше да се изправим. Не посмях да задам въпроса, докато не седнахме в стаята си и не отворихме бутилката вино.

— Какво ще стане сега, Марк?

— Вашингтон — отговори той и се обърна да погледне през прозореца. — Всъщност утре. Ще ми дадат нови указания, ще бъда програмиран отново. — Той си пое дълбоко дъх. — По дяволите, не знам какво ще правя след това.

— Какво искаш да правиш? — попитах.

— Не знам, Кей. Кой може да знае къде ще ме изпратят? — Той остана, загледан в нощта. — А и знам, че ти няма да напуснеш Ричмънд.

— Аз не мога да напусна Ричмънд. Поне не сега. Моята работа — това е животът ми, Марк.

— Винаги е била животът ти — каза той. — Но и моята работа е животът ми. Това оставя много малко място за дипломация.

Думите, лицето му разбиваха сърцето ми. Знаех, че е прав. Опитах се да заговоря отново и сълзите потекоха по лицето ми.

Прегърнахме се здраво и след известно време той заспа в ръцете ми. Нежно се освободих, станах и отидох до прозореца. Седнах и пуших, докато мислите ми препускаха в надпревара. Не усетих колко време е изминало, докато зората не оцвети небето в розово.

Къпах се дълго време. Горещата вода ме успокои и подсили решителността ми. Освежена и облечена в робата си, напуснах влажната баня. Открих Марк буден. Поръчваше закуска по телефона.

— Връщам се в Ричмънд — обявих твърдо, като седнах до него на леглото.

Марк се намръщи.

— Това не е добра идея, Кей.

— Намерих ръкописа, ти заминаваш, а аз не искам да стоя тук сама и да чакам Франки, Скот Партин или самият Спаракино да се появят — обясних.

— Още не са открили Франки. Прекалено рисковано е. Ще уредя тук да те пазят — възпротиви се той. — Или в Маями. Там дори ще е по-добре. Можеш да останеш при семейството си за известно време.

— Не.

— Кей...

— Марк, Франки може вече да е напуснал Ричмънд. Може да не го намерят още няколко месеца. Може никога да не го намерят. Какво би трябвало да направя? Да се крия във Флорида завинаги?

Марк се облегна на възглавницата и не отговори. Хванах го за ръката.

— Не мога да позволя животът и кариерата ми да бъдат смущавани по този начин и отказвам вече да бъда заплашвана. Ще се обадя на Марино и ще го помоля да ме посрещне на летището.

Марк ме прегърна, погледна ме в очите и каза:

— Ела с мен във Вашингтон. Или поне остани в Куантико за известно време.

Поклатих глава.

— Нищо лошо няма да ми се случи, Марк.

Той ме притисна към себе си.

— Не мога да спра да мисля за случилото се с Берил.

Аз също не можех.

Целунахме се за довиждане на летището в Маями. Отдалечих се бързо от него, без да се обърна назад. Събудих се само заради смяната на самолета, която трябваше да направя в Атланта. През останалото време спях дълбоко. Бях физически и емоционално изтощена.

Марино ме посрещна на изхода. За първи път усети настроението ми и ме последва мълчаливо и търпеливо през терминала. Коледната украса по витрините на магазините засили депресията ми. Не очаквах празниците с нетърпение. Не знаех кога ние с Марк отново ще се видим. Нещата се влошиха още повече, когато двамата с Марино стигнахме до багажната лента, където прекарахме пълен час, наблюдавайки как багажът мързеливо се върти по нея. Това даде възможност на Марино да ме инструктира подробно относно бъдещите ми действия. Вбесих се окончателно. Най-после обявих куфара си за изчезнал. След досадата от попълването на подробен формуляр за изчезнали вещи прибрах колата си и с Марино зад себе си подкарах към вкъщи.

Тъмната дъждовна нощ милостиво прикриваше щетите, нанесени на предния ми двор. Паркирах пред къщата. Малко по-рано Марино ми беше напомнил, че не са имали късмет в издирването на Франки, докато мен ме нямаше. Марино не искаше да рискува. Грижливо насочи лъча на фенера си към къщата в търсене на счупени прозорци или нещо друго, подсказващо за нахлуване в нея, после ме придружи из всички стаи, като палеше лампите и проверяваше гардеробите и дори под леглата.

Отправяхме се към кухнята, за да пием по кафе, когато чухме пращенето на радиостанцията му.

— Две-петнайсет, десет-трийсет и три...

— Мамка му! — изсумтя Марино и извади радиото от джоба си.

Десет-трийсет и три беше кодът за убийство. Отговорите на полицаите свистяха като куршуми из въздуха. Патрулните коли потегляха с ръмжене като реактивни самолети. В магазина за хранителни стоки, недалеч от дома ми, имаше един полицаи. Очевидно застрелян.

— Седем-нула-седем, десет-трийсет и три — излая Марино на диспечера в отговор и забърза към вратата.

— По дяволите! Уолтърс! Той е просто едно шибано хлапе! — Марино изтича навън в дъжда, псувайки и извика към мен: — Заклучи се, док. Ще изпратя двама униформени веднага.

Разхождах се нервно из кухнята. Най-последвах до масата и си сипах чист скоч. Слушах силния дъжд, който барабанеше по прозорците и покрива. Куфарът ми беше загубен, а трийсет и осем калибровият рюгер се намираше в него. Пропуснах да спомена тази подробност на Марино, защото бях затъпяла от умора. Прекалено нервна, за да си легна, започнах да преглеждам ръкописа на Берил. Добре поне, че проявих малко разум в това отношение и го взех като ръчен багаж в самолета. Пиех питието си и чаках пристигането на полицаите.

Точно преди полунощ на вратата се позвъни. Подскочих уплашено от стола.

Погледнах през шпионката, очаквайки да видя обещаните от Марино ченгета. Вместо тях видях блед млад мъж с тъмен шлифер и униформена шапка. Изглеждаше намръзвал и мокър, докато се свиваше под ледения дъжд. Пред себе си държеше прихванати с кламер документи.

— Кой е? — попитах.

— Куриерска служба „Омега“ от ричмъндското летище — отговори той. — Нося куфара ви, мадам.

— Слава богу — казах с много чувство в гласа си, деактивирах алармата и отключих вратата.

Парализиращ ужас ме обзе, когато той остави куфара ми на пода в антрето и изведнъж се сетих за нещо. Във формуляра за изчезнали

вещи бях дала адреса на офиса, а не на дома си.

ГЛАВА 17.

Тъмната коса под униформеното кепе беше мокра и рошава. Той не ме погледна в очите, когато каза:

— Бихте ли подписали това, мадам.

Подаде ми документите. В мислите ми лудо се въртяха позабравени реплики:

— *Закъсняха при пристигането си от летището, защото аеролинията загубила багажа на мистър Харпър.*

— *Косата ти естествена ли е, Кей, или я изрусяваш?*

— *Беше след като момчето донесе багажа...*

— *Всички те вече са мъртви.*

— *Миналата година срещнахме влакънце като това, когато помолиха Рой да изследва уликите, открити в един „Боинг 747“...*

— *Беше след като момчето донесе багажа!*

Бавно взех предложената ми химикалка и документите от протегнатата ръка в кафява кожена ръкавица.

С глас, който сама не можех да позная, наредих:

— Бихте ли отворили куфара ми. Не мога да подпиша това, преди да се уверя, че всичките ми вещи са тук и не са повредени.

За секунда по бледото лице се появи объркване. Очите му леко се разшириха, когато погледна към повдигнатата ми чанта. Ударих толкова бързо, че той нямаше време да вдигне ръце, за да се предпази от удара, който попадна в гърлото му, и го зашемети за момент. Побягнах като диво животно.

Стигнах до трапезарията, преди да чуя стъпките, които ме следваха. Сърцето ми се удряше в ребрата, докато тичах към кухнята. Краката ми се хлъзнаха по гладкия линолеум, когато завих зад плота за рязане и грабнах пожарогасителя от стената до хладилника. Той влетя в кухнята и в същия момент го облях със зашеметяваща струя от сухата пудра. Нож с дълго острие изтрополи на пода, когато той хвана лицето си с ръце и изохка. Докопах един тежък тиган от печката, размахвах го като тенис ракета и го ударих няколко пъти в корема. Той

се мъчеше да си поеме въздух. Сви се надве и аз замахнах отново. Този път го уцелих в главата, но не достатъчно точно. Чух звук от смазването на хрущял и разбрах, че съм счупила носа му, а вероятно и някои от зъбите му. Това обаче едва го забави. Отпуснат на колене, кашлящ и частично заслепен от пудрата, той сграбчи глезените ми с едната си ръка, като другата се протягаше към ножа. Хвърлих тигана по него, ритнах ножа надалеч и изхвърчах от кухнята, като фраснах хълбока си в острия ръб на масата, а после и рамото си в рамката на вратата.

Разстроена и хълцаща, успях някак си да изровя рюгера от куфара и да вкарам два куршума в него. В този момент той се хвърли върху мен. Чувах трополенето на дъжда и неговия свистящ дъх. Ножът се намираще на сантиметри от гърлото ми, когато третото натискане на спусъка най-после произведе изстрел. В оглушителна експлозия от газ и пламък сребърният куршум прониза стомаха му и го отхвърли на няколко метра разстояние от мен на пода. Той се помъчи да седне. Стъклените му очи се вираха в мен, лицето му представляваше кървава маска. Опита се да каже нещо и не много енергично повдигна ножа. Ушите ми звънтяха. Хванах по-здраво оръжието и вкарах втория куршум в гърдите му. Усетих мирис на барут, смесен със сладникавата миризма на кръв, и видях как светлината напуска очите на Франки Еймс.

После рухнах и се разревах. Вятърът виеше зловещо, дъждът плющеше с пълна сила и кръвта на Франки се стичаше по излъскания дъбов под. Тялото ми се тресеше от хлипането. Не помръднах, докато телефонът не извъня за трети път.

— Марино! О, господи, Марино! — беше всичко, което успях да кажа.

Не се върнах в офиса, докато тялото на Франки Еймс не бе изнесено от моргата, кръвта му — измита от стоманената маса и потънала в отходните води на градските канали. Не съжалявах, че го убих. Съжалявах, че въобще е бил роден.

— Така както изглежда — каза Марино, обръщайки се към мен над потискащата купчина документи на бюрото ми, — Франки се е появил в Ричмънд преди една година, през октомври. Поне тогава е

наел квартирата си на улица „Ред“. Две седмици по-късно си е намерил работа като разносвач на изгубени куфари. „Омега“ има договор с летището.

Не казах нищо. Ножът ми за писма разряза следващия пощенски боклук, предназначен за кошчето.

— Хората, които работят за „Омега“, карат собствените си коли. И това е проблемът, с който Франки се сблъскал миналия януари. Трансмисията на неговия мъркюри-линкс се скапала, а той нямал необходимите мангизи да я поправи. Няма кола — няма работа. Тогава помолил Ал Хънт за услуга — поне така мисля.

— Те двамата поддържали ли са връзка преди това? — запитах, като се чувствах, а и сигурно звучах изтощена и разсеяна.

— О, да — отговори Марино. — Не се и съмнявам в това. А и Бентън също.

— На какво базирате предположенията си?

— Като начало — започна той, — оказа се, че Франки е живял в Бътлър, Пенсилвания, преди година и половина. Проверихме телефонните сметки на дъртия Хънт за последните пет години (събира си ги за евентуална ревизия). Узнахме, че по времето, когато Франки е живял в Пенсилвания, са проведени доста разговори за сметка на Хънт, като винаги някой е звънял от Бътлър. През предишната година е имало разговори с Доувър, Делауеър, а в по-миналата — с Хагърстаун, Мериленд.

— Разговори с Франки? — попитах.

— Все още проверяваме. Но аз лично подозирам, че Франки е звънял на Ал от време на време и вероятно му е разказал за това, което е направил с майка си. Затова Ал е знаел толкова много при срещата си с теб. По дяволите, той не е бил ясновидец. Просто е цитирал наученото от разговорите с откачения си приятел. Изглежда, че колкото повече Франки се е смахвал, толкова повече се е приближавал към Ричмънд. И тогава, бум! Преди година се появява в любимото ни градче. Останалото е история.

— А автомивката на Хънт? — попитах. — Франки редовен посетител ли е бил там?

— Според две от момчетата, които работят там, някакъв тип, отговарящ на описанието на Франки, е ходел там от време на време, горе-долу от миналия януари — каза Марино. — През първата

седмица на февруари — според разписките, намерени в квартирата му — са поправили двигателя на колата му. Струвало е петстотин кинта, които той най-вероятно е взел от Хънт.

— Знаеш ли дали се е случвало Франки да се намира в автомивката в някои от дните, когато Берил е карала колата си там?

— Предполагам, че точно така е станало. Вече знаеш, че я е срещнал за първи път, когато е доставял багажа на Харпър в къщата на Мактиг миналия януари. И после? Вероятно я е видял пак след една-две седмици, докато е висял в автомивката на Хънт и се е молел за заем. Бинго! Било е като послание за него. Възможно е след това да я е срещнал на летището. Бил е вечно там, събирайки изгубени куфари и бог знае какво още. Може да я е видял за трети път на летището, докато е чакала самолета си за Балтимор, където да се срещне с госпожица Харпър.

— Мислиш ли, че Франки е говорил с Ал и за Берил?

— Няма начин да разберем. Но не бих се учудил. Идеално обяснява защо Ал реши да се обеси. Научил е какво е направил лудият му приятел с Берил. После очиства и Харпър. Хънт сигурно се е чувствал кошмарно виновен.

Размърдах се с мъка на стола, размествайки хартиите в търсене на един печат, който държах в ръката си преди секунда. Всичко ме болеше и сериозно се замислях дали да не си направя рентгенова снимка на дясното рамо. Що се отнася до психиката ми — не мислех, че някой би могъл да направи нещо в това отношение. Не бях на себе си. Не бях сигурна какво чувствам, освен че ми беше адски трудно да седя спокойно. Невъзможно ми бе да се отпусна. Заговорих:

— Част от халюцинативното мислене на Франки е било да придаде личностен характер на срещите си с Берил и да им припише изключителна важност. Вижда я в дома на Мактиг. Вижда я в автомивката. Вижда я на летището. Това наистина го е побъркало.

— Да. И сега идиотът си мисли, че Господ му изпраща послания, в които твърди, че между него и онази красива руса дама съществува някаква връзка.

В този момент влезе Роуз. Взех розовото листче с телефонно съобщение, което тя ми протегна, и го прибавих към купчината.

— Какъв цвят е била колата му? — попитах, докато отварях следващия плик.

Колата на Франки беше паркирана пред къщата ми. Видях я, когато пристигнаха полицаите и въртящите се червени лампи осветиха двора ми. Но не бях забелязала нищо. Спомнях си много малко подробности.

— Тъмносиня.

— И никой не си спомня да е виждал тъмносин мъркюри-линкс из квартата на Берил?

Марино поклати глава.

— След здрачаване и със запалени фарове колата не е изглеждала подозрителна.

— Вярно е.

— А когато е нападнал Харпър, вероятно е оставил возилото си някъде по пътя и е извървял пеша останалото разстояние. — Той се замисли. — Тапицерията на шофьорската седалка беше изгнила.

— Моля? — Вдигнах поглед от писмото.

— Беше я покрил с одеяло, което явно е задигнал от някой самолет.

— Това ли е източникът на оранжевото влакънце?

— Трябва да направят няколко теста. Но смятаме, че е така. Одеялото има оранжеви и червени райета, а Франки е седял на него, отивайки към къщата на Берил. Това обяснява дивотията с терористите. Някой от пътниците е използвал одеяло като онова на Франки по време на презокеански полет. После очевидно е сменил самолета и оранжевото влакънце се е оказало в отвлечения в Гърция самолет. Бинго! Един нещастен морски пехотинец бива убит, а към кръвта му залепва нашето оранжево влакънце. Имаш ли представа какво количество влакна се прехвърлят от един самолет в друг?

— Трудно ми е дори да си представя — съгласих се аз, като се чудех каква ли е причината да съм в списъка на всички компании в Америка, които изпращат каталози за поръчки по пощата. — Вероятно това е и обяснението защо Франки е имал толкова много влакна по дрехите си. Работил е в багажното отделение. Обикалял е навсякъде из летището и сигурно е влизал и в самолетите. Кой знае какво е правил и какви частици са се залепили към дрехите му.

— Хората от „Омега“ носят униформени ризи — забеляза Марино. — Бежови. Изработени от дайнел.

— Интересно.

— Ти би трябвало да знаеш това, док — каза той, наблюдавайки ме внимателно. — Беше облечен с такава, когато го застреля.

Не помнех. Спомнях си само тъмния шлифер и бледото му лице, покрито с кръв и пудра от пожарогасителя.

— Добре — казах. — Дотук разбрах всичко. Но не мога да си обясня откъде Франки е намерил телефонния номер на Берил. Не е бил регистриран в указателя. А и как е знаел, че тя ще долети от Кий Уест на двайсет и девети октомври вечерта? И как, по дяволите, е знаел кога аз самата се връщам в Ричмънд?

— Компютрите — отговори Марино. — Цялата информация за пътниците, включително номерата на полетите, телефоните и домашните адреси, се намира в компютрите. Предполагам, Франки е успявал да бърка компютрите, когато някой от служителите на аеролиниите е оставял компютъра си включен, докато за момент отиде донякъде, а наоколо няма много хора — късно през нощта или рано сутринта. Летището му е било като втори дом. Няма начин да узнаем какви точно ги е вършил, когато никой не му е обръщал внимание. Не е бил разговорлив, наистина незабележителен тип — промъквал се наоколо тихо като котка.

— Според теста за интелигентност — започнах аз, докато удрях поредния печат, — неговата е била доста над средното ниво.

Марино не отговори.

Измърморих:

— Коефициентът му на интелигентност е бил на сто и двайсет.

— Да, да — изсумтя Марино нетърпеливо.

— Просто ти казвам.

— По дяволите! Ти наистина приемаш тия тестове на сериозно, а?

— Те са добър показател.

— Не са евангелие все пак.

— Не, не бих казала, че са чак евангелие — съгласих се.

— Доволен съм, че не знам какъв е моят коефициент.

— Трябва да си направиш тест за интелигентност, Марино. Никога не е прекалено късно за това.

— Надявам се, че ще е по-висок от проклетия ми резултат в боулинга. Само това мога да кажа.

— Не е твърде вероятно. Освен ако си адски лош играч на боулинг.

— Така беше последния път.

Свалих очилата и внимателно разтърках очите си. Имах зловещо главоболие и чувствах, че то никога няма да престане.

Марино продължи:

— Ние с Бентън смятаме, че Франки е взел телефонния номер на Берил от компютъра и малко по-късно е започнал да проследява полетите ѝ. Предполагам, от компютъра е научил, че тя е взела самолета до Маями през юли, когато е бягала, ужасена от издрасканото на вратата ѝ сърце...

— Имаш ли някаква теория кога точно е изрисувал сърцето? — прекъснах Марино и придърпах кошчето за хартии по-близо.

— Когато е летяла до Балтимор, Берил е оставяла колата си на летището. Последната ѝ среща с мис Харпър е била в началото на юли — по-малко от седмица, преди да открие любовното послание на вратата.

— Значи може да го е направил, докато колата е била паркирана на летището.

— Ти какво мислиш?

— Смятам, че е напълно приемливо.

— Съгласен съм.

— После Берил побягва към Кий Уест. — Продължавах да атакувам пощата си. — А Франки непрестанно проверява компютъра за резервацията ѝ за връщане. И така е узнал кога точно ще си дойде.

— Вечерта на двацет и девети октомври — каза Марино. — И Франки е планирал грижливо всичко. Лесна работа. Имал е законен достъп до багажа на пътниците и сигурно е проверявал куфарите, преди да ги качат на багажната лента. Намерил е чанта с името на Берил на етикета и я гепил. Малко по-късно тя се оплакала, че ѝ липсва кафяв кожен сак.

Нямаше нужда Марино да добавя, че това беше абсолютно същият метод, който Франки използва за мен. Беше проверил кога се връщам от Флорида. Беше свил куфара ми. После се появи на вратата ми, а аз го пуснах да влезе в къщата.

Губернаторът ме бе поканил на прием, който бях пропуснала миналата седмица. Сигурно Филдинг беше отишъл на мое място.

Поканата потегли към боклука.

Марино продължи с отчет за намереното в къщата на Франки Еймс в северната част на града.

В спалнята му открили сака на Берил, чието съдържание се състояло от окървавената ѝ блуза и бельо. В един сандък до леглото му, който служел за нощно шкафче, имало богат асортимент от садомазохистични порносписания и торбичка с дребни сачми, използвани от Франки, за да напълни тръбата, с която беше халосал Кери Харпър по главата. В същия този сандък имало и голям плик, съдържащ втория комплект компютърни дискети на Берил Мадисън и копие от ръкописа ѝ, включително първата страница на двайсет и пета глава, която тя беше объркала с четения от мен и Марк оригинал. Теорията на Бентън Уесли гласеше, че Франки е лежал в леглото си и е чел книгата на Берил, като в същото време си е играел с дрехите ѝ, носени по време на убийството. Възможно беше. Това, което знаех със сигурност, бе, че всъщност Берил никога не е имала шанс. Когато Франки се появил на вратата ѝ, той е носел кожения ѝ сак и се е представил за куриер. Дори да си го е спомнила от нощта, когато е докарал багажа на Кери Харпър в дома на Мактиг, не е имала причина да се замисли втори път над този факт — точно както и аз не се замислих повторно, докато не отворих вратата.

— Ако не го беше поканила вътре — промърморих тихо.

Ножът ми за писма беше изчезнал. Къде, по дяволите, го сложих?

— Имала е причина да го покани — отговори Марино. — Франки е бил съвсем официален — усмихнат, облечен в униформа, дори с кепе. Носел е сака ѝ, което означава, че е носел и ръкописа ѝ. Чувствала се е облекчена. Била му е благодарна. Отворила е вратата, деактивирала е алармата, поканила го е вътре и...

— Но защо е нагласила отново алармата, Марино? Аз също имам алармена инсталация. И на моята врата от време на време идват доставчици. Ако алармата ми е включена, когато те се появят, аз я деактивирам и отварям вратата. Ако се доверявам на даден човек достатъчно, за да го поканя в къщата си, със сигурност няма да включа веднага алармата само за да ми се наложи да я деактивирам и нагласям отново минута по-късно, когато доставчикът си тръгне.

— Случвало ли ти се е някога да си заключиш ключовете в колата? — Марино ме погледна замислено.

— Това пък какво общо има?

— Просто ми отговори на въпроса.

— Разбира се, че ми се е случвало.

Най-после открих ножа за писма. Лежеше в скута ми.

— Как се случи? В новите коли има различни видове устройства, които да те предпазят от това, док.

— Точно така. Изучила съм ги толкова добре, че извършвам действията, без да се замислям, и изведнъж вратите се оказват заключени, а ключовете ми висят от волана.

— Имам чувството, че така е станало и с Берил — продължи Марино. — Предполагам, Берил е била обзета от мания по отношение на алармата от момента, когато са ѝ я инсталирали, след като е започнала да получава телефонните заплахи. Смятам, че винаги я е държала включена. Да натисне бутоните в минутата, когато заключи вратата, се е превърнало в рефлекс. — Той се поколеба, загледан в библиотеката ми. — Малко е странно. Оставя проклетия си пистолет в кухнята и после включва алармата, след като е пуснала идиота в дома си. Показва колко нервна е била, до каква степен я е разстроила тази шибана история.

Пооправих купчината доклади от токсикологията и ги преместих върху смъртните актове, по-далеч от себе си. Погледнах към кулата от бележки до микроскопа и отново се почувствах обхваната от депресия.

— Боже господи — оплака се Марино. — Имаш ли нещо против да поседиш спокойно, поне докато си тръгна? Подлудяваш ме.

— Това е първият ми ден в работата — напомних му. — Какво мога да направя? Погледни тази бъркотия — посочих към бюрото си. — Човек може да реши, че съм отсъствала година. Ще имам нужда от цял месец, за да наваксам.

— Давам ти време до осем часа довечера. Дотогава всичко ще се е върнало към нормалното, точно както си беше преди.

— Много ти благодаря — казах доста рязко.

— Имаш добър персонал. Знаят как да се оправят с нещата, докато те няма. Какво лошо има в това?

— Нищо. — Запалих цигара и отместих още няколко листа, за да намеря пепелника.

Марино го взе от края на бюрото и го побутна към мен.

— Хей, не е като да нямат нужда от теб — каза той.

— Няма незаменими хора.

— Да бе. Знам, че точно това си мислеше.

— Нищо не мисля. Просто съм разсеяна.

Протегнах се към десния рафт и взех бележника с датите. Роуз беше зачеркнала всичко до края на следващата седмица. А после следваше Коледа. Почувствах, че сълзите ми напират, без да знам защо.

Марино се наведе, за да изтръска цигарата си, и каза кротко:

— Какво представляваше книгата на Берил, док?

— Разбива сърцето ти и в същото време те изпълва с радост — казах с насълзени очи. — Невероятна е.

— Аха, чудесно. Надявам се все пак да я публикуват. Това някак си би я съживило, ако разбираш какво искам да кажа.

— Знам точно какво искаш да кажеш. — Поех си дълбоко дъх. — Марк ще види какво може да се направи. Предполагам, ще се наложи нещата да се уреждат наново. Спаракино със сигурност няма да се грижи вече за делата на Берил.

— Не. Освен ако го прави иззад решетките. Предполагам, че Марк ти е казал за писмото.

— Да — отговорих. — Каза ми.

Едно от деловите писма от Спаракино до Берил, намерени от Марино в дома ѝ малко след убийството, придобило ново значение за Марк, след като прочел ръкописа на трагично загиналата писателка:

„... Берил, интересно е, че Джо е помогнал на Кери — това ме прави особено щастлив, тъй като аз бях човекът, който ги запозна, когато Кери купи прекрасната си къща. Въобще не го намирам за странно. Джо беше един от най-щедрите хора, които някога съм имал удоволствието да познавам. С нетърпение очаквам да науча повече.“

Простичкият параграф намекваше за доста неща, макар да е малко вероятно, че Берил се е усетила за нещо. Сериозно се съмнявах, че когато е споменала Джоузеф Мактиг, тя е имала идея колко опасно е

приближаването ѝ до незаконните владения на Спаракино, които включваха многобройни фалшиви компании, създадени от адвокатата с цел изпиране на мафиотските пари. Марк вярваше, че Мактиг с неговите огромни капитали и имоти е бил наясно с незаконните дела на Спаракино и че в крайна сметка и предложената от Мактиг финансова помощ на отчаяния Кери Харпър също не е била съвсем законна. Тъй като Спаракино никога не беше виждал ръкописа на Берил, той ужасно се е страхувал да не би тя несъзнателно да е направила някакво разкритие. Когато книгата ѝ изчезна, стимулът му да я открие, е бил нещо повече от алчност.

— Вероятно е смятал, че е извадил късмет, когато са убили Берил — каза Марино. — Нали разбираш — тя няма да е наоколо, когато той подправи романа ѝ, няма да се разправя с него, няма да има нищо, което да покаже с какво точно се занимава той. После той спокойно е можел да продаде книгата и да направи страхотен удар. Имам предвид — всичко живо щеше да се интересува след вдигнатия от него рекламен шум. Няма начин да разберем как щеше да свърши всичко — може би със снимките на труповете на Харпърови, отпечатани в някой жълт вестник...

— Спаракино никога не е получавал снимките, направени от Джеб Прайс — напомних му. — И слава богу.

— Добре де, както и да е. Важното е, че след цялата тая шумотевица даже аз бих отишъл да си купя проклетата книга, а не съм си купувал нищо такова през последните двайсет години.

— Срамота — измърморих. — Четенето е чудесно нещо. Трябва някой път да опиташ.

И двамата погледнахме към влизащата отново Роуз. Този път носеше дълга бяла кутия, завързана с луксозна червена панделка. Тя озадачено се огледа в търсене на по-разтребена част от бюрото ми, накрая се предаде и остави кутията в ръцете ми.

— Какво, по дяволите... — извиках изненадано.

Бутнах стола си назад, поставих неочаквания подарък в скута си и започнах да развързвам сатенената панделка. Роуз и Марино ме наблюдаваха мълчаливо. В кутията имаше две дузини прекрасни червени рози с дълги стъбла, които искряха като рубини, поставени на зелено кадифе. Наведох се, затворих очи и вдъхнах аромата им. После отворих малкия бял плик, пъхнат между тях.

„Когато положението стане напечено, печените отиват на ски. В Аспен, след Коледа. Счупи един крак и се присъедини към мен. Обичам те. Марк“ — гласеше картичката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.